

رئاسة الشؤون الدينية
بالمسجد الحرام والمسجد النبوي

ភាសាខ្មែរ

خميري

نُبْدَةُ فِي الْعَقِيدَةِ الْإِسْلَامِيَّةِ (شَرْحُ أَصُولِ الْإِيمَانِ)

សេចក្តីបកស្រាយសង្ខេប អំពីគោលជំនឿឥស្លាម

និពន្ធដោយ៖ អ្នកប្រាជ្ញអឺស្លាម ស្តេខ
មូហាំម៉ាត់ កូនលោក សឡេ៖ អាល់អ៊ូសែមីន

٢ جمعفة ؤءمة المءءوى الإسلامف باللغات ، ١٤٤٧ هـ

العءفمفن ، محمد
نبة فف العقفة الإسلامفة - ؤمفر. / محمد العءفمفن - ط١ .
الرفاض ، ١٤٤٧ هـ
١٦٢ ص ؛ ..سم

رقم الإفءاع: ١٤٤٧/١٧٩٩٠
رفءمك: ٤-٢٤٢-٥١٧-٦٠٣-٩٧٨

نُبْدَةٌ فِي الْعَقِيدَةِ الْإِسْلَامِيَّةِ (شَرْحُ أُصُولِ الْإِيمَانِ)

សេចក្តីបកស្រាយសង្ខេបអំពីគោលជំនឿឥស្លាម

بِقَلَمِ فَضِيلَةَ الشَّيْخِ الْعَلَّامَةِ

مُحَمَّدِ بْنِ صَالِحِ الْعُنَيْنِيِّ

عَفَرَ اللَّهُ لَهُ وَلِوَالِدَيْهِ وَلِلْمُسْلِمِينَ

និពន្ធដោយ: អ្នកប្រាជ្ញអ៊ីស្លាម ស្តេច
មូហាំម៉ាត់ កូនលោក សឡេ: អាល់អ៊ូសែមីន
សូមអល់ឡោះប្រទាននូវការអភ័យទោសចំពោះលោក
ឪពុកម្តាយរបស់លោក
និងបណ្តាអ្នកមូស្លីមទាំងឡាយ

ហើយខ្ញុំសូមធ្វើសាក្សីទៀតថា ពិតប្រាកដណាស់
 មូហាំម៉ាត់ គឺជាខ្ញុំបម្រើ និងជាអ្នកនាំសាររបស់ទ្រង់។
 សូមអល់ឡោះប្រទានពរជ័យដល់លោក
 គ្រួសាររបស់លោក សហការីរបស់លោក
 និងអ្នកដែលបានធ្វើតាមពួកគេដោយសេចក្តីល្អ
 ហើយសូមទ្រង់ប្រទានសេចក្តីសុខសន្តិភាពយ៉ាងច្រើន
 លើសលប់។

ចំណេះដឹងអំពីការហេន
 គឺជាចំណេះដឹងដែលខ្ពង់ខ្ពស់ជាងគេ អស្ចារ្យជាងគេ
 និងជាកាតព្វកិច្ចដែលត្រូវស្វែងរកជាងគេ
 ព្រោះវាគឺជាចំណេះដឹងដែលនាំឲ្យស្គាល់អល់ឡោះ
 ព្រះនាមរបស់ទ្រង់ លក្ខណៈសម្បត្តិរបស់ទ្រង់
 និងសិទ្ធិរបស់ទ្រង់លើខ្ញុំបម្រើរបស់ទ្រង់
 ហើយវាក៏ជាកូនសោនៃមាតិកាឆ្ពោះទៅកាន់អល់ឡោះ
 និងជាគ្រឹះនៃច្បាប់បញ្ញត្តិទាំងឡាយរបស់ទ្រង់។

ហេតុដូច្នោះហើយ
 បណ្តាអ្នកនាំសារទាំងអស់បានឯកភាពគ្នាលើការអំ
 ពារនាំទៅកាន់គោលការណ៍នេះ។
 ព្រះអល់ឡោះជាម្ចាស់ទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖

﴿وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا نُوحِي إِلَيْهِ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاعْبُدُونِ﴾

ហើយយើងមិនបានបញ្ជូនអ្នកនាំសារណាម្នាក់មុនអ្នក
 ក(ឱអ្នកនាំសារមូហាំម៉ាត់)នោះឡើយ

លើកលែងតែយើងបានផ្តល់វាហ៊ី(ការបើកបង្ហាញ)ទៅ
កាន់គេថា៖ ពិតប្រាកដណាស់
គ្មានព្រះជាម្ចាស់ឯណាដែលត្រូវគោរពសក្ការៈដ៏ពិតប្រា
កដក្រៅពីយើងឡើយ។ ហេតុនេះ
ចូរពួកអ្នកគោរពសក្ការៈចំពោះយើង(តែមួយគត់)។
[គម្ពីរគួរអាន ២១ : ២៥]

ហើយទ្រង់ជាម្ចាស់ដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បានបញ្ជាក់ចំពោះភា
ពតែមួយគត់របស់ទ្រង់
ហើយបណ្តាម៉ាឡាអ៊ីកាត់របស់ទ្រង់
និងបណ្តាអ្នកមានចំណេះដឹង
ក៏បានបញ្ជាក់នូវរឿងនោះសម្រាប់ទ្រង់ដែរ។
អល់ឡោះជាម្ចាស់ដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖
﴿شَهِدَ اللَّهُ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ وَالْمَلَائِكَةُ وَأُولُو الْعِلْمِ قَابِئًا بِأَلْقُسُطٍ لَا إِلَهَ إِلَّا

هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿١٨﴾

អល់ឡោះជាម្ចាស់ទ្រង់បានអះអាងថា៖
ពិតប្រាកដណាស់
គ្មានព្រះជាម្ចាស់ឯណាដែលត្រូវគោរពសក្ការៈដ៏ពិតប្រា
កដក្រៅពីទ្រង់ឡើយ ហើយបណ្តាម៉ាឡាអ៊ីកាត់
និងអ្នកមានចំណេះដឹងទាំងឡាយក៏បានអះអាងយ៉ា
ងដូច្នោះដែរ ដោយទ្រង់ឈរលើភាពយុត្តិធម៌ត្រឹមត្រូវ។
គ្មានទេព្រះជាម្ចាស់ដែលត្រូវគោរពសក្ការៈដ៏ពិតប្រាក
ដក្រៅពីទ្រង់ ដែលមហាខ្លាំងពូកែ
មហាគតិបណ្ឌិតឡើយ។ [គម្ពីរគួរអាន ៣ : ១៨]

ដោយសារតែជំនឿលើអល់ឡោះជាម្ចាស់តែមួយ

(តាវហេទ) មានសារៈសំខាន់យ៉ាងនេះហើយ
ទើបជាកាតព្វកិច្ចលើម្ចាស់គ្រប់រូបក្នុងការយកចិត្ត
ទុកដាក់ចំពោះវា តាមរយៈការសិក្សារៀនសូត្រ
ការបង្រៀន ការត្រិះរិះពិចារណា
និងការមានជំនឿយ៉ាងមុតមាំ
ដើម្បីកសាងសាសនារបស់ខ្លួននៅលើគ្រឹះដ៏ត្រឹមត្រូវមួយ
ប្រកបដោយភាពស្ងប់ស្ងៀមចិត្ត និងការចុះចូល
ដើម្បីទទួលបាននូវសុភមង្គលជាមួយនឹងផ្លែផ្កា
និងលទ្ធផលរបស់វា។

ហើយអល់ឡោះជាម្ចាស់
គឺជាម្ចាស់នៃការចង្អុលបង្ហាញ។
អ្នកនិពន្ធ

សាសនាឥស្លាម

សាសនាឥស្លាម
គឺជាសាសនាដែលព្រះអល់ឡោះជាម្ចាស់បានបញ្ជូនព្យា
ការីម្នាក់ម្នាក់(សូមសន្តិភាពកើតមានដល់លោក)ម
កជាមួយ
ហើយទ្រង់បានបញ្ចប់នូវបណ្តាសាសនាទាំងឡាយតាម
រយៈវា។ ទ្រង់បានបំពេញវាសម្រាប់ខ្ញុំបម្រើរបស់ទ្រង់
ហើយទ្រង់បានបង្កប់នូវឧបការគុណរបស់ទ្រង់មក
លើពួកគេតាមរយៈវា
ហើយទ្រង់បានសព្វព្រះទ័យយកវាធ្វើជាសាសនាសម្រា
ប់ពួកគេ។ ដូច្នោះ
ទ្រង់មិនទទួលយកពីអ្នកណាម្នាក់នូវសាសនាផ្សេង

ក្រៅពីសាសនានេះឡើយ។

ព្រះអល់ឡោះជាម្ចាស់ទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖

﴿مَا كَانَ مُحَمَّدٌ أَبَا أَحَدٍ مِّن رِّجَالِكُمْ وَلَكِن رَّسُولَ اللَّهِ وَخَاتَمَ النَّبِيِّينَ ۗ وَكَانَ

اللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا ﴿٥٠﴾

ព្យាការីម្នាក់ម៉ាត់ពុំមែនជាឪពុករបស់នរណាម្នាក់ក្នុងចំណោមបុរសរបស់ពួកអ្នកឡើយ។ ក៏ប៉ុន្តែ

លោកគឺជាអ្នកនាំសាររបស់អល់ឡោះ

និងជាព្យាការីចុងក្រោយបង្អស់។

ហើយអល់ឡោះមហាដ៏ងប់ផុតនូវរាល់អ្វីៗទាំងអស់។

[គម្ពីរគួរអាន ៣៣ : ៤០]

ទ្រង់បានមានបន្ទូលទៀតថា៖

﴿...الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتْمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَرَضِيْتُ لَكُمُ

الْإِسْلَامَ دِينًا...﴾

នៅក្នុងថ្ងៃនេះដែរ

យើងបានបំពេញសាសនារបស់ពួកអ្នកឱ្យពួកអ្នក

ហើយយើងបានបង្រួបបង្រួមការគុណរបស់យើងដល់ពួកអ្នក

និងបានសព្វព្រះទ័យជ្រើសយកអ៊ីស្លាមជាសាសនារបស់ពួកអ្នក។ [គម្ពីរគួរអាន ៥ : ៣]

ទ្រង់បានមានបន្ទូលទៀតថា៖

﴿إِنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللَّهِ الْإِسْلَامُ...﴾

ពិតប្រាកដណាស់

សាសនារបស់អល់ឡោះ

គីសាសនាអ៊ីស្លាម... [គម្ពីរគួរអាន ៣ : ១៩]
ទ្រង់បានមានបន្ទូលទៅតថាៈ

﴿وَمَنْ يَبْتَغِ غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْهُ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ
الْخَاسِرِينَ﴾⁽¹⁵⁸⁾

ហើយជនណាដែលស្វែងរកសាសនាផ្សេងក្រៅពីសាសនាអ៊ីស្លាមនោះ

គេនឹងមិនទទួលយក(សាសនានោះ)អំពីរូបគេឡើយ
ហើយនៅថ្ងៃបរលោក

រូបគេនឹងស្ថិតក្នុងចំណោមពួកដែលខាតបង់។
[គម្ពីរគួរអាន ៣ : ៨៥]

ហើយព្រះអល់ឡោះជាម្ចាស់ទ្រង់បានដាក់កាតព្វកិច្ចលើមនុស្សជាតិទាំងមូលឱ្យប្រតិបត្តិតាមសាសនារបស់ទ្រង់

ហើយទ្រង់បានមានបន្ទូលទៅកាន់អ្នកនាំសាររបស់ទ្រង់ថាៈ

﴿قُلْ يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ جَمِيعًا الَّذِي لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ
وَالْأَرْضِ ۗ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ يُحْيِي وَيُمِيتُ ۗ فَآمِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ ۗ النَّبِيِّ الْأُمِّيِّ الَّذِي يُؤْمِنُ
بِاللَّهِ وَكَلِمَاتِهِ ۗ وَاتَّبِعُوهُ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ﴾⁽¹⁵⁹⁾

ចូរអ្នក(ឱអ្នកនាំសារមូហាំម៉ាត់)ពោលចុះថាៈ
ឱមនុស្សលោកទាំងឡាយ! ជាការពិតណាស់
រូបខ្ញុំគឺជាអ្នកនាំសាររបស់អល់ឡោះមកកាន់ពួកអ្នក
ទាំងអស់គ្នាដែលអំណាចគ្រប់គ្រងមេឃជាច្រើនជាន់

និងផែនដី គឺជាកម្មសិទ្ធិរបស់ទ្រង់(តែមួយគត់)។
គ្មានព្រះជាម្ចាស់ណាដែលត្រូវគោរពសក្ការៈដ៏ពិតប្រាកដ
ក្រៅពីទ្រង់ដែលជាអ្នកធ្វើឱ្យរស់

និងជាអ្នកធ្វើឱ្យស្លាប់នោះឡើយ។ ដូច្នោះ
ចូរពួកអ្នក(ឱមនុស្សលោកទាំងឡាយ)មានជំនឿចំ
ពោះអល់ឡោះ

និងមានជំនឿចំពោះអ្នកនាំសាររបស់ទ្រង់(ព្យាការី
មូហាំម៉ាត់)ជាព្យាការីម្នាក់ដែលជាអនក្ខរជនដែល
លោកមានជំនឿលើអល់ឡោះ

និងចំពោះបន្ទូលរបស់ទ្រង់។

ហើយចូរពួកអ្នកប្រតិបត្តិតាមលោកចុះ

សង្ឃឹមថាពួកអ្នកនឹងទទួលបានការចង្អុលបង្ហាញ។

[គម្ពីរគួរអាន ៧:១៥៨]

នៅក្នុងសហ៊ីហ៍មូស្លីម៖ អំពី អាពូហ្វិរយរ៉ោះ رضي الله
عنه អំពីវិស្វលុលឡោះ ❷ ពិតណាស់
លោកបានមានប្រសាសន៍ថា៖

«وَالَّذِي نَفْسُ مُحَمَّدٍ بِيَدِهِ لَا يَسْمَعُ بِي أَحَدٌ مِنْ هَذِهِ الْأُمَّةِ يَهُودِيٍّ وَلَا نَصْرَانِيٍّ،
ثُمَّ يَمُوتُ وَلَمْ يُؤْمِنْ بِالَّذِي أُرْسِلْتُ بِهِ إِلَّا كَانَ مِنْ أَصْحَابِ النَّارِ».

“សូមស្ងួចនឹងអ្នកដែលជីវិតរបស់មូហាំម៉ាត់ស្ថិតនៅ
ក្នុងដៃរបស់ទ្រង់ថា គ្មាននរណាម្នាក់នៃប្រជាជាតិនេះ
មិនថាយូដាក្តី មិនថាគ្រីស្ទានក្តីដែលបានឮអំពីខ្ញុំ
ហើយរូបគេស្លាប់ទៅដោយមិនមានជំនឿលើអ្វីដែលខ្ញុំ

ត្រូវបានគេបញ្ជូនមកជាមួយទេនោះ
លើកលែងតែរូបគេនឹងស្ថិតក្នុងចំណោមពួកឋាននរ
ក”¹។

ហើយការមានជំនឿចំពោះលោក
គឺជាការជឿជាក់នូវអ្វីដែលលោកបាននាំមកជាមួយ
និងការទទួលយក និងការចុះចូល
មិនមែនគ្រាន់តែជាការជឿជាក់ប៉ុណ្ណោះទេ។
ដោយហេតុនេះហើយ អាពុកឡឺប
មិនមែនជាអ្នកមានជំនឿចំពោះអ្នកនាំសារ ៀ
នោះទេ
ទោះបីជាលោកបានជឿជាក់ចំពោះអ្វីដែលលោក(ម្យ
ហាំម៉ាត)បាននាំមក
និងបានធ្វើសាក្សីថាវាគឺជាសាសនាដ៏ល្អបំផុតមួយក៏
ដោយ។

សាសនាឥស្លាមបានរួមបញ្ចូលនូវគ្រប់ប្រការល្អទាំង
អស់ដែលមាននៅក្នុងបណ្តាសាសនាមុនៗ
ហើយវាមានលក្ខណៈពិសេសជាងគ្រប់ថាវាសមស្របស
ម្រាប់គ្រប់សម័យកាល គ្រប់ទីកន្លែង
និងគ្រប់ប្រជាជាតិ។

---

1 រាយការណ៍ដោយ មូស្លីម៖ ក្នុងសៀវភៅ អ៊ីម៉ាន ជំពូកស្តីពី
កាកពូកិច្ចមានជំនឿចំពោះសាររបស់ព្យាការីយើងម្យហាំម៉ាត ៀ
ទៅកាន់មនុស្សលោកទាំងអស់
និងការលុបចោលនូវសាសនាទាំងឡាយដោយសាសនារបស់លោក។ លេខ
(១៥៣)

ព្រះអល់ឡោះជាម្ចាស់ទ្រង់បានមានបន្ទូលទៅកាន់អ្នក
កនាំសាររបស់ទ្រង់ថា៖

﴿وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيْهِ مِنْ الْكِتَابِ وَمُهَيِّمًا
عَلَيْهِ...﴾

ហើយយើងបានបញ្ជូនគម្ពីរ(គួរអាន)ទៅកាន់អ្នក(ឱអ្នក
កនាំសារម្យហាំម៉ាត់)យ៉ាងពិតប្រាកដ
ដើម្បីបញ្ជាក់ទៅលើបណ្តាគម្ពីរមុនៗ
និង(ដើម្បី)បញ្ជាក់ពិភាពត្រឹមត្រូវនៃបណ្តាគម្ពីរទាំង
នោះ... [គម្ពីរគួរអាន ៥:៤៨]

អត្ថន័យដែលថាវាសក្តិសមសម្រាប់គ្រប់សម័យកាល
ល ទឹកនៃដង និងជាតិសាសន៍
គឺថាការប្រកាន់ខ្ជាប់នឹងវាមិនផ្ទុយនឹងប្រការល្អរបស់
ជាតិសាសន៍នៅក្នុងសម័យកាល
ឬទឹកនៃដងណាមួយឡើយ ផ្ទុយទៅវិញ
វាគឺជាភាពសុខសាន្តរបស់ជាតិសាសន៍នោះ។
ហើយនេះមិនមែនមានន័យថា
វាត្រូវចុះចូលទៅនឹងគ្រប់សម័យកាល ទឹកនៃដង
និងជាតិសាសន៍
ដូចដែលមនុស្សមួយចំនួនចង់បាននោះឡើយ។
ហើយសាសនាឥស្លាម គឺជាសាសនាដែលត្រឹមត្រូវ
ដែលព្រះដ៏
មហាថ្កុំថ្កើងបានធានាដល់អ្នកដែលប្រកាន់ខ្ជាប់នឹង

វាយ៉ាងពិតប្រាកដ

ថាទ្រង់នឹងផ្តល់ជ័យជម្នះដល់ពួកគេ

ហើយទ្រង់នឹងធ្វើឱ្យសាសនានោះមានឧត្តមភាពលើ

សអ្នកដទៃទៀត។

ព្រះដ៏

មហាផ្តំថ្កើងបានមានបន្ទូលថា៖

﴿هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَىٰ وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ وَلَوْ كَرِهَ

الْمُشْرِكُونَ ﴿١﴾﴾

ទ្រង់គឺជាអ្នកដែលបានបញ្ជូនអ្នកនាំសាររបស់ទ្រង់(ព្យាការីមូហាំម៉ាត់)ដោយនាំមកនូវការចង្អុលបង្ហាញ(គម្ពីរគួរអាន)

និងសាសនាដ៏ពិត(សាសនាអ៊ីស្លាម)ដើម្បីឱ្យវាមានភាពខ្ពង់ខ្ពស់លើសសាសនាដទៃទៀតទាំងអស់

បើទោះបីជាពួកមុស្លរិគីនមិនពេញចិត្តក៏ដោយ។

[គម្ពីរគួរអាន ៦១:៩]

ទ្រង់បានមានបន្ទូលទៀតថា៖

﴿وَعَدَ اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا مِنكُمْ وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَيَسْتَخْلِفَنَّهُمْ فِي الْأَرْضِ

كَمَا أَسْتَخْلَفَ الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ وَلَيُمَكِّنَنَّ لَهُمْ دِينَهُمُ الَّذِي ارْتَضَىٰ لَهُمْ وَلَيُبَدِّلَنَّهُم

مِن بَعْدِ خَوْفِهِمْ أَمْنًا يَعْبُدُونَنِي لَا يُشْرِكُونَ بِي شَيْئًا وَمَن كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ فَأُولَٰئِكَ

هُمُ الْفَاسِقُونَ ﴿٢٠﴾﴾

អល់ឡោះជាម្ចាស់ទ្រង់បានសន្យាចំពោះបណ្តាអ្នកដៃ

លមានជំនឿ

និងបានសាងទង្វើកុសលក្នុងចំណោមពួកអ្នកថា
ទ្រង់ប្រាកដជានឹងឲ្យពួកគេក្លាយជាអ្នកគ្រប់គ្រង
នៅលើផែនដី

ដូចដែលទ្រង់ធ្លាប់បានផ្តល់ឱ្យអ្នក(មានជំនឿ)ជំនា
ន់មុនពួកគេគ្រប់គ្រង។

ហើយទ្រង់នឹងធ្វើឱ្យសាសនារបស់ពួកគេដែលទ្រង់ស
ព្វព្រះទ័យ(ឱ្យពួកគេទទួលយកធ្វើជាសាសនា)នោះមាន
ភាពរឹងមាំ។

ហើយទ្រង់ប្រាកដជានឹងជំនួសឱ្យពួកគេវិញនូវសុខស
ន្តិភាពបន្ទាប់ពី(ពួកគេទទួលនូវ)ការភ័យខ្លាច
(នៅពេលដែល)ពួកគេគោរពសក្ការៈមកចំពោះយើង(
តែមួយគត់)ដោយពួកគេមិនធ្វើស្តីវិកមកចំពោះយើ
ងនូវប្រការណាមួយ។

ជនណាហើយដែលបានប្រឆាំងបន្ទាប់ពីនោះ
ពិតប្រាកដណាស់ ពួកគេគឺជាពួកដែលប្រព្រឹត្តល្មើស។
[គម្ពីរគួរអាន ២៤ : ៥៥]

ហើយសាសនាអ៊ីស្លាម គឺគោលជំនឿ
និងច្បាប់បញ្ញត្តិ
ដែលមានភាពពេញលេញទាំងផ្នែកគោលជំនឿ
និងច្បាប់បញ្ញត្តិរបស់វា៖

១.
បង្កាប់ប្រើឲ្យមានជំនឿនឹងអល់ឡោះតែមួយគត់
និងហាមឃាត់ពីការធ្វើស្តីវិក។

២. បង្គាប់ឲ្យមានភាពស្មោះត្រង់
និងហាមឃាត់ពីការកុហក។

3-

(ឥស្លាម)បង្គាប់ប្រើឲ្យមានភាពយុត្តិធម៌ហើយហាម
ឃាត់ពីភាពអយុត្តិធម៌។ ហើយភាពយុត្តិធម៌នោះគឺ
ភាពស្មើគ្នារវាងរបស់ដែលដូចគ្នា
និងត្រូវបែងចែកគ្នារវាងរបស់ដែលខុសគ្នា។
ប៉ុន្តែភាពយុត្តិធម៌មិនមែនជាភាពស្មើគ្នាដាច់ខាត
នោះទេ

ដូចដែលមនុស្សមួយចំនួនបាននិយាយនៅពេលដែល
ពួកគេពោលជាទូទៅថា៖

«សាសនាឥស្លាមគឺជាសាសនានៃភាពស្មើគ្នា»។

ពិតប្រាកដណាស់ ភាពស្មើគ្នារវាងរបស់ដែលខុសគ្នា
គឺជាភាពអយុត្តិធម៌ដែលសាសនាឥស្លាមមិនបាននាំ
មកជាមួយនោះទេ

ហើយអ្នកដែលប្រព្រឹត្តវាក៏មិនត្រូវបានគេសរសើរដែរ។

៤. ប្រើឲ្យប្រកាន់ខ្ជាប់នូវភាពទៀងត្រង់
និងហាមឃាត់ពីការបោកប្រាស់។

៥. បង្គាប់ឲ្យគោរពកិច្ចសន្យា
និងហាមឃាត់ពីការក្សត់។

៦. បង្គាប់ឲ្យមានភាពកតញ្ញចំពោះឪពុកម្តាយ
និងហាមឃាត់ពីការប្រព្រឹត្តអកតញ្ញ។

៧-

ប្រើឲ្យភ្ជាប់ចំណងសាច់សាលាហិតដែលជាសាច់ញាតិ
និងហាមឃាត់ពីការផ្តាច់ចំណង។

៨. បង្គាប់ប្រើឱ្យធ្វើល្អចំពោះអ្នកជិតខាង
និងហាមឃាត់ពីការប្រព្រឹត្តិទង្វើអាក្រក់ចំពោះពួក
គេ។

សរុបសេចក្តីមកគឺ៖

សាសនាអ៊ីស្លាមប្រើឲ្យប្រកាន់នូវគ្រប់អត្ថចរិតដ៏ល្អប្រ
ពៃ និងហាមឃាត់ពីគ្រប់អត្ថចរិតដែលគួរឲ្យស្អប់ខ្ពើម
ហើយប្រើឲ្យប្រព្រឹត្តិរាល់អំពើល្អ
និងហាមឃាត់ពីរាល់អំពើអាក្រក់។

ទ្រង់បានមានព្រះបន្ទូលថា៖

﴿إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُ بِالْعَدْلِ وَالْإِحْسَنِ وَإِيتَايَ ذِي الْقُرْبَىٰ وَيَنْهَىٰ عَنِ الْفَحْشَاءِ
وَالْمُنْكَرِ وَالْبَغْيِ يَعِظُكُمْ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ﴿٥٠﴾

ពិតប្រាកដណាស់

អល់ឡោះទ្រង់បង្គាប់ប្រើឲ្យប្រកាន់ខ្ជាប់នូវភាពយុត្តិធម៌
និងគុណធម៌ ហើយនិងបរិច្ចាគទានដល់សាច់ញាតិ
ព្រមទាំងហាមឃាត់នូវទង្វើអសីលធម៌ អំពើទុច្ចរិត
និងការបំពាន។ ទ្រង់ទូន្មានពួកអ្នក

សង្ឃឹមថាពួកអ្នកនឹងនឹករលឹក។ [គម្ពីរគួរអាន
១៦:៩០]

គោលគ្រឹះនៃសាសនាអ៊ីស្លាម

គោលគ្រឹះនៃសាសនាអ៊ីស្លាម៖

គឺជាមូលដ្ឋានគ្រឹះដែលមានចំនួនប្រាំគឺ៖

ត្រូវបានរៀបរាប់នៅក្នុងសេចក្តីវាយការណ៍របស់
អ៊ុំតនូអ៊ីមើរ **رضي الله عنهما** អំពីព្យាការី **ﷺ** ជាពិតណាស់
លោកបានមានប្រសាសន៍ថា៖

«نَبِيُّ الْإِسْلَامِ عَلَى خَمْسَةٍ: عَلَى أَنْ يُوحَّدَ اللَّهُ - وَفِي رِوَايَةٍ عَلَى خَمْسٍ -: شَهَادَةٌ أَنْ
لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَأَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ، وَإِقَامُ الصَّلَاةِ، وَإِيتَاءُ الزَّكَاةِ، وَصِيَامُ رَمَضَانَ،
وَالْحَجُّ»

“គេស្ថាបនាអ៊ីស្លាមលើមូលដ្ឋានគ្រឹះប្រាំគឺ៖
លើការទទួលស្គាល់អល់ឡោះជាម្ចាស់តែមួយគត់ -
ហើយនៅក្នុងសេចក្តីវាយការណ៍មួយទៀតគឺ
មូលដ្ឋានគ្រឹះប្រាំ- ៖ ការធ្វើសាក្សីថា
គ្មានទេម្ចាស់ដែលត្រូវគេគោរពសក្ការៈដ៏ពិតប្រាកដ
លើកលែងតែអល់ឡោះ ហើយមូហាំម៉ាត់ គឺជាខ្ញុំបម្រើ
និងជាអ្នកនាំសាររបស់ទ្រង់, ការបញ្ឈូនសឡាត,
ការបរិច្ចាគហ្សាកាត់, ការបួសខែរ៉ម៉ាហ្គុន,
និងការធ្វើហាជ្ឈី”។

បុរសម្នាក់បានសួរថា៖ ការធ្វើធម្មយាត្រាហាជ្ឈី
និងការបួសខែរ៉ម៉ាហ្គុនឬ?
លោកបានមានប្រសាសន៍ថា៖

«لَا، صِيَامُ رَمَضَانَ، وَالْحَجُّ»

"ទេ គឺការបួសខែរ៉ម៉ាហ្គូន និងការធ្វើហាជី"
ដូច្នោះហើយដែលខ្ញុំបានឮពី រ៉ស្មីលុលឡោះ 1៥៥។

១- ចំពោះពាក្យសក្ខីកម្ម "أنا لا إله إلا الله وأن محمداً عبده ورسوله"

(គ្មានទេម្ចាស់ដែលត្រូវគោរពសក្ការៈដ៏ពិតប្រាកដ
លើកលែងតែអល់ឡោះ ហើយមូហាំម៉ាត់ គឺជាខ្ញុំបម្រើ
និងជាអ្នកនាំសាររបស់ទ្រង់) នោះគឺ៖

ជាការមានជំនឿយ៉ាងមុតមាំ
និងថ្លែងចេញតាមរយៈអណ្តាតនូវពាក្យសក្ខីកម្មនេះ
ហាក់បីដូចជាគេបានឃើញរឿងនោះដោយផ្ទាល់នឹង
ភ្នែកតាមរយៈភាពជឿជាក់យ៉ាងមុតមាំរបស់គេ។
ហើយពាក្យសក្ខីកម្មនេះត្រូវបានចាត់ទុកជាសសរគ្រឹះ
តែមួយ

ទោះបីជាចំណុចដែលគេធ្វើសក្ខីកម្មមានច្រើនក៏ដោយ៖

គឺដោយសារតែអ្នកនាំសារ
លោកគឺជាអ្នកផ្សព្វផ្សាយមកពីអល់ឡោះជាម្ចាស់
ដូច្នោះហើយ
ការធ្វើសាក្សីចំពោះលោកថាជាខ្ញុំបម្រើរបស់អល់ឡោះ
និងជាអ្នកនាំសាររបស់ទ្រង់
គឺជាការបំពេញបន្ថែមនូវពាក្យសក្ខីកម្ម
«គ្មានទេម្ចាស់ដែលត្រូវគោរពសក្ការៈដ៏ពិតប្រាកដ

---

1 រាយការណ៍ដោយ អាល់ពូខរី ក្នុងសៀវភៅ អ៊ីម៉ាន ៖ ៨ និងមូស្លីម ក្នុងសៀវភៅ អ៊ីម៉ាន ៖ ១៦។

លើកលែងតែអស់ឡោះ»។

ឬក៏ដោយសារតែពាក្យសក្ខីកម្ម(ស្នាហារហ្មោះ)ទាំងពីរ
នេះ គឺជាគ្រឹះនៃភាពត្រឹមត្រូវ
និងការទទួលយកនូវរាល់ទង្វើទាំងអស់។ ព្រោះថា
ទង្វើណាមួយនឹងមិនត្រូវបានគេចាត់ទុកថាត្រឹមត្រូវ
និងមិនត្រូវបានគេទទួលយកនោះឡើយ
លើកលែងតែមានភាពស្មោះសច់ពោះអស់ឡោះជាម្ចាស់
និងការដើរតាមអ្នកនាំសាររបស់ទ្រង់ ។

តាមរយៈភាពស្មោះសច់ពោះអស់ឡោះ
គឺសម្រេចបាននូវការសច្ចាថា
គ្មានទេម្ចាស់ដែលត្រូវគោរពសក្ការៈដ៏ពិតប្រាកដ
លើកលែងតែអស់ឡោះតែមួយគត់
ហើយតាមរយៈការដើរតាមអ្នកនាំសាររបស់អស់ឡោះ
គឺសម្រេចបាននូវការសច្ចាថា ពិតណាស់មូហាំម៉ាត់
គឺជាខ្ញុំបម្រើរបស់ទ្រង់ និងជាអ្នកនាំសាររបស់ទ្រង់។

ហើយក្នុងចំណោមផលប្រយោជន៍នៃសក្ខីកម្មដ៏ធំ
ធេងនេះគឺ៖
ការរំដោះដួងចិត្តនិងខ្លួនអំពីភាពជាខ្ញុំបម្រើរបស់ភា
វៈដែលត្រូវបានបង្កើត
និងអំពីការធ្វើតាមអ្នកផ្សេងក្រៅពីបណ្តាអ្នកនាំសារ
របស់ទ្រង់។

២- រីឯការប្រតិបត្តិសឡាតវិញ
គឺការគោរពសក្ការៈចំពោះអស់ឡោះជាម្ចាស់
តាមរយៈការប្រតិបត្តិវាឱ្យបានត្រឹមត្រូវ
និងពេញលេញ ទៅតាមពេលវេលា និងទម្រង់របស់វា។

ក្នុងចំណោមផលប្រយោជន៍របស់វាគឺ
ភាពរីករាយក្នុងចិត្ត ភាពត្រជាក់ចិត្ត
និងការហាមឃាត់ពីអំពើអសីលធម៌និងអំពើអាក្រក់
។

៣- ចំណែកឯការបរិច្ចាគហ្សកាត់វិញ្ញៈ
គឺវាជាការគោរពសក្ការៈចំពោះអល់ឡោះ
តាមរយៈការបរិច្ចាគនូវចំណែកដែលជាកាតព្វកិច្ចពី
ទ្រព្យសម្បត្តិដែលមានចំនួនត្រូវជាប់ហ្សកាត់។
ហើយក្នុងចំណោមផលប្រយោជន៍របស់វាគឺ៖
ការជម្រះសម្អាតចិត្តពីចរិតលក្ខណៈដ៏អាក្រក់
(ភាពកំណាញ់)
និងការបំពេញតម្រូវការរបស់សាសនាអ៊ីស្លាម
និងបណ្តាអ្នកមូស្លីម។

៤- ចំណែកឯការបួសខែរ៉ម៉ាហ្គនវិញ្ញៈ
វាគឺជាការគោរពសក្ការៈ(អ៊ីហ្គាហ្គាត់)ចំពោះអល់ឡោះ
ជាម្ចាស់
តាមរយៈការតមពិប្រការទាំងឡាយដែលនាំឲ្យខូចបួស
នៅក្នុងពេលថ្ងៃនៃខែរ៉ម៉ាហ្គន។
ហើយក្នុងចំណោមផលប្រយោជន៍របស់វាគឺ
ការមានវិន័យលើខ្លួនឯងឲ្យចេះលះបង់នូវអ្វីដែលជាទី
ស្រឡាញ់
ដើម្បីស្វែងរកការពេញចិត្តពីអល់ឡោះជាម្ចាស់។

៥- ការធ្វើធម្មយាត្រាហាជ្ជិ៖
គឺជាការគោរពសក្ការៈចំពោះអល់ឡោះជាម្ចាស់
ដោយគោលបំណងធ្វើដំណើរទៅកាន់ពៃតុលឡោះ

ដើម្បីបំពេញកិច្ចធម្មយាត្រាហង្ស។

ហើយក្នុងចំណោមផលប្រយោជន៍របស់វាគឺ
ការទូន្មានខ្លួនឯងឱ្យលះបង់ទាំងទ្រព្យសម្បត្តិ
និងកម្លាំងកាយក្នុងការគោរពប្រតិបត្តិចំពោះអល់
ឡោះ។ ហេតុដូច្នេះហើយ
ការធ្វើហង្សគឺជាប្រភេទមួយនៃការតស៊ូ(ជីហាន)ក្នុង
មាតិកាអល់ឡោះ។

ហើយផលប្រយោជន៍ដែលពួកយើងបានរៀបរាប់ស
ម្រាប់មូលដ្ឋានគ្រឹះទាំងនេះ
និងអ្វីដែលពួកយើងមិនបានរៀបរាប់
គឺវាធ្វើឱ្យប្រជាជាតិមួយក្លាយជាប្រជាជាតិអ៊ីស្លាមមួយ
ដ៏ស្អាតស្អំ និងបរិសុទ្ធ
ដែលគោរពប្រតិបត្តិតាមសាសនាដ៏ត្រឹមត្រូវរបស់អល់
ឡោះ

និងប្រាស្រ័យទាក់ទងជាមួយមនុស្សលោកដោយយុត្តិ
ធម៌ និងភាពស្មោះត្រង់។ ព្រោះថា
ច្បាប់បញ្ញត្តិដទៃទៀតនៃសាសនាអ៊ីស្លាមនឹងល្អប្រសើរ
ទៅបានអាស្រ័យលើភាពល្អប្រសើរនៃគោលការណ៍គ្រឹះ
ទាំងនេះ។

ហើយស្ថានភាពរបស់ប្រជាជាតិក៏នឹងល្អប្រសើរដោយ
សារភាពល្អប្រសើរនៃកិច្ចការសាសនារបស់ខ្លួន
ហើយនិងបាត់បង់នូវភាពល្អប្រសើរទៅតាមកម្រិត
ដែលបានបាត់បង់នូវភាពល្អប្រសើរនៃកិច្ចការសាស
នារបស់ខ្លួន។

រីឯជនណាដែលមានបំណងចង់បានការបញ្ជាក់ឱ្យ

ច្បាស់អំពីរឿងនោះ:

ចូរគេសូត្រចុះនូវបន្ទូលរបស់ទ្រង់ដ៏មហាខ្ពង់ខ្ពស់:

﴿وَلَوْ أَنَّ أَهْلَ الْقُرَىٰ ءَامَنُوا وَاتَّقَوْا لَفَتَحْنَا عَلَيْهِم بَرَكَاتٍ مِّنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ
وَلَكِن كَذَّبُوا فَأَخَذْنَاهُم بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿٦٦﴾ أَفَأَمِنَ أَهْلُ الْقُرَىٰ أَن يَأْتِيَهُمْ
بَأْسُنَا بَيِّنًا وَهُمْ نَائِمُونَ ﴿٦٧﴾ وَأَمِنَ أَهْلُ الْقُرَىٰ أَن يَأْتِيَهُمْ بَأْسُنَا ضَيًّا وَهُمْ يَلْعَبُونَ
﴿٦٨﴾ أَفَأَمِنُوا مَكْرَ اللَّهِ فَلَا يَأْمَنُ مَكْرَ اللَّهِ إِلَّا الْقَوْمُ الْخَالِئُونَ ﴿٦٩﴾﴾

ហើយប្រសិនបើអ្នកភូមិស្រុកទាំងនោះមានជំនឿ
និងកោតខ្លាច(អល់ឡោះ)នោះ:

យើងប្រាកដជានឹងបើកឱ្យពួកគេនូវពរជ័យពីលើមេ
យនិងផែនដីជាមិនខាន។

ក៏ប៉ុន្តែពួកគេបានបដិសេធ។ ដូចនេះ:

យើងក៏បានដាក់ទណ្ឌកម្មពួកគេ

ដោយសារតែអ្វីដែលពួកគេធ្លាប់បានប្រព្រឹត្ត។

តើអ្នកភូមិស្រុកទាំងនោះគិតថា

ពួកគេអាចមានសុវត្ថិភាព(រួចផុត)ពីទណ្ឌកម្មរបស់

យើងដែលអាចមកដល់ពួកគេនៅពេលយប់

ខណៈដែលពួកគេកំពុងគេងលង់លក់នោះឬ?

ឬក៏អ្នកភូមិស្រុកទាំងនោះគិតថា

ពួកគេអាចគេចផុតពីទណ្ឌកម្មរបស់យើងដែលអាច

មកដល់ពួកគេនៅពេលព្រឹក

ខណៈដែលពួកគេកំពុងតែធ្វេសប្រហែសនោះឬ?

តើអ្នកភូមិស្រុកទាំងនោះគិតថា

ពួកគេអាចរួចផុតពីគម្រោងការរបស់អល់ឡោះឬ?

ពិតប្រាកដណាស់

គ្មាននរណាម្នាក់គិតថាពួកគេអាចរួចផុតពីគម្រោង
ការរបស់អល់ឡោះនោះឡើយ

លើកលែងតែក្រុមដែលខាតបង់ប៉ុណ្ណោះ។

[គម្ពីរគុរអាន ៧:៩៦-៩៩]

ចូរពិនិត្យមើលប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់អ្នកជំនាន់មុន
ដ្បិតណាស់

ប្រវត្តិសាស្ត្រគឺជាមេរៀនសម្រាប់បញ្ហាជនទាំងឡាយ
និងជាពន្លឺបំភ្លឺសម្រាប់អ្នកដែលគ្មានអ្វីមកបាំងបិទ
ដួងចិត្តរបស់គេ។

ហើយអល់ឡោះជាម្ចាស់ដែលត្រូវគេសុំជំនួយ។

មូលដ្ឋានគ្រឹះនៃគោលជំនឿឥស្លាម

សាសនាអ៊ីស្លាម

ដូចដែលយើងបានបញ្ជាក់រួចមកហើយ-

គឺជាគោលជំនឿ និងច្បាប់បញ្ញត្តិ

ហើយយើងបានលើកឡើងនូវចំណុចខ្លះៗនៃច្បាប់របស់វា និងបានរៀបរាប់អំពីគោលគ្រឹះទាំងឡាយរបស់វាដែលត្រូវបានចាត់ទុកជាមូលដ្ឋានគ្រឹះសម្រាប់ច្បាប់ទាំងឡាយ។

ចំណែកឯគោលជំនឿនៃសាសនាឥស្លាមនោះ គោលគ្រឹះរបស់វាគឺ៖ ការមានជំនឿចំពោះអល់ឡោះ, ការមានជំនឿចំពោះបណ្តាម៉ាឡាអ៊ីកាត់របស់ទ្រង់, ការមានជំនឿចំពោះបណ្តាគម្ពីររបស់ទ្រង់, ការមានជំនឿចំពោះបណ្តាអ្នកនាំសាររបស់ទ្រង់,

ការមានជំនឿចំពោះថ្ងៃបរលោក,
និងការមានជំនឿចំពោះព្រេងវាសនាល្អនិងអាក្រក់
ដែលទ្រង់បានកំណត់។

ហើយពិតណាស់ គម្ពីររបស់អល់ឡោះ
និងស៊ុណ្ណៈ(លំអានឬមាត់)របស់អ្នកនាំសាររបស់ទ្រង់(
សូមសុខសន្តិភាព និងពរជ័យកើតមានលើលោក)
បានចង្អុលបង្ហាញអំពីគោលការណ៍គ្រឹះទាំងនេះ។

នៅក្នុងព្រះគម្ពីរគួរអាន ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថា៖

﴿لَيْسَ الْبِرَّ أَنْ تُولُوا وَجُوهَكُمْ قِبَلَ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ وَلَكِنَّ الْبِرَّ مَنْ ءَامَنَ
بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَالْمَلَائِكَةِ وَالْكِتَابِ وَالنَّبِيِّينَ...﴾

មិនទាន់ចាត់ទុកថាជាអំពើល្អឡើយ
ការដែលពួកអ្នកគ្រាន់តែតម្រង់មុខរបស់ពួកអ្នកទៅ
កាន់ទិសខាងកើត ឬទិសខាងលិចនោះ
ក៏ប៉ុន្តែ(ចាត់ទុកថាជា)អំពើល្អនោះ
គឺជនណាដែលមានជំនឿលើអល់ឡោះនិងថ្ងៃបរលោក
បណ្តាម៉ាឡាអ៊ីកាត់ បណ្តាគម្ពីរ
និងបណ្តាព្យាករិទាំងឡាយ... [គម្ពីរគួរអាន ២:១៧៧]

ទ្រង់បានមានបន្ទូលអំពីការកំណត់ព្រេងវាសនាថា៖

﴿إِنَّا كُلَّ شَيْءٍ خَلَقْنَاهُ بِقَدَرٍ ﴿٥١﴾ وَمَا أَمْرُنَا إِلَّا وَاحِدَةٌ كَلِمَةً بَأْتِ بِصُرٍ ﴿٥٢﴾﴾

ពិតប្រាកដណាស់ រាល់អ្វីៗទាំងអស់
គឺយើងបានបង្កើតវាទៅតាមការកំណត់(របស់យើង)រួ
ចជាស្រេច។

ហើយបទបញ្ជារបស់យើង

គឺយើងគ្រាន់តែមានបន្ទូលមួយម៉ាត់ប៉ុណ្ណោះ
 (វានឹងកើតឡើងភ្លាម) ក្នុងមួយប័ប្រិចភ្នែក។
 [គម្ពីរគួរអាន ៥៤:៤៩-៥០]

ហើយនៅក្នុងស៊ុណ្ណៈរបស់រ៉ូស៊ុលុលឡោះ ﴿
 លោកបានមានប្រសាសន៍ឆ្លើយតបទៅកាន់ជីព្រីល
 នៅពេលដែលគេបានសួរលោកអំពីអ៊ីម៉ាន់(ជំនឿ)ថា៖
 «الإيمانُ: أَنْ تُؤْمِنَ بِاللَّهِ، وَمَلَائِكَتِهِ، وَكُتُبِهِ، وَرُسُلِهِ، وَالْيَوْمِ الْآخِرِ، وَتُؤْمِنَ
 بِالْقَدَرِ: خَيْرِهِ وَشَرِّهِ».

“អ៊ីម៉ាន់(ជំនឿ)៖ គឺអ្នកត្រូវជឿចំពោះអល់ឡោះ
 ជឿចំពោះម៉ាឡាអ៊ីកាត់របស់ទ្រង់
 ជឿចំពោះបណ្តាគម្ពីរដែលទ្រង់បានបញ្ជាមក
 ជឿចំពោះបណ្តារសូល(អ្នកនាំសារ)របស់ទ្រង់
 ជឿចំពោះថ្ងៃបរលោក
 និងជឿថាវាសនាល្អនិងវាសនាអាក្រក់សុទ្ធតែអល់
 ឡោះបានកំណត់រួច”¹⁴

ជំនឿចំពោះអល់ឡោះជាម្ចាស់

ចំណែកដទៃនៃជំនឿចំពោះអល់ឡោះ
 គឺរួមបញ្ចូលនូវបួនប្រការ៖
 ប្រការទីមួយ៖
 ជំនឿចំពោះអត្ថិភាពរបស់អល់ឡោះជាម្ចាស់

---

1 រាយការណ៍ដោយ មូស្លីម ក្នុងសៀវភៅ អ៊ីម៉ាន់ ៨ និង អាពូហ្សាទ ក្នុងសៀវភៅ ស៊ុណ្ណៈ ៖៤៦៩៥។

ហើយភស្តុតាងដែលបញ្ជាក់អំពីអត្ថិភាពរបស់ទ្រង់
ជាម្ចាស់នោះគឺ ៖ សភាវគតិ បញ្ញា បទបញ្ញត្តិសាសនា
និងតន្ត្រីយុទ្ធារម្មណ៍។

ចំណែកឯភស្តុតាងនៃហ្វិតវ៉ោះ
(សុភាវគតិ)ចំពោះវត្តមានរបស់ទ្រង់មហាខ្ពង់ខ្ពស់
គឺពិតណាស់

រាល់ការទាំងអស់ត្រូវបានបង្កើតមកនៅលើការមាន
ជំនឿពីធម្មជាតិចំពោះអ្នកបង្កើតរបស់វា

ដោយមិនចាំបាច់មានការគិតពិចារណា
ឬការបង្រៀនជាមុនឡើយ
ហើយគេក៏មិនបែរចេញពីហ្វិតវ៉ោះនេះដែរ
លើកលែងតែអ្នកដែលបេះដូងរបស់គេត្រូវរងឥទ្ធិពល
ដែលបង្វែរគេចេញពីវា។

ដោយព្យាការីម្នាក់ម៉ាត់បានមានប្រសាសន៍ថា៖

«مَا مِنْ مَوْلُودٍ إِلَّا يُولَدُ عَلَى الْفِطْرَةِ، فَأَبَوَاهُ يُهَوِّدَانِهِ أَوْ يُنَصِّرَانِهِ أَوْ يُمَجَّسَانِهِ»

“រាល់ទារកទាំងអស់ដែលប្រសូត្រមក
គឺស្ថិតនៅលើបញ្ចូលជំនឿដ៏ស្អាតស្អំ(សាសនាអ៊ីស្លាម)។
ប៉ុន្តែឪពុកម្តាយរបស់គេទេដែលធ្វើឱ្យគេក្លាយជាជ្វីស
ឬជាគ្រិស្តាន ឬជាអ្នកគោរពអគ្គិ(ម៉ាជូស៊ី)”¹⁴

---

1 រាយការណ៍ដោយ អាល់ពូខរិះ សៀវភៅពិធីបុណ្យសព
“អំពីនៅពេលក្មេងប្រុសចូលសាសនាឥស្លាមរួចបានស្តាប់
តើត្រូវសឡាកឱ្យគេដែរឬទេ
ហើយតើត្រូវបង្ហាញសាសនាឥស្លាមទៅកាន់គេដែរឬទេ”, លេខ (១២៩២),
និងមូស្លីម៖ សៀវភៅព្រហ្មលីខិត
“អំពីអត្ថន័យនៃទារកគ្រប់រូបកើតមកគឺស្ថិតនៅលើហ្វិតវ៉ោះ

២-

ចំណែកឯភស្តុតាងផ្នែកបញ្ជាចំពោះអត្ថិភាពរបស់អ
ល់ឡោះជាម្ចាស់វិញនោះ

គឺដោយសារតែភាវៈទាំងឡាយនេះ

ទាំងជំនាន់មុននិងជំនាន់ក្រោយ

ត្រូវតែមានអ្នកបង្កើតមួយរូបដែលបានធ្វើឱ្យពួកវា
មានវត្តមានឡើង។

ពីព្រោះវាមិនអាចបង្កើតខ្លួនវាដោយខ្លួនឯងបានឡើ
យ ហើយក៏មិនអាចកើតឡើងដោយចៃដន្យបានដែរ។

វាមិនអាចបង្កើតខ្លួនឯងបានទេ

ពីព្រោះថាគ្មានអ្វីមួយអាចបង្កើតខ្លួនឯងបានឡើយ
ដោយហេតុថាមុនពេលដែលវាមានវត្តមាន

គឺវាស្ថិតនៅក្នុងភាពទទេ។

ដូច្នោះ

តើតើភាពទទេអាចជាអ្នកដែលបង្កើតបានយ៉ាងដូ
ចម្តេចទៅ?

ហើយវាក៏មិនអាចកើតឡើងដោយចៃដន្យនោះឡើ
យ ព្រោះថារាល់អ្វីៗដែលកើតឡើង

គឺត្រូវតែមានអ្នកបង្កើត។

ដោយសារតែវត្តមានរបស់វាមានសណ្តាប់ធ្នាប់ដ៏អស្ចា

រូ មានភាពចុះសម្រុងស៊ីសង្វាក់គ្នា

ទំនាក់ទំនងដ៏ស្អិតរមួតរវាងហេតុនិងផលរបស់វា

និងការកាត់សេចក្តីលើការស្តាប់របស់កូនៗអ្នកគ្មានជំនឿ
និងកូនៗអ្នកមូស្លីម", លេខ (២៦៥៨)។

ព្រមទាំងរាងភារៈទាំងឡាយគឺជាប់ពាក់ព័ន្ធគ្នាទៅវិញទៅមក

នោះវាបានបដិសេធយ៉ាងដាច់ខាតនូវការដែលវាអាចកើតឡើងដោយចៃដន្យ។

ព្រោះថាអ្វីដែលកើតឡើងដោយចៃដន្យ

គឺគ្មានសណ្តាប់ធ្នាប់តាំងពីដើមកំណើតរបស់វាឡើយ។ ដូច្នោះតើវាអាចមានសណ្តាប់ធ្នាប់ក្នុងអំឡុងពេលនៃការមានវត្តមាន

និងការវិវឌ្ឍរបស់វាបានយ៉ាងដូចម្តេចទៅ?

ហើយប្រសិនបើភារៈទាំងនេះមិនអាចកើតឡើងដោយខ្លួនឯងបាន

ហើយក៏មិនអាចកើតឡើងដោយចៃដន្យបានដែរ នោះ

ជាការចាំបាច់ដែលត្រូវតែមានអ្នកបង្កើតមួយសម្រាប់ពួកវា ហើយទ្រង់នោះគឺអល់ឡោះ

ជាព្រះជាម្ចាស់នៃពិភពទាំងឡាយ។

ហើយអល់ឡោះជាម្ចាស់ទ្រង់បានលើកឡើងនូវភស្តុតាងដែលផ្នែកបញ្ជា

និងភស្តុតាងដ៏ជាក់ច្បាស់នៅក្នុងជំពូកអាត់ទួរ ដោយទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖

﴿أَمْ خُلِقُوا مِنْ غَيْرِ شَيْءٍ أَمْ هُمْ الْخَالِقُونَ﴾

តើពួកទាំងនោះត្រូវបានគេបង្កើតមកដោយគ្មានអ្នក

កបង្កើត ឬមួយក៏ពួកគេជាអ្នកបង្កើត(ខ្លួនឯង)?
[គម្ពីរគួរអាន ៥២:៣៥]

មានន័យថា

ពួកគេមិនត្រូវបានគេបង្កើតឡើងដោយគ្មានអ្នកបង្កើតនោះទេ

ហើយក៏មិនមែនពួកគេជាអ្នកដែលបានបង្កើតខ្លួនឯងដែរ។ ដូច្នោះ វាត្រូវបានបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ថា អ្នកដែលបានបង្កើតពួកគេនោះ

គឺអល់ឡោះជាម្ចាស់ដ៏មហាប្រសើរ និងមហាខ្ពង់ខ្ពស់។ ដោយហេតុនេះ នៅពេលដែល ដូពែរ ពិន មុតអ៊ុម عنه رضي الله បានឮរស្មីលុលឡោះ ۞ សូត្រស្វីរ៉ោះអាត់ទូរ លុះលោកបានសូត្រដល់អាយ៉ាត់ទាំងនេះ៖

﴿أَمْ خُلِقُوا مِنْ غَيْرِ شَيْءٍ أَمْ هُمُ الْخَالِقُونَ ﴿٣٥﴾ أَمْ خَلَقُوا السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ بَلْ لَا يُوقِنُونَ ﴿٣٦﴾ أَمْ عِنْدَهُمْ خَزَائِنُ رَبِّكَ أَمْ هُمُ الْمُصَيِّطُونَ ﴿٣٧﴾﴾

តើពួកទាំងនោះត្រូវបានគេបង្កើតមកដោយគ្មានអ្នកបង្កើត ឬមួយក៏ពួកគេជាអ្នកបង្កើត(ខ្លួនឯង)?

ឬមួយពួកគេបានបង្កើតមេឃជាច្រើនជាន់និងផែនដី? ផ្ទុយទៅវិញ ពួកគេមិនជឿជាក់ឡើយ។ 36

ឬមួយក៏ពួកគេមានឃ្លាំង(លាភសក្ការៈ)នៃព្រះជាម្ចាស់របស់អ្នក

ឬមួយក៏ពួកគេជាអ្នកមានអំណាចខ្លាំងក្លា? 37

ហើយ

ជូតែវ

ដែលនៅពេលនោះលោកជាអ្នកមុស្ហរិក

បាននិយាយថា៖

«ចិត្តរបស់ខ្ញុំស្ទើរតែហើរចេញទៅហើយ,
ហើយនោះគឺជាលើកដំបូងដែលជំនឿ(អ៊ីម៉ាន)បានដក់ជាប់នៅក្នុងចិត្តរបស់ខ្ញុំ»¹

ហើយយើងនឹងលើកឧទាហរណ៍មួយដើម្បីបញ្ជាក់រឿងនោះថា៖

ប្រសិនបើមាននរណាម្នាក់បានរៀបរាប់ប្រាប់អ្នកអំពីវិមានដ៏ស្តីមស្តែមួយ ដែលមានចម្ការជាច្រើនព័ទ្ធជុំវិញព្រមទាំងមានទន្លេជាច្រើនហូររវាង(ចម្ការ)ទាំងនោះហើយ(វិមាននោះ)ពោរពេញទៅដោយគ្រឿងសង្ហារឹមនិងគ្រែដំណេក

ព្រមទាំងត្រូវបានតុបតែងលម្អដោយគ្រឿងលម្អគ្រប់ប្រភេទ ដែលជាគ្រឿងបរិក្ខារចាំបាច់និងជាគ្រឿងបន្ថែមរបស់វា។

ហើយប្រសិនបើមានគេនិយាយមកកាន់អ្នកថា៖
រាំងមួយនេះ

ជាមួយនឹងភាពល្អឥតខ្ចោះទាំងឡាយរបស់វា
បានកកើតឡើងដោយខ្លួនឯង
ឬក៏កើតមានឡើងដូច្នោះដោយចៃដន្យ

---

1 រាយការណ៍ដោយ អាល់ពូឌរិ:៤៨៥៤

ដោយគ្មានអ្នកបង្កើតឡើយ
 នោះអ្នកពិតជានឹងប្រញាប់ប្រញាល់បដិសេធរឿង
 នោះ: និងចាត់ទុកថាជាការកុហក
 ហើយចាត់ទុកការនិយាយរបស់គេថាជាពាក្យសម្តីដ៏អ
 វិជ្ជា។ ដូច្នោះ
 តើវាសមហេតុផលទេដែលថាសកលលោកដ៏ធំធេង
 នេះ ដែលមានទាំងផែនដី មេឃ គន្លងតារា
 ប្រព័ន្ធប្រក្រតិភាព
 និងប្រព័ន្ធសណ្តាប់ធ្នាប់ដ៏ល្អឯកនិងអស្ចារ្យរបស់វា
 បានបង្កើតខ្លួនឯង
 ឬក៏កើតឡើងដោយចៃដន្យដោយគ្មានអ្នកបង្កើត
 នោះ?

៣-

ចំណែកឯភស្តុតាងនៃច្បាប់បញ្ញត្តិដែលបញ្ជាក់ពីការ
 មានវត្តមានរបស់អល់ឡោះជាម្ចាស់៖
 គឺដោយសារតែបណ្តាព្រះគម្ពីរដែលទ្រង់បានបញ្ជូនមក
 ពិលើមេឃទាំងអស់បានចែងអំពីរឿងនេះ
 ហើយបទបញ្ញត្តិដ៏យុត្តិធម៌ទាំងឡាយដែលមាននៅក្នុ
 ងគម្ពីរទាំងនោះ
 ដែលបង្កប់នូវផលប្រយោជន៍សម្រាប់បណ្តាភារៈដែល
 ត្រូវគេបង្កើត គឺជាភស្តុតាងដែលបញ្ជាក់ថា
 គម្ពីរទាំងនោះគឺមកពីម្ចាស់ដែលមហាគតិបណ្ឌិត
 និងមហាជ្រាបដឹងបំផុតចំពោះអ្វីដែលជាប្រការល្អស
 ម្រាប់បណ្តាភារៈដែលទ្រង់បានបង្កើត។
 ហើយបណ្តាដំណឹងអំពីចក្រវាឡដែលវា(គម្ពីរ)បាននាំ

មក

ហើយដែលការពិតជាក់ស្តែងដែលបានបញ្ជាក់ពីភាព
ត្រឹមត្រូវរបស់វានោះ គឺជាភស្តុតាងដែលបញ្ជាក់ថា
ជាការពិតណាស់
វាគឺមកពីម្ចាស់ដែលមានសមត្ថភាពក្នុងការបង្កើតនូវ
អ្វីដែលទ្រង់បានមានបន្ទូលប្រាប់។

៤-

ចំណែកឯភស្តុតាងដែលដឹងតាមរយៈឥន្ទ្រិវិបារម្មណ៍
ដែលបញ្ជាក់ពីវត្តមានរបស់អល់ឡោះ គឺមានពីរផ្នែក៖
ទីមួយគឺ៖ ការដែលយើងបានឮ
និងបានឃើញផ្ទាល់ភ្នែកនូវការឆ្លើយតបចំពោះអ្នក
បួងសួងសុំ
និងការជួយសង្គ្រោះដល់អ្នកដែលមានទុក្ខកង្វល់
គឺជាភស្តុតាងដ៏ច្បាស់លាស់ដែលបញ្ជាក់ពីវត្តមានរបស់
ទ្រង់។ អល់ឡោះជាម្ចាស់មានបន្ទូលថា៖

﴿وَنُوحًا إِذْ نَادَىٰ مِنْ قَبْلُ فَاسْتَجَبْنَا لَهُ...﴾

ហើយ(ចូរអ្នករំលឹក)រឿងរ៉ាវរបស់ព្យាការីនួហ
ខណៈដែលគេបានបួងសួងកាលពីមុន។ ពេលនោះ
យើងបានទទួលយកការបួងសួងរបស់គេ...

[គម្ពីរគួរអាន ២១:៧៦]

ទ្រង់បានមានបន្ទូលទៀតថា៖

﴿إِذْ نَسْتَعِيْثُوْنَ رَبَّكُمْ فَاسْتَجَابْ لَكُمْ...﴾

ចូរពួកអ្នកនឹកឃើញ

ខណៈដែលពួកអ្នកសុំជំនួយពីព្រះជាម្ចាស់របស់ពួកអ្នក
ក។ ពេលនោះ ទ្រង់បានឆ្លើយតបចំពោះពួកអ្នក...
[គម្ពីរគួរអាន ៨:៩]

នៅក្នុងសហេស ពូឌរី អំពី អាណាស ពិន ម៉ាលិក
បាននិយាយថា៖

«إِنَّ أَعْرَابِيًّا دَخَلَ يَوْمَ الْجُمُعَةِ -وَالنَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَخْطُبُ- فَقَالَ: يَا
رَسُولَ اللَّهِ، هَلَكَ الْمَالُ، وَجَاعَ الْعِيَالُ، فَأَدْعُ اللَّهَ لَنَا؛ فَرَفَعَ يَدَيْهِ وَدَعَا، فَتَارَ السَّحَابُ
أَمْثَالَ الْجِبَالِ، فَلَمْ يَنْزِلْ عَنْ مِنْبَرِهِ حَتَّى رَأَيْتُ الْمَطَرَ يَتَحَادَرُ عَنْ لِحْيَتِهِ».

«ពិតណាស់

មានបុរសអារ៉ាប់ជនបទម្នាក់បានចូលមកនៅថ្ងៃសុ
ក្រ ខណៈដែលណាពី ៖ កំពុងថ្លែងសុន្ទរកថា
ហើយនិយាយថា៖ ឱវ៉ូស្តិលុលឡោះ!

ទ្រព្យសម្បត្តិបានរងការខូចខាត
ហើយក្រុមគ្រួសារក៏រងការអត់ឃ្លាន។ ហេតុនេះ
សូមលោកប្អូនស្តងដល់អល់ឡោះសម្រាប់ពួកយើងផង
។ ពេលនោះ ណាពី ៖ ក៏បានលើកដៃទាំងពីរឡើង
រួចប្អូនស្តង។ ភ្លាមនោះ

ពពកក៏បានប្រមូលផ្តុំគ្នាដូចជាភ្នំ
ហើយលោកមិនទាន់បានចុះពីវេទិការបស់លោកផង
ខ្ញុំក៏បានឃើញទឹកភ្លៀងហូរស្រក់ពីពុកចង្ការរបស់លោ

ក៏»¹

នៅថ្ងៃសុក្របន្ទាប់ បុរសអារ៉ាប់ជនបទនោះ
ឬក៏អ្នកផ្សេងទៀតបានក្រោកឈរ រួចនិយាយថា៖
ឱរ៉ូស្តិលុលឡោះ! សំណង់អគារបានរលំ
ហើយទ្រព្យសម្បត្តិបានលិចលង់អស់ហើយ។ ហេតុនេះ
សូមលោកប្អូនស្អងដល់អល់ឡោះសម្រាប់ពួកយើងផង
។ ពេលនោះ រ៉ូស្តិលុលឡោះ ឆ្លុះ បានលើកដៃទាំងពីរឡើង
ហើយមានប្រសាសន៍ថា៖

«اللَّهُمَّ حَوَالَيْنَا وَلَا عَلَيْنَا»

ឱអល់ឡោះ!

សូមទ្រង់ធ្វើឲ្យវាធ្លាក់នៅជុំវិញពួកយើង
ហើយមិនមែនមកលើពួកយើងឡើយ
លោកគ្រាន់តែចង្អុលទៅទិសណាមួយ
វាក៏បានបើកទូលាយ²។

ហើយការឆ្លើយតបចំពោះអ្នកប្អូនស្អងសុំ
គឺនៅតែជារឿងដែលគេបានឃើញជាក់ស្តែងរហូតម
កដល់សព្វថ្ងៃនេះ
សម្រាប់អ្នកដែលបានផ្អែកផ្អល់ខ្លួនទៅចំពោះអល់
ឡោះជាម្ចាស់ដោយភាពស្មោះត្រង់
និងបានបំពេញនូវលក្ខខណ្ឌទាំងឡាយនៃការទទួលយ
ក(នូវការប្អូនស្អងសុំ)។

ចំណុចទីពីរ៖

ពិតណាស់

1 រាយការណ៍ដោយ អាល់ពូខរិ៖៨៩១

2 រាយការណ៍ដោយ អាល់ពូខរិ៖៨៩១, មូស្លីម៖៨៩៧

បណ្តាភស្តុតាងរបស់បណ្តាព្យាការី
 ដែលត្រូវបានគេហៅថា មុហ្គិហ្សាត(អច្ឆរិយភាព)
 ហើយអ្វីដែលមនុស្សបានឃើញ ឬបានឮអំពីវានោះ
 គឺជាអំណះអំណាងដ៏មុតមាំដែលបញ្ជាក់ពីការមានពិ
 តនៃអ្នកដែលបានបញ្ជូនពួកគេមក
 គឺអល់ឡោះជាម្ចាស់។
 ពីព្រោះវាគឺជារឿងដែលមនុស្សធម្មតាមិនអាចធ្វើបាន
 ឡើយ
 ដែលអល់ឡោះជាម្ចាស់ទ្រង់បណ្តាលឲ្យវាកើតឡើង
 ដើម្បីគាំទ្រដល់បណ្តាអ្នកនាំសាររបស់ទ្រង់
 និងជួយដល់ពួកគេ។

ឧទាហរណ៍អំពីរឿងនោះគឺ
 សញ្ញាភស្តុតាងនៃអច្ឆរិយភាពរបស់ព្យាការីមូសា
 នៅពេលដែលអល់ឡោះបានបញ្ជាគេឲ្យវាយសមុទ្រនឹង
 ដំបងរបស់លោក។ ពេលនោះ លោកក៏បានវាយវា
 រំពេចនោះ
 ទឹកសមុទ្រក៏បានញែកចេញពីគ្នាទៅជាដប់ពីរផ្លូវដ៏ស្អាត
 ហើយទឹកដែលនៅចន្លោះផ្លូវទាំងនោះប្រៀបបាននឹង
 ភ្នំទាំងឡាយ។
 អល់ឡោះដ៏មហាម៉ាត់បានមានបន្ទូលថា៖

﴿فَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ أَنْ أَضْرِبْ بِعَصَاكَ الْبَحْرَ فَانفَلَقَ فَكَانَ كُلُّ فِرْقٍ كَالطَّوْدِ الْعَظِيمِ ﴿٦٣﴾﴾

នៅពេលនោះ៖

យើង(អល់ឡោះ)បានផ្តល់វាហ៊ីទៅកាន់ព្យាការីមូសាថា
៖ ចូរអ្នកវាយសមុទ្រនឹងដំបងរបស់អ្នកចុះ។
រំពេចនោះ

ទឹកសមុទ្រក៏បានញែកចេញពីគ្នា(ជាដប់ពីរផ្លូវ)។
ហើយរាល់បំណែកនីមួយៗ ប្រៀបបាននឹងភ្នំដ៏ធំ។
[គម្ពីរគួរអាន ២៦:៦៣]

ឧទាហរណ៍ទីពីរ គឺអច្ឆរិយភាពរបស់ព្យាការីអ៊ីសា
ដែលលោកបានពង្រសង់អ្នកស្លាប់ឱ្យរស់ឡើងវិញ
ហើយបានបញ្ចេញពួកគេចេញពីផ្ទះរបស់ពួកគេដោយ
មានការអនុញ្ញាតពីអល់ឡោះ។
អល់ឡោះជាម្ចាស់បានមានបន្ទូលអំពីលោកថា៖

﴿...وَإِخِي الْمَوْتَى بِإِذْنِ اللَّهِ...﴾

ព្រមទាំងអាចប្រោសអ្នកស្លាប់ឱ្យរស់ឡើងវិញដោយការ
អនុញ្ញាតពីអល់ឡោះជាម្ចាស់។ [គម្ពីរគួរអាន ៣:៤៩]
ទ្រង់បានមានបន្ទូលទៀតថា៖

﴿...وَإِذْ نُخْرِجُ الْمَوْتَى بِإِذْنِي...﴾

...ហើយអ្នកអាចប្រោសអ្នកស្លាប់ឱ្យរស់ឡើងវិញដោយ
ការអនុញ្ញាតពីយើង... [គម្ពីរគួរអាន ៥:១១០]

និងឧទាហរណ៍ទីបីគឺ សម្រាប់ព្យាការីមូហាំម៉ាត់ ❀

នៅពេលដែលពួកកគូរវិញបានស្នើសុំនូវអច្ឆរិយភាពមួយពីលោក

ពេលនោះលោកបានចង្អុលទៅកាន់ព្រះចន្ទស្រាប់តែវាក៏បានបែកចេញជាពីរចំណែក ហើយមនុស្សម្នាក់ក៏បានឃើញវា។ ហើយអំពីរឿងនោះ អល់ឡោះជាម្ចាស់ដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុតមានបន្ទូលថា៖

﴿أَفْتَرَبَتِ السَّاعَةَ وَالنَّشَقَ الْقَمَرُ ۗ وَإِن يَرَوْا آيَةً يُعْرَضُوا وَيَقُولُوا سِحْرٌ مُّسْتَمِرٌّ﴾

ថ្ងៃបរលោកបានខិតជិតមកដល់

ហើយព្រះចន្ទក៏បានបែកជាពីរ(រួចហើយដែរ)។

ហើយប្រសិនបើពួកគេឃើញនូវសញ្ញាមួយ

ពួកគេនឹងធ្វើមិនដឹងមិនឃើញ ហើយនិយាយថា

វាជាមន្តអាគមដ៏ច្បាស់លាស់។ [គម្ពីរគួរអាន ៥៤:១-២]

បណ្តាភស្តុតាងជាក់ស្តែងទាំងនេះដែលអល់ឡោះជាម្ចាស់ទ្រង់បានធ្វើឲ្យកើតមានឡើង

ជាការគាំទ្រដល់បណ្តាអ្នកនាំសាររបស់ទ្រង់

និងជាជំនួយដល់ពួកគេ

គឺជាការបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ទៅលើវត្តមានរបស់ទ្រង់។

ប្រការទីពីរនៃជំនឿចំពោះព្រះអល់ឡោះគឺ៖

ការមានជំនឿលើភាពជាព្រះជាម្ចាស់របស់ទ្រង់

ពោលគឺជឿថាទ្រង់តែមួយគត់គឺជាព្រះជាម្ចាស់ដោយ

គ្មានដៃគូ និងគ្មានជំនួយការឡើយ។

ពាក្យថា “ព្រះជាម្ចាស់” គឺជាម្ចាស់ដែលបង្កើត
 គ្រប់គ្រង និងចាត់ចែង។ ដូចនេះ
 គ្មានអ្នកបង្កើតណាផ្សេងក្រៅពីអល់ឡោះឡើយ
 ហើយក៏គ្មានអ្នកគ្រប់គ្រងណាផ្សេងក្រៅពីទ្រង់ដែរ
 ហើយការចាត់ចែងគឺជាកម្មសិទ្ធិរបស់ទ្រង់តែមួយអ
 ង្គគត់។ ទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖

﴿...أَلَا لَهُ الْخَلْقُ وَالْأَمْرُ...﴾

តើពុំមែនទេឬ ការបង្កើត និងកិច្ចការទាំងឡាយ
 គឺជាកម្មសិទ្ធិរបស់ទ្រង់(តែមួយគត់)នោះ។

[គម្ពីរគួរអាន ៧:៥៤]

ទ្រង់បានមានបន្ទូលទៀតថា៖

﴿...ذَلِكُمْ اللَّهُ رَبُّكُمْ لَهُ الْمُلْكُ وَالَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ مَا يَمْلِكُونَ مِنْ

قَظِيمٍ﴾

នោះគឺអល់ឡោះដែលជាព្រះជាម្ចាស់របស់ពួកអ្នក។
 អំណាចគ្រប់គ្រងទាំងឡាយ
 គឺជាកម្មសិទ្ធិរបស់ទ្រង់(តែមួយគត់)។
 រីឯពួកដែលពួកអ្នកគោរពសក្ការៈក្រៅពីទ្រង់នោះ
 ពួកវាគ្មានសមត្ថភាពអ្វីនោះឡើយ
 សូម្បីតែប៉ុនស្រទាប់គ្រាប់ល្លើក៏ដោយ។ [គម្ពីរគួរអាន
 ៣៥:១៣]

ហើយគេមិនដែលបានដឹងឡើយថា

មាននរណាម្នាក់ក្នុងចំណោមម៉ាឌូក(ភារៈ)ទាំងឡាយ
 បានបដិសេធនូវភាពជាម្ចាស់របស់អល់ឡោះឡើយ
 លើកលែងតែជននោះជាអ្នកដែលក្រអឺតក្រទមដែល
 មិនជឿនូវអ្វីដែលខ្លួននិយាយ
 ដូចអ្វីដែលបានកើតឡើងពីសំណាក់ហ្វៀរអាស
 នៅពេលដែលគេបាននិយាយទៅកាន់ក្រុមរបស់គេ
 ថា:

﴿فَقَالَ أَنَا رَبُّكُمُ الْأَعْلَى﴾

យើងគឺជាព្រះជាម្ចាស់របស់ពួកអ្នកដ៏មហាខ្ពង់ខ្ពស់។
 [គម្ពីរគួរអាន
 ៧៩:២៤] ទ្រង់បានមានបន្ទូលទៀតថា:

﴿...يَا أَيُّهَا الْمَلَأُ مَا عَلِمْتُ لَكُمْ مِنَ اللَّهِ غَيْرِي...﴾

ឱមន្ត្រីទាំងឡាយ! យើងមិនដែលដឹងសោះថា
 ពួកអ្នកមានព្រះផ្សេងដែលត្រូវគោរពសក្ការៈក្រៅពី
 យើងនោះ។ [គម្ពីរគួរអាន ២៨:៣៨] ប៉ុន្តែ
 នោះមិនមែនកើតចេញពីជំនឿឡើយ។
 អល់ឡោះជាម្ចាស់ទ្រង់បានមានបន្ទូលថា:

﴿وَجَاهِدُوا بِهَا وَأَسْتَبِقْتَنَهَا أَنْفُسُهُمْ ظُلْمًا وَعُلُوًّا...﴾

ហើយពួកគេបានប្រឆាំងនឹងវា(សញ្ញាកស្តតាងទាំង
 នោះ)ទាំងបំពាន និងក្នុងក្នុង
 ខណៈដែលខ្លួនរបស់ពួកគេផ្ទាល់ដឹងយ៉ាងច្បាស់អំពីវា

១ [គម្ពីរគួរអាន ២៧:១៤]

ហើយព្រះអល់ឡោះជាម្ចាស់បានរៀបរាប់អំពីប្រសាសន៍របស់ព្យាករិមូសាទៅកាន់ហ្វៀរអោនថា៖

﴿...لَقَدْ عَلِمْتَمَا أَنْزَلَ هَؤُلَاءِ إِلَّا رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ بِصَآئِرٍ وَإِنِّي لَأَظُنُّكَ
يَفِرْعَوْنُ مُتَبُورًا﴾

ជាការពិតណាស់

រូបអ្នក(ឱហ្វៀរអោន)ពិតជាបានដឹងច្បាស់ថា គ្មាននរណាម្នាក់ដែលអាចបញ្ជូនរសញ្ញាភស្តុតាងទាំងនេះក្រៅពីព្រះជាម្ចាស់នៃមេឃានិងផែនដីនោះឡើយ។ ហើយពិតប្រាកដណាស់ ខ្ញុំដឹងច្បាស់ថាអ្នកឱហ្វៀរអោន គឺជាអ្នកដែលត្រូវវិនាសអន្តរាយ។
[គម្ពីរគួរអាន ១៧:១០២]

ដោយហេតុនេះហើយ

ពួកមុស្លិវិគីនបានទទួលស្គាល់នូវភាពជាម្ចាស់ក្នុងការបង្កើតរបស់អល់ឡោះជាម្ចាស់ ប៉ុន្តែពួកគេបានធ្វើស្តីវិកនឹងទ្រង់នៅក្នុងភាពជាម្ចាស់ក្នុងការគោរពសក្ការៈ។
អល់ឡោះជាម្ចាស់ទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖

﴿قُلْ لِمَنِ الْأَرْضُ وَمَنْ فِيهَا إِن كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٨٥﴾ سَيَقُولُونَ لِلَّهِ قُلْ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿٨٦﴾ قُلْ مَنْ رَبُّ السَّمَوَاتِ السَّعْيِ وَرَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ ﴿٨٧﴾ سَيَقُولُونَ لِلَّهِ قُلْ أَفَلَا تَتَّقُونَ ﴿٨٨﴾ قُلْ مَنْ يَدِينُهُ مَلَكَوتُ كُلِّ شَيْءٍ وَهُوَ يُجِيرُ وَلَا يُجَارُ عَلَيْهِ إِن كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٨٩﴾ سَيَقُولُونَ لِلَّهِ قُلْ فَأَنَّى تُسْحَرُونَ ﴿٩٠﴾﴾

ចូរអ្នក(ឱអ្នកនាំសារម្យហាំម៉ាត់)ពោលថា៖
 តើផែនដី
 និងអ្វីដែលមាននៅក្នុងវាជាកម្មសិទ្ធិរបស់អ្នកណា
 ប្រសិនបើពួកអ្នកបានដឹងមែននោះ?
 ពួកគេនឹងនិយាយថា៖ ជាកម្មសិទ្ធិរបស់អល់ឡោះ។
 ចូរអ្នកពោលថា៖ តើពួកអ្នកមិនចងចាំទេឬ?
 ចូរអ្នកពោលថា៖
 តើអ្នកណាជាព្រះអម្ចាស់នៃមេឃទាំងប្រាំពីរជាន់
 និងជាព្រះអម្ចាស់នៃព្រះបល្ល័ង្កដ៏អស្ចារ្យ?
 ពួកគេនឹងនិយាយថា៖ជាកម្មសិទ្ធិរបស់អល់ឡោះ។
 ចូរអ្នកពោលថា៖ តើពួកអ្នកមិនខ្លាចទេឬ?
 ចូរអ្នកពោលទៀតថា៖
 តើអ្នកណាគឺជាអ្នកគ្រប់គ្រងអ្វីៗទាំងអស់ដោយដៃរបស់គេ
 ហើយគេជាអ្នកការពារ(អ្វីៗទាំងអស់)
 និងគ្មាននរណាអាចការពារ(ពីទារុណកម្មរបស់គេ)បាន
 ប្រសិនបើពួកអ្នកបានដឹងមែននោះ?
 ពួកគេនឹងឆ្លើយថា៖
 ជាកម្មសិទ្ធិរបស់អល់ឡោះតែមួយគត់។ ចូរអ្នកតបថា៖
 ដូច្នោះតើពួកអ្នកត្រូវគេបោកបញ្ឆោត(ឱ្យងាកចេញពី
 ការពិត)បានយ៉ាងដូចម្តេច?

[គម្ពីរគួរអាន ២៣:៨៤-៨៩]

ទ្រង់បានមានបន្ទូលទៀតថា៖

﴿وَلَيْن سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ لَيَقُولُنَّ خَلَقَهُنَّ الْعَزِيزُ الْعَلِيمُ ﴿٨٩﴾﴾

ហើយប្រសិនបើអ្នក(ឱអ្នកនាំសារម្នាក់ម៉ាត់)សួរពួក
 គេ(ពួកមុស្លីវិគីន)ថា៖
 តើអ្នកណាដែលបានបង្កើតមេឃជាច្រើនជាន់និងផែ
 នដី ប្រាកដជាពួកគេនឹងឆ្លើយថា៖
 អ្នកដែលបានបង្កើតពួកវា(មេឃនិងផែនដី)
 គឺព្រះជាម្ចាស់ដ៏មហាខ្លាំងពូកែ មហាជ្រាបដឹងបំផុត។
 [គម្ពីរគួរអាន ៤៣:៩]

ទ្រង់បានមានបន្ទូលទៀតថា៖

﴿وَلَيْن سَأَلْتَهُم مَّن خَلَقَهُمْ لَيَقُولُنَّ اللَّهُ فَأَنَّى يُؤْفَكُونَ ﴿٤٧﴾﴾

ហើយប្រសិនបើអ្នកសួរពួកគេថា៖
 តើនរណាជាអ្នកដែលបានបង្កើតពួកគេ
 ប្រាកដជាពួកគេឆ្លើយថា៖ គឺអល់ឡោះ។ ដូច្នេះ
 តើពួកគេត្រូវបានគេបង្វែរចេញយ៉ាងដូចម្តេច?
 [គម្ពីរគួរអាន ៤៣:៨៧]

ហើយបទបញ្ជារបស់អល់ឡោះជាម្ចាស់
 គឺគ្របដណ្តប់ទាំងបទបញ្ជាដែលគ្រប់គ្រងលើការប
 ង្កើត និងបទបញ្ញត្តិច្បាប់។
 ដូចដែលទ្រង់ជាអ្នកចាត់ចែងចក្រវាល
 ដែលកាត់សេចក្តីនៅក្នុងនោះទៅតាមអ្វីដែលទ្រង់មា
 នចេតនា ស្របទៅតាមគតិបណ្ឌិតរបស់ទ្រង់
 នោះក៏ដូចគ្នាដែរ ទ្រង់គឺជាអ្នកគ្រប់គ្រងនៅក្នុងនោះ
 តាមរយៈការដាក់បញ្ញត្តិច្បាប់ស្តីពីការគោរពសក្ការៈ

និងក្បួនច្បាប់ស្តីពីការប្រាស្រ័យទាក់ទងគ្នា
 ស្របទៅតាមគតិបណ្ឌិតរបស់ទ្រង់។ ដូចនេះ
 ជនណាដែលបានទទួលយកអ្នកណាមួយនៅក្នុងច្បាប់
 បំបញ្ជូននៃការគោរពសក្ការៈ
 ឬអ្នកកាត់សេចក្តីក្នុងការប្រកបកិច្ចការទូទៅ
 ជាមួយនឹងអល់ឡោះជាម្ចាស់
 នោះគេពិតជាបានធ្វើស្តីរិកចំពោះទ្រង់ហើយ
 និងមិនអាចសម្រេចបាននូវជំនឿឡើយ។

ប្រការទីបីដែលរួមបញ្ចូលនៅក្នុងការមានជំនឿចំ
 ពោះព្រះអល់ឡោះ គឺការមានជំនឿចំពោះភាពជាព្រះ
 (អ៊ិលូហ៊ីយ៉ៈ) របស់ទ្រង់ ពោលគឺ
 ត្រូវជឿថាទ្រង់តែមួយគត់ជាព្រះជាម្ចាស់ដ៏ពិតប្រាកដ
 ដែលគ្មានដៃគូជាមួយទ្រង់ឡើយ។ ហើយពាក្យថា
 «អាល់-អ៊ីឡា» មានន័យថា «អាល់-ម៉ាក់លូហ» ពោលគឺ
 «អ្នកដែលត្រូវគេគោរពសក្ការៈ»
 ដោយក្តីស្រឡាញ់និងការលើកតម្កើង។
 អល់ឡោះជាម្ចាស់ទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖

﴿وَاللَّهُ كُفُّوا إِلَهُ وَاحِدٌ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ ﴿١٣﴾﴾

ហើយព្រះជាម្ចាស់របស់ពួកអ្នក(ឱមនុស្សលោក)ដែល
 ត្រូវគោរពសក្ការៈដ៏ពិតប្រាកដនោះ
 គឺមានតែមួយអង្គគត់។
 គ្មានទេព្រះជាម្ចាស់ដែលត្រូវគេគោរពសក្ការៈដ៏ពិតប្រាកដ
 ដក្រៅពីទ្រង់ដែលមហាសប្បុរស

មហាអាណិតស្រលាញ់នោះឡើយ។ [គម្ពីរគួរអាន ២:១៦៣]

ទ្រង់បានមានបន្ទូលទៀតថា៖

﴿شَهِدَ اللَّهُ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ وَالْمَلَائِكَةُ وَأُولُو الْعِلْمِ قَائِمًا بِالْقِسْطِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ﴾

អល់ឡោះជាម្ចាស់ទ្រង់បានអះអាងថា៖

ពិតប្រាកដណាស់

គ្មានព្រះជាម្ចាស់ឯណាដែលត្រូវគោរពសក្ការៈដ៏ពិតប្រាកដ ក្រៅពីទ្រង់ឡើយ ហើយបណ្តាម៉ាឡាអ៊ីកាត់ និងអ្នកមានចំណេះដឹងទាំងឡាយ ក៏បានអះអាងយ៉ាងដូច្នោះដែរ

ដោយទ្រង់ឈរលើភាពយុត្តិធម៌ត្រឹមត្រូវ។

គ្មានទេព្រះជាម្ចាស់ដែលគេត្រូវគោរពសក្ការៈដ៏ពិតប្រាកដក្រៅពីទ្រង់ដែលមហាខ្លាំងពូកែ

មហាគតិបណ្ឌិតឡើយ។ [គម្ពីរគួរអាន ៣:១៨]

ហើយជនណាដែលបានចាត់ទុកព្រះមួយទៀត

ហើយគោរពសក្ការៈចំពោះព្រះនោះក្រៅពីអល់ឡោះជាម្ចាស់

នោះគោលជំនឿលើភាពជាព្រះរបស់វាគឺមិនត្រឹមត្រូវឡើយ។ ព្រះអល់ឡោះជាម្ចាស់ទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖

﴿ذَلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ هُوَ الْحَقُّ وَأَنَّ مَا يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ هُوَ الْبَاطِلُ وَأَنَّ اللَّهَ هُوَ الْعَلِيُّ الْكَبِيرُ﴾

នោះក៏ព្រោះតែអល់ឡោះ

ទ្រង់គឺជាព្រះជាម្ចាស់ដ៏ពិតប្រាកដ
ហើយអ្វីដែលពួកគេគោរពសក្ការៈក្រៅពីទ្រង់នោះ
គឺជាប្រការមិនត្រឹមត្រូវ។ ហើយពិតប្រាកដណាស់
អល់ឡោះជាម្ចាស់មហាខ្ពង់ខ្ពស់ មហាធំធេង។
[គម្ពីរគួរអាន ២២:៦២]

ហើយការដាក់ឈ្មោះពួកវាថាជាព្រះទាំងឡាយ
គឺមិនបានផ្តល់ឲ្យពួកវានូវសិទ្ធិក្នុងភាពជាម្ចាស់ដែល
ត្រូវគេគោរពសក្ការៈឡើយ,
ព្រះអល់ឡោះជាម្ចាស់ទ្រង់បានមានបន្ទូលអំពី(អាល់
ឡាត, អាល់អ៊ុហ្សា និងម៉ាណាត) ថា៖

﴿إِنَّ هِيَ إِلَّا أَسْمَاءٌ سَمَّيْتُمُوهَا أَنْتُمْ وَءَابَاؤُكُمْ مِمَّا أَنْزَلَ اللَّهُ بِهَا مِنْ سُلْطَانٍ...﴾

ពួកបដិមាទាំងនោះ

គឺគ្រាន់តែជាឈ្មោះដែលពួកអ្នក
និងជិដួនជីតារបស់ពួកអ្នកបានដាក់ឱ្យវាប៉ុណ្ណោះ
ដោយអល់ឡោះជាម្ចាស់មិនបានបញ្ជាភស្តុតាងណាមួយ
បញ្ជាក់ពីវាឡើយ។ [គម្ពីរគួរអាន ៥៣:២៣]

ទ្រង់បានមានបន្ទូលប្រាប់ពីរឿងរបស់ព្យាករិហ្វិទ
ដែលលោកបាននិយាយទៅកាន់ក្រុមរបស់លោកថា៖

﴿...أَنْتُمْ جَدِيدُونَ فِي أَسْمَاءٍ سَمَّيْتُمُوهَا أَنْتُمْ وَءَابَاؤُكُمْ مِمَّا أَنْزَلَ اللَّهُ بِهَا مِنْ سُلْطَانٍ...﴾

តើពួកអ្នកប្រកែកដេញដោលជាមួយខ្ញុំពីឈ្មោះទាំង
ឡាយដែលពួកអ្នក
និងជីដូនជីតារបស់ពួកអ្នកបានដាក់ឈ្មោះឱ្យពួកវា(
ថាជាព្រះ)ដោយអល់ឡោះជាម្ចាស់ក៏មិនបានបញ្ឈប់នូវ
ភស្តុតាងណាមួយបញ្ជាក់ពីវានោះឬ? [គម្ពីរគួរអាន
១២:៣៩-៤០]

ហើយទ្រង់បានមានបន្ទូលរៀបរាប់អំពីព្យាករិយូ
សុៈ
ដែលលោកបានពោលទៅកាន់មិត្តរួមមន្ទីរឃុំឃាំងទាំង
ពីរនាក់របស់លោកថា៖

﴿يَصَلِحِي السَّجْنِ ءَأَزَبَابٌ مُتَفَرِّقُونَ خَيْرٌ أَمْ اللَّهُ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ مَا تَعْبُدُونَ
مِنْ دُونِهِ ۚ إِلَّا أَسْمَاءَ سَمَّيْتُمُوهَا أَنْتُمْ وَاَبَاؤُكُمْ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ بِهَا مِنْ سُلْطَانٍ...﴾

(លោកបន្តថា៖)

ឱមិត្តរួមមន្ទីរឃុំឃាំងទាំងពីររបស់ខ្ញុំ!
តើ(ការគោរពសក្ការៈចំពោះ)ព្រះជាច្រើនផ្សេងៗល្អជា
ង
ឬ(ការគោរពសក្ការៈចំពោះ)អល់ឡោះដែលជាព្រះជា
ម្ចាស់តែមួយគត់
ជាអ្នកដែលមានអំណាចបំផុតនោះល្អជាង?
អ្វីដែលពួកអ្នកគោរពសក្ការៈក្រៅពីព្រះអល់ឡោះ
គឺគ្រាន់តែជាឈ្មោះដែលពួកអ្នកនិងជីដូនជីតារបស់
ពួកអ្នកបង្កើតឡើងប៉ុណ្ណោះ
ព្រះអល់ឡោះមិនបានបញ្ឈប់ភស្តុតាងណាមួយអំពីវា

នោះឡើយ។ [គម្ពីរគួរអាន ១២:៣៩-៤០]

ហេតុដូច្នោះហើយ
បណ្តាអ្នកនាំសារ(សូមសន្តិភាពកើតមានដល់ពួកលោក)
បានមានប្រសាសន៍ទៅកាន់ក្រុមរបស់ពួកលោកថា៖

﴿...أَعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرُهُ...﴾

ចូរពួកអ្នកគោរពសក្ការៈចំពោះអល់ឡោះជាម្ចាស់(តែមួយគត់)។ សម្រាប់ពួកអ្នក
គ្មានព្រះជាម្ចាស់ឯណាដែលត្រូវគោរពសក្ការៈក្រៅពីទ្រង់ឡើយ។ [គម្ពីរគួរអាន ៧:៥៩]

ប៉ុន្តែ ពួកមុស្លរីគីនបានបដិសេធ
ហើយបានយកអ្វីផ្សេងក្រៅពីអល់ឡោះមកគោរពសក្ការៈរួមជាមួយអល់ឡោះ ព្រមទាំងសុំជំនួយ
និងសុំការសង្គ្រោះពីពួកវា។

ហើយពិតប្រាកដណាស់
អល់ឡោះជាម្ចាស់ទ្រង់បានច្រានចោលនូវការយកព្រះ
នានាទាំងនេះរបស់ពួកមុស្លរីគីនតាមរយៈភស្តុតាង
ផ្នែកបញ្ជាចំនួនពីរ៖

ទីមួយ៖ ពិតណាស់
ព្រះនានាដែលពួកគេបានយកមកគោរពសក្ការៈទាំង
នេះ

គឺគ្មានលក្ខណៈពិសេសណាមួយនៃភាពជាព្រះនោះឡើ

យ។ ពួកវាគឺជាអ្វីដែលត្រូវបានគេបង្កើត
 ហើយមិនអាចបង្កើតអ្វីបានឡើយ
 ហើយពួកវាក៏គ្មានសមត្ថភាពក្នុងការផ្តល់ផលប្រយោ
 ជនដល់បណ្តាអ្នកដែលគោរពសក្ការៈចំពោះពួកវា
 ហើយក៏គ្មានសមត្ថភាពក្នុងការការពារពួកគេពីគ្រោះ
 ថ្នាក់បានដែរ។ ពួកវាគ្មានសមត្ថភាពធ្វើឲ្យពួកគេរស់
 ឬធ្វើឲ្យពួកគេស្លាប់បានឡើយ
 ហើយពួកវាក៏មិនមានអំណាចគ្រប់គ្រងអ្វីបន្តិចបន្តួ
 ចនៅលើបណ្តាមេឃ
 ហើយក៏គ្មានចំណែកណាមួយនៅក្នុងការគ្រប់គ្រង
 នោះដែរ។

អស់ឡោះជាម្ចាស់ទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖

﴿وَاتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ آلِهَةً لَا يَخْلُقُونَ شَيْئًا وَهُمْ يُخْلَقُونَ وَلَا يَمْلِكُونَ لِأَنْفُسِهِمْ
 ضَرًّا وَلَا نَفْعًا وَلَا يَمْلِكُونَ مَوْتًا وَلَا حَيَاةً وَلَا نُشُورًا ﴿٥﴾﴾

ហើយពួកគេបានយកអ្នកផ្សេងក្រៅពីទ្រង់ធ្វើជាព្រះ
 ដែលពួកវាមិនអាចបង្កើតអ្វីមួយទាល់តែសោះ
 តែពួកវាទៅវិញទេដែលត្រូវបានគេបង្កើតនោះ។
 ហើយពួកវាគ្មានសមត្ថភាពអាចការពារពីគ្រោះថ្នាក់
 ឬផ្តល់ផលប្រយោជន៍ដល់ខ្លួនឯងឡើយ។
 ពួកវាគ្មានសមត្ថភាពផ្តល់សេចក្តីស្លាប់
 មិនអាចផ្តល់ជីវិត
 ហើយក៏គ្មានសមត្ថភាពក្នុងការបង្កើតឲ្យរស់សាជាថ្មី
 នោះដែរ។ [គម្ពីរគួរអាន ២៥:៣]

[ទ្រង់បានមានបន្ទូលទៀតថា៖

﴿قُلْ أَدْعُوا الَّذِينَ رَزَعْتُمْ مِّنْ دُونِ اللَّهِ لَا يَمْلِكُونَ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ فِي السَّمَوَاتِ
وَلَا فِي الْأَرْضِ وَمَا لَهُمْ فِيهِمَا مِنْ شِرْكٍَ وَمَا لَهُ مِنْهُمْ مِّنْ ظَهِيرٍ وَلَا تَنْفَعُ الشَّفَعَةُ
عِنْدَهُ إِلَّا لِمَنْ أَذِنَ لَهُ...﴾

ចូរអ្នក(ឱអ្នកនាំសារមូហាំម៉ាត់)ពោលថា៖
ចូរពួកអ្នកហៅមកនូវពួកដែលពួកអ្នកអះអាង(ថា
ជាព្រះ)ក្រៅពីអល់ឡោះមក។
ពួកវាគ្មានកម្មសិទ្ធិគ្រប់គ្រងអ្វីបន្តិចឡើយ
សូម្បីតែវត្ថុដែលតូចប៉ុនគ្រាប់ស្ពៃក៏ដោយ
មិនថានៅលើមេឃ នៅលើផែនដីនោះឡើយ
ហើយពួកវាក៏គ្មានចំណែកអ្វី(ជាមួយអល់ឡោះ)នៅ
ក្នុងវាទាំងពីរ(ការបង្កើត និងការគ្រប់គ្រង)នោះដែរ។
ហើយសម្រាប់ទ្រង់ក៏ពុំត្រូវការអ្នកដែលជួយ(ដល់ទ្រង់)
ក្នុងចំណោមពួកទាំងនោះដែរ។
ហើយការការអន្តរាគមន៍ក៏គ្មានផ្តល់ប្រយោជន៍ចំអ្វី
ពោះទ្រង់ឡើយ
លើកលែងតែសម្រាប់អ្នកដែលទ្រង់បានអនុញ្ញាតឱ្យ
គេប៉ុណ្ណោះ...

[គម្ពីរគួរអាន ៣៤:២២-២៣]

وقال تعالى: ﴿أَيُّشْرِكُونَ مَا لَا يَخْلُقُ شَيْئًا وَهُمْ يُخْلَقُونَ ﴿١٣١﴾ وَلَا يَسْتَطِيعُونَ لَهُمْ نَصْرًا وَلَا أَنْفُسَهُمْ يَنْصُرُونَ ﴿١٣٢﴾﴾

តើពួកគេយកអ្នកដែលមិនបានបង្កើតអ្វីមួយសោះមកធ្វើស្ត្រីរិក(នឹងអល់ឡោះ)ទាំងដែលពួកវាត្រូវបានគេ(អល់ឡោះ)បង្កើតយ៉ាងដូចម្តេច?

ហើយពួកវាមិនអាចជួយពួកគេបានទេ

ហើយពួកវាក៏មិនអាចជួយខ្លួនឯងបានដែរ។

[គម្ពីរគួរអាន ៧:១៩១-១៩២]

ហើយនៅពេលដែលស្ថានភាពរបស់ពួកព្រះទាំងនោះគឺបែបនេះ: នោះពិតណាស់ថា

ការយកពួកវាធ្វើជាព្រះសម្រាប់គោរពសក្ការ:

គឺជាភាពល្ងង់ខ្លៅបំផុត និងជាភាពអសារបង់បំផុត។

ទីពីរ: ពិតណាស់ ក្រុមអ្នកដែលធ្វើស្ត្រីរិកទាំងនោះគឺពួកគេបានទទួលស្គាល់ថា

ព្រះអល់ឡោះជាម្ចាស់តែមួយគត់ដែលជាព្រះជាម្ចាស់ដែលបង្កើតដែលការគ្រប់គ្រងលើអ្វីៗទាំងអស់គឺស្ថិតនៅក្នុងដៃរបស់ទ្រង់

ហើយទ្រង់ជាអ្នកដែលផ្តល់ការគាំពារ

ហើយគ្មាននរណាអាចផ្តល់ការគាំពារប្រឆាំងនឹងទ្រង់បានឡើយ។ ដូច្នោះ:

គួរតែចាំបាច់តម្រូវឱ្យពួកគេទទួលយកអល់ឡោះជាម្ចាស់តែមួយគត់ក្នុងការគោរពសក្ការ:(អ៊ីលូហ៊ីយ៉េ)

ដូចដែលពួកគេបានទទួលស្គាល់ទ្រង់តែមួយគត់ជា
ព្រះជាម្ចាស់(រឿងពិឃារៈ)ដែរ។

ដូចដែលទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖

﴿يَا أَيُّهَا النَّاسُ اعْبُدُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ وَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ
تَتَّقُونَ ﴿٥١﴾ الَّذِي جَعَلَ لَكُمْ الْأَرْضَ فِرَاشًا وَالسَّمَاءَ بِنَاءً وَأَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً
فَأَخْرَجَ بِهِ مِنْ الثَّمَرَاتِ رِزْقًا لَكُمْ فَلَا تَجْعَلُوا لِلَّهِ أَنْدَادًا وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٥٢﴾﴾

ឱមនុស្សលោកទាំងឡាយ!

ចូរពួកអ្នកគោរពសក្ការៈចំពោះព្រះជាម្ចាស់របស់ពួក
អ្នកជាអ្នកដែលបានបង្កើតពួកអ្នកនិងមនុស្សជំនាន់
មុនពួកអ្នក។

សង្ឃឹមថាពួកអ្នកនឹងគោរពកោតខ្លាច(ចំពោះអល់
ឡោះ)។

ទ្រង់ជាអ្នកដែលបានធ្វើឱ្យដីមានសណ្ឋានលាតសន្ធឹង
និងមេឃជាដំបូលសម្រាប់ពួកអ្នកនិងបានបញ្ជូនទឹក
ភ្លៀងពីលើមេឃ

ហើយបានធ្វើឱ្យមាននូវផ្លែឈើជាអាហារសម្រាប់ពួក
អ្នក។

ដូច្នេះ កុំលើកអ្នកដទៃជាស្មើនឹងអល់ឡោះ
ខណៈពេលដែលពួកអ្នកដឹងច្បាស់ហើយនោះ។

[គម្ពីរគួរអាន ២:២១-២២]

ទ្រង់បានមានបន្ទូលទៀតថា ៖

﴿وَلَيْنِ سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَهُمْ لَيَقُولُنَّ اللَّهُ فَأَنَّى يُؤْفَكُونَ ﴿٥٣﴾﴾

ហើយប្រសិនបើអ្នកសួរពួកគេថា៖
 តើនរណាជាអ្នកដែលបានបង្កើតពួកគេ
 ប្រាកដជាពួកគេឆ្លើយថា៖ គឺអស់ឡោះ។ ដូច្នោះ
 តើពួកគេត្រូវបានគេបង្វែរចេញយ៉ាងដូចម្តេច?
 [គម្ពីរគួរអាន ៤៣:៨៧]

[ទ្រង់បានមានបន្ទូលទៀតថា៖

﴿قُلْ مَنْ يَرْزُقُكُمْ مِنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ أَمَّنْ يَمْلِكُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَارَ وَمَنْ يُخْرِجُ
 الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَيُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ وَمَنْ يُدَبِّرُ الْأَمْرَ فَسَيَقُولُونَ اللَّهُ فَقُلْ
 أَفَلَا تَتَّقُونَ ﴿٣٦﴾ فَذَلِكُمُ اللَّهُ رَبُّكُمْ الْحَقُّ فَمَاذَا بَعْدَ الْحَقِّ إِلَّا الضَّلَالُ فَأَنَّى تُصْرَفُونَ
 ﴿٣٧﴾﴾

ចូរអ្នក(ឱអ្នកនាំសារមូហាំម៉ាត់)ពោលថា៖
 តើនរណាជាអ្នកប្រទានលាភសក្តារ៖ឱពួកអ្នកពីលើ
 មេឃ និងផែនដី?
 តើអ្នកណាជាអ្នកគ្រប់គ្រងការស្លាប់ពូ
 និងការមើលឃើញ?
 ហើយតើនរណាជាអ្នកដែលបញ្ចេញរបស់មានជីវិតពី
 របស់ស្លាប់ និងបញ្ចេញរបស់ស្លាប់ពីរបស់មានជីវិត?
 ហើយតើនរណាជាអ្នកចាត់ចែងកិច្ចការទាំងឡាយរបស់
 អ្នក? ពួកគេនឹងឆ្លើយថា៖
 គឺអស់ឡោះជាម្ចាស់(តែមួយគត់)។ ចូរអ្នកពោលថា៖
 ដូច្នោះ ចូរពួកអ្នកពោលថា៖
 តើពួកអ្នកមិនកោតខ្លាច(អស់ឡោះ)ទេឬ?
 ហើយ(អ្នកដែលធ្វើប្រការ)ទាំងនោះគឺអស់ឡោះជាម្ចា

សំពិតប្រាកដរបស់ពួកអ្នក។ ដូច្នោះ
 តើមានអ្វីទៀតបន្ទាប់ពីភាពពិតក្រៅពីភាពរង្វេង
 នោះ? ដូច្នោះ
 តើពួកអ្នកត្រូវបានគេបង្វែរយ៉ាងដូចម្តេចទៅ?
 [គម្ពីរគួរអាន ១០:៣១-៣២]

ចំណុចទីបួន
 ដែលជាផ្នែកមួយនៃជំនឿចំពោះអល់ឡោះគឺ៖
 ការមានជំនឿចំពោះបណ្តាព្រះនាមរបស់អល់ឡោះ
 និងលក្ខណៈ(ស៊ីហ្វាត)ទាំងឡាយរបស់ទ្រង់។
 មានន័យថា៖ គឺការបញ្ជាក់ពីបណ្តាព្រះនាម
 និងលក្ខណៈសម្បត្តិទាំងឡាយដែលអល់ឡោះទ្រង់បាន
 បញ្ជាក់សម្រាប់អង្គទ្រង់ផ្ទាល់នៅក្នុងគម្ពីររបស់ទ្រង់
 ឬនៅក្នុងស៊ីណ្តុររបស់រ៉សូល(អ្នកនាំសារ)របស់ទ្រង់
 (សូមពរជ័យនឹងសុខសន្តិភាពកើតមានដល់លោក)
 ក្នុងលក្ខណៈដែលសាកសមនឹងទ្រង់
 ដោយគ្មានការកាឡែអត្ថន័យ, ការបដិសេធ,
 ការកំណត់ទម្រង់, និងការប្រៀបប្រដូចឡើយ។
 អល់ឡោះជាម្ចាស់ដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បានមានបន្ទូលថា៖

﴿وَلِلَّهِ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَىٰ فَادْعُوهُ بِهَا ۖ وَذَرُوا الَّذِينَ يُلْحِدُونَ فِي أَسْمَائِهِ ۚ سَيُجْزَوْنَ
 مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٨﴾

ហើយសម្រាប់អស់ឡោះជាម្ចាស់ទ្រង់មានព្រះនាមដ៏ល្អ
ប្រពៃជាច្រើន។ ហេតុនេះ

ចូរពួកអ្នកបួងសួងសុំពិទ្រង់តាមរយៈព្រះនាមទាំង
នោះចុះ។

ហើយចូរពួកអ្នកបោះបង់ពួកដែលកែប្រែព្រះនាមរបស់
ទ្រង់ចុះ។

ពួកគេនឹងត្រូវបានគេតបស្នងនូវអ្វីដែលពួកគេបាន
ប្រព្រឹត្ត។

[គម្ពីរគួរអាន ៧:១៨០]

ទ្រង់បានមានបន្ទូលទៀតថា៖

﴿...وَلَهُ الْمَثَلُ الْأَعْلَىٰ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ ۖ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ﴾

ហើយទ្រង់មានលក្ខណៈខ្ពង់ខ្ពស់បំផុតទាំងនៅលើមេ
យជាច្រើនជាន់និងផែនដី។ ហើយទ្រង់មហាខ្លាំងពូកែ
មហាគតិបណ្ឌិត។ [គម្ពីរគួរអាន ៣០:២៧]

ទ្រង់បានមានបន្ទូលទៀតថា៖

﴿...لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ ۖ وَهُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ﴾

គ្មានអ្វីមួយអាចប្រដូចនឹងទ្រង់បានឡើយ។
ហើយទ្រង់មហាសណ្តាប់ព្វ មហាទតឃើញបំផុត។

[គម្ពីរគួរអាន ៤២:១១]

នៅក្នុងបញ្ហានេះ
គឺមានមនុស្សពីរក្រុមបានរង្វេង៖

ក្រុមទីមួយគឺ៖ ក្រុមដែលបានបដិសេធនូវព្រះនាម និងលក្ខណៈសម្បត្តិទាំងឡាយ ឬក៏ផ្នែកខ្លះនៃលក្ខណៈសម្បត្តិរបស់ទ្រង់

ដោយអះអាងថា ការបញ្ជាក់ពីព្រះនាម និងលក្ខណៈសម្បត្តិទាំងនោះចំពោះអល់ឡោះជាម្ចាស់ និងនាំឲ្យមានការប្រៀបធៀប

ពោលគឺការប្រៀបធៀបអល់ឡោះជាម្ចាស់ទៅនឹងអ្វី ៗដែលទ្រង់បានបង្កើត។

ហើយការអះអាងនេះគឺទុកជាមោឃៈដោយសារតែមូលហេតុជាច្រើនដែលក្នុងចំណោមនោះគឺ៖

ទីមួយ៖

គឺវានឹងនាំឱ្យមាននូវផលវិបាកដែលមិនត្រឹមត្រូវ ដូចជាភាពផ្ទុយគ្នានៅក្នុងពាក្យសម្តីរបស់អល់ឡោះជាម្ចាស់

ព្រោះថាទ្រង់បានបញ្ជាក់សម្រាប់អង្គទ្រង់ផ្ទាល់នូវបណ្តាព្រះនាមនិងលក្ខណៈសម្បត្តិទាំងឡាយរបស់ទ្រង់ ហើយទ្រង់ក៏បានបដិសេធថាគ្មានអ្វីមួយដូចនឹងទ្រង់នោះឡើយ។

ហើយប្រសិនបើការកំណត់អំពីវាតម្រូវឲ្យមានការប្រដូច

នោះវានឹងធ្វើឲ្យបន្ទុលរបស់អល់ឡោះមានភាពផ្ទុយគ្នា និងបដិសេធគ្នាទៅវិញទៅមក។

ទីពីរ៖ ការស្របគ្នានៃវត្តពីរក្នុងឈ្មោះ ឬក្នុងលក្ខណៈ
មិនតម្រូវឱ្យវត្តទាំងពីរនោះដូចគ្នានោះទេ។
ជាក់ស្តែងអ្នកឃើញមនុស្សពីរនាក់មានចំណុចស្រប
គ្នាត្រង់ថាពួកគេម្នាក់ៗសុទ្ធតែជាមនុស្សដែលចេះស្តាប់
បំពេញ ចេះមើលឃើញ និងចេះនិយាយ។

ហើយវាមិនចាំបាច់ថាត្រូវតែដូចគ្នានៅក្នុងអត្ថន័យ
ផ្នែកមនុស្សលោក ការព្យាបាល ការឃើញ
និងការនិយាយនោះទេ។

ហើយអ្នកឃើញសត្វទាំងឡាយមានដៃ មានជើង
និងមានភ្នែក ហើយភាពដូចគ្នារបស់ពួកវានេះ
មិនតម្រូវឱ្យដៃ ជើង
និងភ្នែករបស់ពួកវាមានលក្ខណៈដូចគ្នានោះឡើយ។

នៅពេលដែលរវាងបណ្តាម៉ាឌូក(ភាវៈ)
ដែលពួកវាមានឈ្មោះ ឬលក្ខណៈដូចគ្នា
ក៏មានភាពខុសគ្នាដែរនោះ
យ៉ាងណាមិញរវាងអ្នកបង្កើត និងម៉ាឌូក
គឺវិធីតែមានភាពខុសគ្នាច្បាស់លាស់ជាងនេះទៅទៀត
ត។

ក្រុមទីពីរ៖ (ពួកដែលប្រដូច)
គឺជាបណ្តាអ្នកដែលបានទទួលស្គាល់នូវបណ្តាព្រះនាម
និងលក្ខណៈសម្បត្តិ(ស៊ីហ្វាត)នានា

ជាមួយនឹងការប្រដូចអល់ឡោះទៅនឹងការបង្កើត
របស់ទ្រង់ ដោយពួកគេអះអាងថា
ការធ្វើបែបនេះគឺស្របតាមភស្តុតាងនៃអត្ថបទគម្ពីរ
ពីព្រោះអល់ឡោះមានបន្ទូលទៅកាន់បណ្តាខ្ញុំបម្រើរបស់
ទ្រង់នូវអ្វីដែលពួកគេយល់។
ហើយការអះអាងនេះគឺទុកជាមោឃៈ
ដោយផ្អែកលើហេតុផលជាច្រើន ក្នុងនោះរួមមាន៖

ទីមួយ៖ ពិតណាស់
ការប្រដូចព្រះអល់ឡោះជាម្ចាស់ទៅនឹងអ្វីៗដែលទ្រង់
បានបង្កើត គឺជាប្រការដែលបញ្ញា
និងបញ្ញក្តិសាសនាចាត់ទុកថាជាមោឃៈ
ហើយវាមិនអាចទៅរួចឡើយដែលខ្លឹមសារនៃអត្ថបទ
ក្នុងគម្ពីរគួរអាន និងសិល្បៈនោះជាប្រការខុសឆ្គង។

ទីពីរ៖ ពិតណាស់
អល់ឡោះជាម្ចាស់ទ្រង់បាននិយាយទៅកាន់ខ្ញុំបម្រើរបស់
ទ្រង់នូវអ្វីដែលពួកគេយល់ទៅតាមអត្ថន័យដើមរបស់
វា, រីឯការពិត
និងខ្លឹមសារពិតប្រាកដនៃអត្ថន័យនោះវិញ
គឺវាស្ថិតក្នុងចំណោមអ្វីដែលអល់ឡោះជាម្ចាស់ទ្រង់បាន
នរក្សាទុកជាចំណេះដឹងផ្តាច់មុខសម្រាប់ទ្រង់
ដែលទាក់ទងនឹងហ្សាត(អត្តិភាព)
និងសិហ្សាត(គុណលក្ខណៈ)របស់ទ្រង់។

នៅពេលដែលអលំឡោះជាម្ចាស់បានកំណត់សម្រាប់អង្គទ្រង់ថា ទ្រង់គឺជាអ្នកព្យ នោះ «ការព្យ» គឺត្រូវបានគេដឹងតាមន័យដើមរបស់វា(គឺជាការទទួលដឹងនូវសំឡេង)។

ប៉ុន្តែភាពពិតប្រាកដរបស់វាចំពោះការព្យរបស់អលំឡោះជាម្ចាស់វិញ គឺមិនត្រូវបានគេដឹងឡើយ។ ព្រោះថាភាពពិតប្រាកដនៃការព្យក៏មានភាពខុសប្លែកគ្នាដែរ សូម្បីតែនៅក្នុងចំណោមបណ្តាភារៈក៏ដោយ។ ដូច្នោះ ភាពខុសប្លែកគ្នានៃការព្យរវាងអ្នកបង្កើតនិងភារៈដែលទ្រង់បង្កើត គឺរឹតតែច្បាស់លាស់និងរឹតតែមហាធំធេងទៅទៀត។

ហើយនៅពេលដែលអលំឡោះជាម្ចាស់បានមានបន្ទូលប្រាប់អំពីទ្រង់ផ្ទាល់ថា ទ្រង់បានគង់នៅលើអារិស្តរបស់ទ្រង់ នោះពិតណាស់ការគង់នេះបើមើលលើអត្ថន័យដើមរបស់វាគឺត្រូវបានគេដឹងជាទូទៅហើយ។

ប៉ុន្តែលក្ខណៈពិតនៃការគង់ដែលទ្រង់គង់នោះគឺយើងមិនបានដឹងឡើយចំពោះការគង់របស់អលំឡោះនៅលើអារិស្តរបស់ទ្រង់ ព្រោះថាលក្ខណៈពិតនៃការគង់គឺវាខុសប្លែកគ្នាចំពោះភារៈរបស់ទ្រង់។

ការគង់នៅលើកៅអីមួយដែលមានលំនឹង គឺមិនមែនដូចជាការគង់នៅលើខ្នងអង្គដែលពិបាកគ្រប់គ្រង ហើយវើខ្លាំងនោះឡើយ។ ដូច្នោះ

ប្រសិនបើវាមានភាពខុសគ្នាយ៉ាងនេះចំពោះភាវៈដែល
លទ្ធផលបង្កើតទៅហើយនោះ
យ៉ាងណាមិញភាពខុសគ្នារវាងអ្នកបង្កើត
និងភាវៈដែលលទ្ធផលបង្កើត គឺវិភិតតែច្បាស់ក្រឡែក
ហើយវិភិតតែធំធេងលើសលប់ទៅទៀត។

ហើយការមានជំនឿចំពោះអល់ឡោះជាម្ចាស់ដូចដែល
លបានរៀបរាប់
គឺផ្តល់នូវផ្លែផ្កាដ៏ធំធេងសម្រាប់អ្នកដែលមានជំនឿ
ក្នុងចំណោមនោះមានដូចជា៖

ដែលមានជំនឿ ក្នុងចំណោមនោះមានដូចជា៖

ទីមួយ៖

ធ្វើឱ្យសម្រេចបាននូវការហេទ(ការមានជំនឿតែមួយ
គត់)ចំពោះអល់ឡោះជាម្ចាស់ពោលគឺ

មិនត្រូវភ្ជាប់ការសង្ឃឹម

និងការភ័យខ្លាចទៅនឹងអ្វីផ្សេងក្រៅពីទ្រង់

ហើយមិនត្រូវគោរពសក្ការៈចំពោះអ្វីផ្សេងក្រៅពីទ្រង់
ឡើយ។

ទីពីរ៖

ភាពពេញលេញនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ចំពោះអល់ឡោះជា
ម្ចាស់ និងការលើកសរសើរតម្កើងទ្រង់

តាមរយៈបណ្តាព្រះនាមរបស់ទ្រង់ដ៏ល្អវិចិត្រ

និងលក្ខណៈសម្បត្តិរបស់ទ្រង់ដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់។

ទីបី៖ ត្រូវអនុវត្តការគោរពសក្ការៈចំពោះទ្រង់

ដោយធ្វើនូវអ្វីដែលទ្រង់បានបង្គាប់
និងចៀសវាងនូវអ្វីដែលទ្រង់បានហាមឃាត់។

*

ជំនឿចំពោះបណ្តាម៉ាឡាអ៊ីកាត់

ម៉ាឡាអ៊ីកាត់៖

គឺជាភារៈដ៏អាថ៌កំបាំងមួយដែលត្រូវបានបង្កើតពួក
គេគោរពសក្តារៈចំពោះអល់ឡោះជាម្ចាស់
ហើយពួកគេក៏គ្មានលក្ខណៈអ្វីមួយនៃភាពជាម្ចាស់ដែល
ជាអ្នកបង្កើត
និងភាពជាព្រះដែលត្រូវគេគោរពសក្តារៈនោះឡើយ។
អល់ឡោះជាម្ចាស់បានបង្កើតពួកគេពីពន្លឺ
ហើយទ្រង់បានផ្តល់ឱ្យពួកគេនូវការអនុវត្តតាមយ៉ាង
ពេញលេញចំពោះបទបញ្ជារបស់ទ្រង់
និងបានផ្តល់អានុភាពដល់ពួកគេដើម្បីអនុវត្តនូវប
ទបញ្ជានោះ។
អល់ឡោះជាម្ចាស់ទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖

﴿...وَمَنْ عِنْدَهُ لَا يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِهِ وَلَا يَسْتَحْسِرُونَ يُسَبِّحُونَ اللَّيْلَ
وَالنَّهَارَ لَا يَفْتُرُونَ﴾

ហើយអ្នកដែលនៅក្បែរទ្រង់(ម៉ាឡាអ៊ីកាត់)ពួកគេមិន
ក្រអឺតក្រទមក្នុងការគោរពសក្តារៈចំពោះទ្រង់ឡើយ
ហើយពួកគេក៏មិនមានការនឿយហត់នោះដែរ។

ពួកគេគោរពសក្ការៈទ្រង់ទាំងពេលយប់ និងពេលថ្ងៃ
មិនធុញទ្រាន់ឡើយ។

[គម្ពីរគួរអាន ២១:១៩-២០]

ហើយពួកគេ(ម៉ាឡាអ៊ីកាត់)មានចំនួនច្រើនមហិ
មាដែលគ្មាននរណាអាចរាប់ចំនួនពួកគេបានឡើយ
លើកលែងតែអល់ឡោះជាម្ចាស់។
ហើយមានភស្តុតាងបញ្ជាក់នៅក្នុងសៀវភៅសហស
ទាំងពីរ តាមរយៈហាទីស្តរបស់លោក អាណាស
(សូមអល់ឡោះប្រទានការពេញចិត្តចំពោះលោក)
អំពីដំណើររឿងមៀករិចថា ណាពី
្រូវបានបង្ហាញឱ្យឃើញ “បែទុលម៉ាក់មួរ”
នៅលើមេឃ

ដែលជារៀងរាល់ថ្ងៃមានម៉ាឡាអ៊ីកាត់ចំនួន៧០ម្ា
ននាក់ចូលទៅសឡាតនៅក្នុងនោះ។
នៅពេលដែលពួកគេចេញទៅ
គឺពួកគេមិនវិលត្រឡប់មកវិញទៀតឡើយ។
ការមានជំនឿចំពោះបណ្តាម៉ាឡាអ៊ីកាត់
រួមមានបួនប្រការ៖
ទីមួយ៖ ជំនឿចំពោះអត្ថិភាពរបស់ពួកគេ។
ទីពីរ៖
មានជំនឿចំពោះអ្នកដែលយើងបានស្គាល់ឈ្មោះរបស់
ពួកគេដោយផ្ទាល់ (ដូចជា ជីបរ៉េល)
ហើយចំពោះអ្នកដែលយើងមិនបានស្គាល់ឈ្មោះ
គឺយើងមានជំនឿលើពួកគេជាលក្ខណៈរួម។

ទីបី៖

ការជឿជាក់លើលក្ខណៈសម្បត្តិរបស់ពួកគេតាមដែល
យើងបានដឹង ដូចជាលក្ខណៈរបស់ជីបរ៉េល
ដែលព្យាករិបានប្រាប់ថា
លោកបានឃើញវានៅក្នុងរូបរាងដើមដែលវាត្រូវបាន
បង្កើតមក
ហើយវាមានស្លាបប្រាំមួយរយដែលបានបិទបាំងជើង
មេឃ។

ហើយពេលខ្លះ

ម៉ាឡាអ៊ីកាត់ក៏ប្រែក្លាយរូបរាងជាបុរសតាមបទបញ្ជា
របស់អល់ឡោះជាម្ចាស់។

ដូចដែលបានកើតឡើងចំពោះ(ម៉ាឡាអ៊ីកាត់ជីបរ៉េល
)

នៅពេលដែលអល់ឡោះបានបញ្ជូនគេទៅកាន់នាង
ម៉ារយ៉ា

ហើយគេបានតំណែងខ្លួនជាមនុស្សប្រុសដ៏ល្អឥតខ្ចោះ
នៅចំពោះមុខនាង,

ហើយនៅពេលដែលគេបានមកជួបណាពី

ខណៈដែលលោកកំពុងអង្គុយជាមួយសហប្តាភ័របស់
លោក

គេបានមកក្នុងរូបភាពជាបុរសម្នាក់ដែលស្លៀកស
ម្លៀកបំពាក់ពណ៌សស្អាត

សក់ខ្មៅរលោងគ្មានស្លាកស្នាមអ្វីមួយនៅលើខ្លួនគេ
 ដែលបញ្ជាក់ថាជាអ្នកដំណើរមកពីឆ្ងាយនោះឡើយ
 ហើយក៏គ្មាននរណាម្នាក់ក្នុងចំណោមសហប្តាភ័យរបស់
 លោកស្គាល់គេនោះដែរ។ បន្ទាប់មក
 គេបានអង្គុយទល់មុខនឹងណាពី ៖
 ដោយយកជង្គង់របស់គេទាំងពីរដាក់ទល់នឹងជង្គង់
 ណាពី
 ហើយបាតដៃទាំងពីររបស់គេដាក់លើក្តៅខ្លួនឯង
 ហើយគេបានសួរណាពី ៖ អំពីអ៊ីស្លាម អ៊ីម៉ាន់(ជំនឿ)
 អៀហសាន(ទង្វើល្អ) ថ្ងៃបរលោក
 និងសញ្ញាសម្គាល់របស់វា។ ពេលនោះ ណាពី ៖
 បានឆ្លើយតបទៅកាន់គេ
 ហើយគេក៏បានចាកចេញទៅ។ បន្ទាប់មក លោក ៖
 បានមានប្រសាសន៍ថា៖

«هَذَا جَزِيلٌ؛ أَتَاكُمْ يُعَلِّمُكُمْ دِينَكُمْ».

«នោះគឺម៉ាឡាអ៊ីកាត់ជិបរវ៉េល
 គេមកជួបពួកអ្នកដើម្បីបង្រៀនកិច្ចការសាសនារបស់
 ពួកអ្នកដល់ពួកអ្នក»¹។

1 រាយការណ៍ដោយ អ៊ីម៉ា មូស្លីម ៖ ក្នុងសៀវភៅ អ៊ីម៉ាន់, ជំពូក
 ការបញ្ជាក់អំពីអ៊ីម៉ាន់ អ៊ីស្លាម និងអ៊ីហសាន
 និងភាពចាំបាច់នៃជំនឿលើការបញ្ជាក់ពីការកំណត់របស់អល់ឡោះជាម្ចាស់ដី
 មហាផ្ទៃឡើង, លេខ ៨។

ហើយដូចគ្នានេះដែរ

ម៉ាឡាអ៊ីកាត់ដែលអល់ឡោះជាម្ចាស់ដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បានបញ្ជូនពួកគេទៅកាន់ព្យាការីអ៊ីប្រហ៊ីម និងព្យាការីលូតគីស្តិតក្នុងរូបភាពជាមនុស្សប្រុស។

ចំណុចទីបួនដែលរួមបញ្ចូលនៅក្នុងជំនឿចំពោះម៉ាឡាអ៊ីកាត់គឺ៖

ការមានជំនឿចំពោះអ្វីដែលយើងបានដឹងពីកិច្ចការរបស់ពួកគេដែលពួកគេអនុវត្តតាមការបញ្ជារបស់អល់ឡោះជាម្ចាស់

ដូចជាការសរសើរលើកតម្តើងភាពបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ និងការគោរពសក្ការៈចំពោះទ្រង់ទាំងយប់ទាំងថ្ងៃ

ដោយមិនចេះនឿយណាយ

និងមិនចេះធុញទ្រាន់ឡើយ។

ហើយពួកគេមួយចំនួនក៏អាចមានតួនាទីពិសេសផងដែរ។

ដូចជា៖

ម៉ាឡាអ៊ីកាត់ជីបរ៉េលដែលអល់ឡោះបានទុកចិត្តឲ្យនាំយកវ៉ាហ៊ី(សារ)របស់ទ្រង់ទៅកាន់បណ្តាព្យាការី និងបណ្តាអ្នកនាំសារ។

ដូចជា ៖ មុរីកាអុល ដែលជាអ្នកទទួលបន្ទុកលើភ្លៀង ពោលគឺទឹកភ្លៀង និងរុក្ខជាតិ។

ឧទាហរណ៍៖ ម៉ាឡាអ៊ីកាត់ អ៊ីស្រហ្វិល ដែលទទួលបេសកកម្មផ្លុំត្រែនៅពេលថ្ងៃបរលោក

និងការធ្វើឱ្យការទាំងឡាយរស់ឡើងវិញ។

ហើយដូចជា៖ ម៉ាលីគុលម៉ោត
ដែលទទួលបន្ទុកខាងដកយកព្រលឹងទាំងឡាយនៅ
ពេលស្លាប់។

ដូចជា ម៉ាលីក ជាអ្នកទទួលបន្ទុកលើឋាននរក
ហើយគេគឺជាឆ្នាំនរក។

ហើយដូចជា
ក្រុមម៉ាឡាអ៊ីកាត់ដែលត្រូវបានចាត់តាំងឱ្យទទួលបន្ទុក
កលើគភ៌នៅក្នុងស្បូន
ដោយនៅពេលដែលមនុស្សម្នាក់គ្រប់បួនខែនៅក្នុង
ផ្ទៃម្តាយរបស់គេ
អល់ឡោះនឹងបញ្ជូនម៉ាឡាអ៊ីកាត់មួយរូបទៅកាន់គេ
ហើយទ្រង់បានបញ្ជាឱ្យកត់ត្រានូវលាភសក្ការៈរបស់គេ
អាយុជីវិតរបស់គេ ទង្វើរបស់គេ
និងសំណងល្អ(ចូលឋានសួគ៌)

ឬសំណងអាក្រក់(ចូលឋាននរក)។

ហើយដូចជា៖
ម៉ាឡាអ៊ីកាត់ដែលទទួលបន្ទុកក្នុងការថែរក្សា
និងកត់ត្រានូវទង្វើរបស់កូនចៅអាដាំ
ដោយសម្រាប់មនុស្សម្នាក់ៗគឺមានម៉ាឡាអ៊ីកាត់ពីររូប
ម្នាក់នៅខាងស្តាំ ហើយម្នាក់ទៀតនៅខាងឆ្វេង។

ហើយដូចជា
ម៉ាឡាអ៊ីកាត់ដែលទទួលបន្ទុកសួរសំណួរអ្នកស្លាប់នៅ
ពេលដែលគេត្រូវបានគេដាក់នៅក្នុងផ្ទះរបស់គេ
ដោយមានម៉ាឡាអ៊ីកាត់ពីរនាក់មករកគេ

ហើយសួររូបគេអំពីម្ចាស់របស់គេ សាសនារបស់គេ
និងណាពីរបស់គេ។

ហើយជំនឿចំពោះបណ្តាម៉ាឡាអ៊ីកាត់
គឺផ្តល់នូវផ្លែផ្កាដ៏ឧត្តុង្គឧត្តមជាច្រើន
ដែលក្នុងនោះមាន៖

ទីមួយ៖ ការដឹងអំពីភាពធំធេង អានុភាព
និងអំណាចរបស់អល់ឡោះជាម្ចាស់
ពីព្រោះភាពធំធេងរបស់ម៉ាឡាអ៊ីកាត់បញ្ជាក់អំពីភាពធំធេង
របស់អ្នកបង្កើត។

ទីពីរ៖
ការផ្លែងអំណរគុណចំពោះអល់ឡោះជាម្ចាស់ទៅលើការ
ការពាររបស់ទ្រង់ចំពោះកូនចៅអាហ្វាំ(មនុស្សលោក)
ដោយទ្រង់បានចាត់តាំងបណ្តាម៉ាឡាអ៊ីកាត់ឱ្យបំពេញ
ភារកិច្ចការពារពួកគេ
កត់ត្រានូវទង្វើទាំងឡាយរបស់ពួកគេ
និងកិច្ចការផ្សេងៗទៀតដែលជាផលប្រយោជន៍សម្រា
ប់ពួកគេ។

ទីបី៖ ការស្រឡាញ់បណ្តាម៉ាឡាអ៊ីកាត់
ចំពោះការដែលពួកគេបានប្រតិបត្តិនូវការគោរពស
ក្ការៈចំពោះអល់ឡោះជាម្ចាស់។

ហើយពិតណាស់
មានក្រុមមួយចំនួននៃពួកដែលរង្វេងបានបដិសេធ
នូវការដែលពួកម៉ាឡាអ៊ីកាត់មានរូបរាងកាយ
ដោយបាននិយាយថា ពួកម៉ាឡាអ៊ីកាត់នោះ

គឺគ្រាន់តែជាកម្លាំងនៃសេចក្តីល្អដែលបង្កប់នៅក្នុង
បណ្តាម៉ាឌូកតែប៉ុណ្ណោះ។ ហើយការអះអាងបែបនេះ
គឺជាការបដិសេធនឹងគម្ពីររបស់អល់ឡោះជាម្ចាស់
ស៊ុណ្ណៈរបស់អ្នកនាំសាររបស់ទ្រង់(សូមអល់ឡោះប្រទាន
ពរជ័យ និងសេចក្តីសុខសន្តិភាពដល់លោក)
និងការឯកភាពរបស់បណ្តាអ្នកមូស្លីម។

អល់ឡោះជាម្ចាស់ទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖

﴿الْحَمْدُ لِلَّهِ فَاطِرِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ جَاعِلِ الْمَلَكِئِكَ رُسُلًا أُولَىٰ أَجْحَةٍ مَثْنَىٰ
وَأُولَىٰ وَرُبَعٍ...﴾

ការសរសើរទាំងឡាយ

គឺសម្រាប់អល់ឡោះដែលជាអ្នកបង្កើតមេឃជាច្រើន
ជាន់និងផែនដី។

ទ្រង់ជាអ្នកដែលឲ្យម៉ាឡាអ៊ីកាត់ធ្វើជាអ្នកនាំសារ(ដោយ
ពួកគេ)មានស្លាបពីរ ស្លាបបី និងស្លាបបួន...។
[គម្ពីរគួរអាន ៨:៥០]

ទ្រង់បានមានបន្ទូលទៀតថា៖

﴿وَلَوْ تَرَىٰ إِذْ يَتَوَقَّى الَّذِينَ كَفَرُوا الْمَلَائِكَةَ يَضْرِبُونَ وُجُوهَهُمْ وَأَدْبَارَهُمْ...﴾

ហើយប្រសិនបើអ្នក(ឱអ្នកនាំសារមូហាំម៉ាត់)បានឃើញ

នៅពេលដែលម៉ាឡាអ៊ីកាត់ដកយកព្រលឹងរបស់ពួក
ដែលគ្មានជំនឿនោះ

(អ្នកនឹងឃើញ)ម៉ាឡាអ៊ីកាត់វាយមុខពួកគេ

និងវាយខ្នងរបស់ពួកគេ... [គម្ពីរគួរអាន ៨:៥០]

ទ្រង់បានមានបន្ទូលទៀតថា :

﴿...وَلَوْ تَرَىٰ إِذِ الظَّالِمُونَ فِي غَمَرَاتِ الْمَوْتِ وَالْمَلَائِكَةُ بَاسِطُوا أَيْدِيَهُمْ أَخْرَجُوا

﴿أَنْفُسَهُمْ...﴾

...ហើយប្រសិនបើអ្នក(ឱអ្នកនាំសារម្យាម៉ាត់)បាន ឃើញពួកបំពានទាំងនោះក្នុងពេលដែលពួកគេជិត ស្លាប់

ខណៈម៉ាឡាអ៊ីកាត់លូកដៃរបស់ពួកគេទៅកាន់ពួក នោះ(ដើម្បីដកហូតព្រលឹង)។

(ម៉ាឡាអ៊ីកាត់បាននិយាយថា៖)

ចូរពួកឯង(ព្រលឹង)ចេញពីខ្លួនមក!... [គម្ពីរគួរអាន ៦:៩៣]

ទ្រង់បានមានបន្ទូលទៀតថា :

﴿...حَتَّىٰ إِذَا فُزِعَ عَن قُلُوبِهِمْ قَالُوا مَاذَا قَالَ رَبُّكُمْ قَالُوا الْحَقُّ وَهُوَ الْعَلِيُّ

﴿الْكَبِيرُ﴾

...លុះដល់ពេលដែលភាពភ័យខ្លាចបានបាត់ចេញពីដួងចិត្តរបស់ពួកគេ(ម៉ាឡាអ៊ីកាត់) ពួកគេក៏សួរថា៖

តើព្រះជាម្ចាស់របស់ពួកអ្នកមានបន្ទូលម្តេចខ្លះ?

ពួកគេបានឆ្លើយថា៖ (ទ្រង់បានមានបន្ទូល)ពិត។

ហើយទ្រង់មហាខ្ពង់ខ្ពស់ មហាឧត្តុង្គឧត្តម។

[គម្ពីរគួរអាន ៣៤:២៣]

ទ្រង់បានមានបន្ទូលអំពីអ្នកមានស្មោះត្រង់ថា៖

﴿...وَالْمَلٰٓئِكَةُ يَدْخُلُوْنَ عَلَيْهِمْ مِّنْ كُلِّ بَابٍ سَلَمٌ عَلَيْكُمْ بِمَا صَبَرْتُمْ فَنِعْمَ

عَقَبَى الدَّارِ﴾

...ហើយម៉ាឡាអ៊ីកាត់បានចូលទៅកាន់ពួកគេ(ដើម្បីជួប
បព្វ)ពីគ្រប់ទ្វារទាំងអស់។ (ម៉ាឡាអ៊ីកាត់ពោលថា)
សន្តិភាពកើតមានលើអ្នកដោយសារតែការអត់ធ្មត់
របស់អ្នក។ ដូច្នោះ

វាជាលំនៅឋានចុងក្រោយដ៏ល្អបំផុត។ [គម្ពីរគួរអាន
១៣:២៣-២៤]

នៅក្នុងសហោសអាល់ពូខរី អំពី អាពូហ្វិរីយរ៉ោះ رضي
عنه អំពីណាពី ﷺ លោកបានមានប្រសាសន៍ថា៖

«إِذَا أَحَبَّ اللَّهُ الْعَبْدَ نَادَى جِبْرِيلَ: إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ فُلَانًا فَأَحْبِبْهُ، فَيُحِبُّهُ جِبْرِيلُ،
فَيُنَادِي جِبْرِيلُ فِي أَهْلِ السَّمَاءِ: إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ فُلَانًا فَأَحْبِبُوهُ، فَيُحِبُّهُ أَهْلُ السَّمَاءِ، ثُمَّ
يُوضَعُ لَهُ الْقَبُولُ فِي الْأَرْضِ».

«នៅពេលដែលអល់ឡោះជាម្ចាស់ទ្រង់ស្រលាញ់ខ្ញុំបម្រើ
(របស់ទ្រង់)ណាម្នាក់ ទ្រង់បានហៅជីបរ៉ែលថា៖
ពិតប្រាកដណាស់

អល់ឡោះជាម្ចាស់ទ្រង់ស្រលាញ់ម្នាក់នេះ។ ហេតុនេះ
ចូរអ្នកស្រលាញ់គេ។ ពេលនោះ

ដីព្រីលក៏ស្រលាញ់ជននោះ។ បន្ទាប់មក
 ដីព្រីលបានប្រកាសប្រាប់អ្នកនៅលើមេឃថា៖
 ពិតប្រាកដណាស់
 អល់ឡោះជាម្ចាស់ទ្រង់ស្រលាញ់ម្នាក់នេះ។ ហេតុនេះ
 ចូរពួកអ្នកស្រលាញ់គេ។ ពេលនោះអ្នកដែលនៅលើមេ
 ឃក៏ស្រលាញ់ជននោះ។ ក្រោយមក
 ការពេញចិត្តចំពោះជននោះក៏ត្រូវបានគេដាក់នៅ
 លើផែនដី»¹⁴

ហើយនៅក្នុងនោះផងដែរ អំពី អាពូហ្វិរីយរ៉ោះ رضي
 عنه الله បាននិយាយថា៖ ណាពី ۞
 លោកបានមានប្រសាសន៍ថា៖

«إِذَا كَانَ يَوْمُ الْجُمُعَةِ كَانَ عَلَى كُلِّ بَابٍ مِنْ أَبْوَابِ الْمَسْجِدِ الْمَلَائِكَةُ يَكْتُوبُونَ
 الْأَوَّلَ فَأَلَّوْلَ، فَإِذَا جَلَسَ الْإِمَامُ طَوَّرُوا الصُّحُفَ وَجَاءُوا يَسْتَمِعُونَ الذِّكْرَ»

«នៅថ្ងៃជុមអាត់
 នៅតាមមាត់ទ្វារនីមួយៗនៃម៉ាស៊ីតមានម៉ាឡាអ៊ីកាត់
 ដែលកត់ត្រាអ្នកដែលមកតាមលំដាប់លំដោយ។
 ហើយនៅពេលដែលអ៊ីម៉ាអង្គុយ
 ពួកគេក៏បិទបញ្ជីកត់ត្រា
 ហើយចូលមកស្តាប់ការរំលឹក(យុតហ្គុះ)»²⁴

អត្ថបទទាំងនេះ គឺបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់លាស់ថា
 ពួកម៉ាឡាអ៊ីកាត់គឺជាមានរូបរាងកាយ

1 រាយការណ៍ដោយ អាល់ពូខរី៖៣០៣៧, មូស្លីម៖២៦៣៧
 2 រាយការណ៍ដោយ អាល់ពូខរី៖៨៨៧, មូស្លីម៖៨៥០

មិនមែនជាថាមពលអរូបីនោះទេ
ដូចដែលពួកវាដូងបាននិយាយ។
ហើយដោយផ្អែកលើអត្ថបទទាំងនេះ
អ្នកម្ចីម្នីមបានឯកភាពគ្នា។

*

ជំនឿចំពោះបណ្ណាគម្ពីរ

الكتاب: ជាពហុវចនៈនៃពាក្យ   (គម្ពីរ)
ដែលមានន័យថា (អ្វីដែលត្រូវបានគេសរសេរ)។

អត្ថន័យនៅត្រង់នេះគឺសំដៅលើបណ្ណាព្រះគម្ពីរដែល
លព្រះអល់ឡោះជាម្ចាស់បានបញ្ជូនទៅកាន់បណ្ណាអ្នក
នាំសាររបស់ទ្រង់

ទុកជាភ្នាក់មេត្តាករុណាសម្រាប់បណ្ណាខ្ញុំបម្រើរបស់ទ្រង់
និងជាការចង្អុលបង្ហាញសម្រាប់ពួកគេ
ដើម្បីឱ្យពួកគេទទួលបានតាមរយៈគម្ពីរទាំងនោះនូវ
សេចក្តីសុខសុភមង្គលទាំងក្នុងលោកិយនេះ
និងបរលោក។

ជំនឿចំពោះបណ្ណាគម្ពីរ គឺរួមមានបួនប្រការ៖
ទីមួយ: មានជំនឿថាការបញ្ជូនគម្ពីរនេះ
គឺពិតជាមកពីអល់ឡោះជាម្ចាស់។

ទីពីរ:
មានជំនឿចំពោះបណ្ណាគម្ពីរដែលយើងបានស្គាល់
ឈ្មោះរបស់វាជាកំលាក់
ដូចជាព្រះគម្ពីរគួរអានដែលត្រូវបានបញ្ជូនទៅលើព្យា

ការរឹមហាំម៉ាត់(សូមសុខសន្តិភាព
និងពរជ័យកើតមានដល់លោក)
និងព្រះគម្ពីរតូរ៉ាដែលត្រូវបានបញ្ជូនទៅលើព្យាការីមូ
សា(សូមសុខសន្តិភាពកើតមានដល់លោក)។

និងគម្ពីរអ៊ុនដិលដែលទ្រង់បានបញ្ជូនទៅលើព្យាការីអ៊ុ
សា (សូមសុខសន្តិភាពកើតមានដល់លោក)

និងគម្ពីរហ្សាព្យរដែលទ្រង់បានប្រទានឲ្យទៅព្យាការី
ហ្សាព្យ (សូមសុខសន្តិភាពកើតមានដល់លោក)
ហើយចំណែកឯគម្ពីរដែលពួកយើងមិនបានស្គាល់
ឈ្មោះរបស់វា

គឺចាំបាច់លើពួកយើងត្រូវមានជំនឿលើវាជាលក្ខ
ណៈរួម។

ទីបី:

ការជឿជាក់ចំពោះដំណឹងដែលត្រឹមត្រូវរបស់គម្ពីរទាំង
នោះ ដូចជាដំណឹងទាំងឡាយរបស់គម្ពីរគួរអាន
និងដំណឹងទាំងឡាយនៃបណ្តាគម្ពីរមុនៗដែលមិនត្រូវ
បានគេផ្លាស់ប្តូរ ឬកែប្រែ។

ទីបួន:ការអនុវត្តតាមបទបញ្ញត្តិទាំងឡាយនៃគម្ពី
រទាំងនោះដែលមិនត្រូវបាននិរាករណ៍
ព្រមទាំងការយល់ព្រម និងទទួលស្គាល់
ទោះបីជាយើងយល់នូវខ្លឹមសារដ៏ជ្រាលជ្រៅរបស់វាក្តី
ឬមិនយល់ក្តី ហើយគម្ពីរដែលមានពីមុនទាំងអស់

គឺត្រូវបាននិរាករណ៍ដោយគម្ពីរគួរអាន។
អល់ឡោះជាម្ចាស់ទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖

﴿وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيْهِ مِنَ الْكِتَابِ وَمُهَيْمِنًا عَلَيْهِ...﴾

ហើយយើងបានបញ្ជូនគម្ពីរ(គួរអាន)ទៅកាន់អ្នក(ឱអ្នកនាំសារមូហាំម៉ាត់)យ៉ាងពិតប្រាកដដើម្បីបញ្ជាក់ទៅលើបណ្តាគម្ពីរមុនៗ និង(ដើម្បី)បញ្ជាក់ពិភាពត្រឹមត្រូវនៃបណ្តាគម្ពីរទាំងនោះ។ [គម្ពីរគួរអាន ៥:៤៨]

ពោលគឺ៖ ជាអ្នកកាត់សេចក្តីលើវា។

អាស្រ័យហេតុនេះ៖

គឺមិនអនុញ្ញាតឱ្យអនុវត្តតាមបញ្ញត្តិណាមួយនៃបណ្តាព្រះគម្ពីរមុនៗឡើយ លើកលែងតែអ្វីដែលត្រឹមត្រូវហើយត្រូវបានព្រះគម្ពីរគួរអានបញ្ជាក់ទទួលស្គាល់ប៉ុណ្ណោះ។

ជំនឿចំពោះបណ្តាគម្ពីរទាំងឡាយ
បង្កើតបានជាផ្លែផ្កាដ៏ឧត្តមជាច្រើន
ដែលក្នុងនោះរួមមាន៖

ទីមួយ៖

ចំណេះដឹងអំពីការយកចិត្តទុកដាក់របស់អល់ឡោះជាម្ចាស់ចំពោះខ្ញុំបម្រើរបស់ទ្រង់
ដោយទ្រង់បានបញ្ជូនគម្ពីរសម្រាប់គ្រប់មនុស្សជាតិ

ដើម្បីចង្អុលបង្ហាញពួកគេតាមរយៈវា។

ទីពីរ៖

ចំណេះដឹងអំពីគតិបណ្ឌិតរបស់អល់ឡោះជាម្ចាស់នៅ

ក្នុងក្បួនច្បាប់របស់ទ្រង់

ដោយទ្រង់បានដាក់បញ្ញត្តិសម្រាប់គ្រប់មនុស្សជាតិ

អ្វីដែលសមស្របនឹងស្ថានភាពរបស់ពួកគេ។

ដូចដែលអល់ឡោះជាម្ចាស់ទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖

﴿...لِكُلِّ جَعَلْنَا مِنْكُمْ شِرْعَةً وَمِنْهَا جَا...﴾

...រាល់ប្រជាជាតិនីមួយៗ

គឺយើងបានបង្កើតច្បាប់បញ្ញត្តិ

និងមាតិកា(សម្រាប់ពួកគេប្រតិបត្តិ)។

[គម្ពីរគួរអាន ៥:៤៨]

ទីបី៖

ការដឹងគុណអល់ឡោះចំពោះឧបការគុណរបស់ទ្រង់

នៅក្នុងរឿងនោះ។

*

ជំនឿចំពោះបណ្តាអ្នកនាំសារ

រ៉ស៊ីល៖

ពហុរចនៈនៃ

(រ៉ស៊ីល)

មានន័យថា៖(អ្នកដែលត្រូវបានគេបញ្ជូន)

ពោលគឺ

ត្រូវបានចាត់តាំងដើម្បីផ្សព្វផ្សាយនូវអ្វីមួយ។

ហើយអត្ថន័យរបស់វានៅទីនេះគឺសំដៅទៅលើមនុស្ស

ដែលត្រូវបានផ្តល់វាហ៊ីនូវច្បាប់បញ្ញត្តិ

ហើយត្រូវបានបង្កាប់ឱ្យផ្សព្វផ្សាយវា។

រំសួលដំបូងគេបង្អស់ គឺណាពីន្តហ

(សូមសុខសន្តិភាពកើតមានដល់លោក)

ហើយរំសួលចុងក្រោយបង្អស់ គឺណាពីម្នាក់ម៉ាត់ ៖ ។

អល់ឡោះជាម្ចាស់ទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖

﴿ إِنَّا أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ كَمَا أَوْحَيْنَا إِلَى نُوحٍ وَالنَّبِيِّينَ مِنْ بَعْدِهِ... ﴾

ពិតប្រាកដណាស់

យើងបានផ្តល់វាហ៊ីទៅកាន់អ្នក(ឱអ្នកនាំសារម្នាក់ម៉ាត់)ដូចដែលយើងបានផ្តល់វាហ៊ីទៅកាន់ព្យាករវិន្តហ ហើយនិងបណ្តាព្យាករិជាច្រើនទៀតបន្ទាប់ពីលោក...
[គម្ពីរគួរអាន ៤:១៦៣]

នៅក្នុងសហេស អាល់ពូខរី អំពី អាណាស ពិន ម៉ាលិក នៅក្នុងហាទីស្ត អាស័ស្តាហ្វាអៈ ពិតណាស់ ណាពី ៖ បានមានប្រសាសន៍ថា៖

«ذُكِرَ أَنَّ النَّاسَ يَأْتُونَ إِلَى آدَمَ؛ لِيَشْفَعَ لَهُمْ، فَيَعْتَذِرُ إِلَيْهِمْ وَيَقُولُ: ائْتُوا نُوحًا
أَوَّلَ رَسُولٍ بَعَثَهُ اللَّهُ» وذكر تمام الحديث.

«គេបានរៀបរាប់ថា

មនុស្សទាំងឡាយនឹងទៅរកណាពីអាហ្វាំដើម្បីឱ្យលោក ជួយអន្តរាគមន៍ដល់ពួកគេ ប៉ុន្តែលោកបានសុំការអធ្យាស្រ័យ ហើយនិយាយថា៖ សូមពួកអ្នកទៅរកណាពីន្តហ

ដែលជាអ្នកនាំសារដំបូងគេបង្អស់ដែលអល់ឡោះជា
ម្ចាស់ទ្រង់បានបញ្ជូន»

ហើយលោកបានរៀបរាប់ហាទីស្តនេះទាំងស្រុង។¹

ទ្រង់បានមានបន្ទូលអំពីអ្នកនាំសារម្នាក់ម៉ាក់(សូ
មសន្តិភាពកើតមានដល់លោក)ថា៖

﴿مَا كَانَ مُحَمَّدٌ أَبَا أَحَدٍ مِّن رِّجَالِكُمْ وَلَكِن رَّسُولَ اللَّهِ وَخَاتَمَ النَّبِيِّينَ...﴾

ព្យាករិម្នាក់ម៉ាក់ពុំមែនជាឪពុករបស់នរណាម្នាក់ក្នុង
ចំណោមបុរសរបស់ពួកអ្នកឡើយ។ ក៏ប៉ុន្តែ

គាត់គឺជាអ្នកនាំសាររបស់អល់ឡោះ

និងជាព្យាករិចុងក្រោយបង្អស់។ [គម្ពីរគួរអាន

៣៣:៤០]

ហើយគ្រប់ប្រជាជាតិទាំងអស់មិនដែលខ្វះអ្នកនាំ
សារដែលអល់ឡោះជាម្ចាស់បានបញ្ជូនមកជាមួយនឹង
ក្រឹត្យវិន័យដាច់ដោយឡែកមួយទៅកាន់ប្រជាជាតិរបស់ខ្លួន

ឬក៏ណាដែលទ្រង់បានប្រទានឱ្យនូវក្រឹត្យវិន័យរបស់
អ្នកជំនាន់មុនខ្លួន

ដើម្បីស្តារឡើងវិញនោះឡើយ។ អល់ឡោះជាម្ចាស់ដែល

1 រាយការណ៍ដោយ អាណុញខ្វិរ សៀវភៅអាត់ការហ៊ីន, ជំពូក
ពាក្យសម្តីរបស់អល់ឡោះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ﴿لَمَّا خَلَفْتُمُوهُ﴾, លេខ (៧៤១០), និងមូស្លីម៖
សៀវភៅ អាណុម៉ាន, ជំពូក អ្នកមានស្ថិតិដែលមានឋានៈទាបបំផុត, លេខ
(១៩៣)។

ទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖

﴿وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَّسُولًا أَنْ أَعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا الزَّلَّاتِ...﴾

ហើយជាការពិតណាស់

យើងបានតែងតាំងទៅកាន់រាល់ប្រជាជាតិនីមួយៗនូវ

អ្នកនាំសារម្នាក់

ដោយប្រើឲ្យពួកគេគោរពសក្ការៈចំពោះអល់ឡោះ(តែ
មួយគត់)

និងចៀសឆ្ងាយពីតណ្ហូត(ការគោរពសក្ការៈអ្នកផ្សេង
ក្រៅពីអល់ឡោះ)... [គម្ពីរគួរអាន ១៦:៣៦]

ទ្រង់បានមានបន្ទូលទៀតថា៖

﴿...وَأَنَّ مِنْ أُمَّةٍ إِلَّا حَلَا فِيهَا نَذِيرٌ﴾

...ហើយរាល់ប្រជាជាតិទាំងអស់

គឺតែងតែមានអ្នកដាស់តឿនព្រមាន(ទៅកាន់ពួក
គេ)។ [គម្ពីរគួរអាន ៣៥:២៤]

ទ្រង់បានមានបន្ទូលទៀតថា៖

﴿إِنَّا أَنْزَلْنَا الْقُرْآنَ فِيهَا هُدًى وَنُورًا يُحْكُمُ بِهَا الَّذِينَ الَّذِينَ اسْلَمُوا لِلَّذِينَ

﴿...هَادُوا﴾

ពិតប្រាកដណាស់

យើងបានបញ្ជូនគម្ពីរតារវីត(ទៅឱ្យពួកការីមូសា)

ដែលក្នុងនោះ គឺមាននូវការចង្អុលបង្ហាញ និងពន្លឺ
បណ្តាពួកការីទាំងឡាយ(នៃអម្បូរអ៊ីស្រាអែល)ដែលពួ

កលោកជាអ្នកដែលប្រគល់ខ្លួនចំពោះអល់ឡោះបាន
កាត់ក្តីតាមរយៈគម្ពីរនេះដល់ពួកយូដា...

[គម្ពីរគួរអាន ៥:៤៤]

បណ្តាអ្នកនាំសារទាំងឡាយ
គឺជាមនុស្សលោកដែលត្រូវបានបង្កើតឡើង
ដោយពួកលោកពុំមានលក្ខណៈពិសេសណាមួយជាព្រះ
ជាម្ចាស់ដែលជាអ្នកបង្កើត
ឬជាព្រះដែលត្រូវគេគោរពសក្ការៈបន្តិចនោះឡើយ។
ព្រះអល់ឡោះជាម្ចាស់ទ្រង់បានមានបន្ទូលអំពីព្យាករិ
បស់ទ្រង់ម្នាក់ម៉ាត់
ដែលលោកគឺជាចាហ្វាយនៃបណ្តាអ្នកនាំសារទាំងឡា
យ
និងជាអ្នកដែលមានឋានៈខ្ពង់ខ្ពស់ជាងគេបំផុតនៅ
ចំពោះទ្រង់ថា៖

﴿قُلْ لَا أَمْلِكُ لِنَفْسِي نَفْعًا وَلَا ضَرًّا إِلَّا مَا شَاءَ اللَّهُ وَلَوْ كُنْتُ أَعْلَمُ الْغَيْبِ
لَأَسْتَكْبَرْتُ مِنَ الْخَيْرِ وَمَا مَسَّنِيَ السُّوءُ إِنْ أَنَا إِلَّا نَذِيرٌ وَبَشِيرٌ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٧٦﴾

ចូរអ្នក(ឱអ្នកនាំសារម្នាក់ម៉ាត់)ពោលចុះថា៖
ខ្ញុំគ្មានសមត្ថភាពអ្វីអាចផ្តល់ផលប្រយោជន៍ដល់ខ្លួន
ឯង
ហើយក៏មិនអាចការពារគ្រោះថ្នាក់(ចេញពីខ្លួនខ្ញុំ)
នោះដែរ
លើកលែងតែអ្វីដែលអល់ឡោះទ្រង់មានចេតនាប៉ុ

ឈ្មោះ៖

ប្រសិនបើខ្ញុំអាចដឹងពីប្រការអាថ៌កំបាំងមែននោះ
ខ្ញុំប្រាកដជានឹងទទួលបានប្រការល្អជាច្រើនជាមិន
ខាន

ហើយប្រការអាក្រក់ក៏មិនអាចមកប៉ះពាល់រូបខ្ញុំនោះ
ដែរ។

តាមពិតរូបខ្ញុំគ្មានអ្វីក្រៅពីជាអ្នកព្រមានបន្តាច
និងផ្តល់ដំណឹងរីករាយដល់ក្រុមដែលមានជំនឿប៉ុ

ឈ្មោះ៖ [គម្ពីរគួរអាន ៧:១៨៨]

១

ទ្រង់បានមានបន្ទូលទៅតថា៖

﴿قُلْ إِنِّي لَا أَمْلِكُ لَكُمْ ضَرًّا وَلَا رَشَدًا ۝ قُلْ إِنِّي لَنْ يُجِيرَنِي مِنَ اللَّهِ أَحَدٌ وَلَنْ

أَجِدَ مِنْ دُونِهِ مُلْتَحَدًا ۝﴾

ចូរអ្នក(ឱអ្នកនាំសារមូហាំម៉ាត់)ពោលថា៖

ខ្ញុំគ្មានលទ្ធភាពការពារពួកអ្នកពីគ្រោះថ្នាក់នោះឡើ
យ

ហើយខ្ញុំក៏គ្មានលទ្ធភាពផ្តល់ការចង្អុលបង្ហាញ(ដល់ពួ
កអ្នក)នោះដែរ។

ចូរអ្នកពោលថា៖

មិនមាននរណាម្នាក់អាចការពារខ្ញុំពីព្រះអល់ឡោះបា
នឡើយ

ហើយខ្ញុំក៏មិនអាចរកទីជ្រកកោនណាមួយក្រៅពីព្រះ
អល់ឡោះបានដែរ។ [គម្ពីរគួរអាន ៧២:២១-២២]

ហើយទ្រង់(តែមួយគត់)ដែលជាអ្នកផ្តល់ចំណីអាហារ

រ និងទឹកផឹកដល់ខ្ញុំ។ ហើយនៅពេលខ្ញុំឈឺ
 ទ្រង់ជាអ្នកព្យាបាលខ្ញុំ។ ហើយទ្រង់ជាអ្នកធ្វើឲ្យខ្ញុំស្លាប់
 ហើយបន្ទាប់មកទ្រង់ធ្វើឲ្យខ្ញុំរស់ឡើងវិញ។

﴿وَالَّذِي هُوَ يُطْعِمُنِي وَيَسْقِينِ ﴿٧٦﴾ وَإِذَا مَرِضْتُ فَهُوَ يَشْفِينِ ﴿٧٧﴾ وَالَّذِي يُمِيتُنِي
 ثُمَّ يُحْيِينِ ﴿٧٨﴾﴾

ហើយទ្រង់(តែមួយគត់)ដែលជាអ្នកផ្តល់ចំណីអាហារ
 និងទឹកផឹកដល់ខ្ញុំ។ ហើយនៅពេលខ្ញុំឈឺ
 ទ្រង់ជាអ្នកព្យាបាលខ្ញុំ។ ហើយទ្រង់ជាអ្នកធ្វើឲ្យខ្ញុំស្លាប់
 ហើយបន្ទាប់មកទ្រង់ធ្វើឲ្យខ្ញុំរស់ឡើងវិញ។
 គម្ពីរគួរអាន ២៦:៧៩-៨១

ហើយព្យាការីមូហាំម៉ាត់ ❦
 ក៏បានមានប្រសាសន៍ថា៖

«إِنَّمَا أَنَا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ، أَنَسَىٰ كَمَا تَنسَوْنَ، فَإِذَا نَسِيتُ فَذَكِّرُونِي».

«តាមពិត ខ្ញុំជាមនុស្សលោកដូចពួកអ្នកដែរ
 ខ្ញុំភ្លេចដូចដែលពួកអ្នកភ្លេចដែរ ដូច្នោះ
 ប្រសិនបើខ្ញុំបានភ្លេច ចូរពួកអ្នករំលឹកខ្ញុំផង»។¹

---

1 រាយការណ៍ដោយ អាល់ពូខរិះ ជំពូកស្តីពីទិសគឺបឡាក់,
 មេរៀនស្តីពីការបែរទៅរកទិសគឺបឡាក់នៅគ្រប់ទីកន្លែង, លេខ(៣៩២),
 មូស្លីម៖ ជំពូកស្តីពីម៉ាស៊ូទ និងទឹកនៃឯសឡាក,
 មេរៀនស្តីពីការភ្លេចភ្នំដងក្នុងសឡាក និងការស្និដ្ឋានសម្រាប់វា, លេខ(៥៧២)

ហើយអល់ឡោះជាម្ចាស់ទ្រង់បានពណ៌នាអំពីពួក
គេថាជាខ្ញុំបម្រើរបស់ទ្រង់
នៅក្នុងឋានៈដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុតរបស់ពួកគេ
និងនៅក្នុងបរិបទនៃការសរសើរដល់ពួកគេ។

អល់ឡោះជាម្ចាស់ទ្រង់បានមានបន្ទូលអំពីព្យាករវិន្តហ
ថា៖

﴿...إِنَّهُ كَانَ عَبْدًا شَكُورًا﴾

ពិតប្រាកដណាស់
លោកគឺជាខ្ញុំបម្រើម្នាក់ដែលដឹងគុណ(អល់ឡោះ)បំផុ
ត។ [គម្ពីរគួរអាន ១៧:៣]

ទ្រង់បានមានប្រសាសន៍អំពីមូហាំម៉ាត់(សូមសន្តិភាព
កើតមានដល់លោក)ថា៖

﴿تَبَارَكَ الَّذِي نَزَّلَ الْفُرْقَانَ عَلَى عَبْدِهِ لِيَكُونَ لِلْعَالَمِينَ نَذِيرًا ﴿١﴾﴾

មហាពរជ័យ(អល់ឡោះជាម្ចាស់)ដែលទ្រង់បានបញ្ជូន
រត្នម្ពីរគួរអានទៅកាន់ខ្ញុំបម្រើរបស់ទ្រង់(ព្យាករវិមូហាំ
ម៉ាត់)
ដើម្បីឲ្យលោកក្លាយជាអ្នកដាស់តឿនព្រមានដល់ពិភ
ពលោក។ [គម្ពីរគួរអាន ២៥:១]

ហើយទ្រង់បានមានបន្ទូលអំពីព្យាករវិអ៊ីព្រហ៊ីម

ព្យាការីអ៊ីស្លាម និងព្យាការីយ៉ាក់កូបថា:

﴿وَأَذْكُرْ عَبْدَنَا إِبْرَاهِيمَ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ أُولَى الْأَيْدِي وَالْأَبْصَارِ ﴿٥٦﴾ إِنَّا
أَخْلَصْنَاهُمْ بِخَالِصَةِ ذِكْرَى الْذَّارِ ﴿٥٧﴾ وَإِنَّهُمْ عِنْدَنَا لَمِنَ الْمُصْطَفَيْنِ الْأَخْيَارِ ﴿٥٨﴾﴾

ហើយចូរអ្នកចងចាំអំពី(រឿងរ៉ាវ)ខ្ញុំបម្រើទាំងឡាយរបស់យើង គឺព្យាការីអ៊ីប្រហឹម ព្យាការីអ៊ីស្លាម និងព្យាការីយ៉ាក់កូប។

ពួកគេជាអ្នកដែលមានភាពខ្លាំងក្លា និងមានប្រាជ្ញាល្អាសវៃ។ ពិតប្រាកដណាស់ យើងបានជ្រើសរើសពួកគេដោយឱ្យពួកគេរំលឹកចំពោះថ្ងៃបរលោក និងមានជំនឿលើវា។ ហើយពិតប្រាកដណាស់ ពួកគេគឺស្ថិតក្នុងចំណោមអ្នកដែលត្រូវបានគេជ្រើសរើសដ៏ល្អប្រសើរបំផុតចំពោះយើង។ [គម្ពីរគួរអាន ៣៨:៤៥-៤៧]

ហើយទ្រង់បានមានបន្ទូលពីព្យាការីអ៊ីសាគូសប្រុសរបស់ម៉ារយ៉ាថា:

﴿إِنَّ هُوَ إِلَّا عَبْدٌ أَنْعَمْنَا عَلَيْهِ وَجَعَلْنَاهُ مَثَلًا لِّبَنِي إِسْرَائِيلَ ﴿٥٩﴾﴾

រូបគេ(ព្យាការីអ៊ីសា) គ្មានអ្វីក្រៅតែពីជាខ្ញុំបម្រើម្នាក់ដែលយើងបានប្រទានឧបការគុណដល់គេ និងបានយកគេធ្វើជាឧទាហរណ៍សម្រាប់អម្បូរអ៊ីស្រាអែល។ [គម្ពីរគួរអាន ៤៣:៥៩]

ជំនឿចំពោះបណ្តាអ្នកនាំសារ
គឺរួមបញ្ចូលនូវបួនប្រការ៖
ទីមួយ៖

ការមានជំនឿថាសាររបស់ពួកលោកគឺជាការពិតមក
ពីអល់ឡោះជាម្ចាស់

ពោលគឺជនណាដែលបដិសេធសាររបស់អ្នកនាំសារណា
ម្នាក់ គឺដូចជាគេបានបដិសេធអ្នកនាំសារទាំងអស់។
ដូចដែលអល់ឡោះជាម្ចាស់ទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖

﴿كَذَّبَتْ قَوْمُ نُوحٍ الْمُرْسَلِينَ﴾

ក្រុមរបស់ពួកវារីន្តហបានបដិសេធនឹងបណ្តាអ្នកនាំ
សារទាំងឡាយ។ [الشعراء:105] ដូចនេះហើយ

អល់ឡោះជាម្ចាស់ទ្រង់បានចាត់ទុកពួកគេថាជាអ្នក
ដែលបដិសេធនឹងបណ្តាអ្នកនាំសារទាំងអស់
ទោះបីជានៅពេលដែលពួកគេបានបដិសេធនឹងលោក
(អ្នកនាំសាររបស់ពួកគេ)

គឺគ្មានអ្នកនាំសារណាក្រៅពីលោកក៏ដោយ។
ហេតុដូច្នោះហើយ

ពួកណាសរីនីដែលបានបដិសេធនឹងពួកវារីម្យ៉ាម៉ាត់
(សូមសន្តិភាពនិងពរជ័យកើតមានដល់លោក)

ហើយមិនបានដើរតាមលោកនោះ

គឺពួកគេជាអ្នកដែលបដិសេធនឹងពួកវារីអ៊ីសាកូនរ
បស់នាងម៉ារយ៉ុ(យេស៊ូគ្រីស្តបុត្ររបស់នាងម៉ារី)ដែរ
ហើយក៏មិនមែនជាអ្នកដែលដើរតាមលោកដែរ។

ជាពិសេសនោះ

គឺលោកពិតជាបានផ្តល់ដំណឹងរីករាយដល់ពួកគេអំពី
(ការមកដល់របស់)ព្យាករិម្មហាំម៉ាត់(សូមសន្តិភាពនិង
ឯពរជ័យកើតមានដល់លោក)។

ហើយការផ្តល់ដំណឹងរីករាយរបស់ព្យាករិម្មហាំម៉ាត់
អំពីលោកនេះ គឺគ្មានន័យអ្វីក្រៅពីថា

លោកគឺជាអ្នកនាំសារម្នាក់ដែលត្រូវបានបញ្ជូនមក
កាន់ពួកគេ

ដែលអស់ឡោះនឹងសង្គ្រោះពួកគេតាមរយៈលោកឲ្យរួច
ផុតពីភាពរង្វេង

ហើយនឹងចង្អុលបង្ហាញពួកគេទៅកាន់មាត់ដ៏ត្រង់
នោះឡើយ។

ទីពីរ៖

មានជំនឿចំពោះអ្នកនាំសារដែលយើងបានស្គាល់
ឈ្មោះរបស់ពួកលោកជាលក្ខណៈបុគ្គល ដូចជា៖

មូហាំម៉ាត់, អ៊ីប្រហ៊ីម, មូសា, អ៊ីសា, និងនូស
(សូមអស់ឡោះប្រទានពរជ័យ

និងសេចក្តីសុខសន្តិភាពដល់ពួកលោកទាំងអស់)។
អ្នកទាំងប្រាំរូបនេះ

គឺជាបណ្តាអ្នកនាំសារដែលមានឆន្ទៈយ៉ាងមោះមុត
ហើយអស់ឡោះជាម្ចាស់ទ្រង់បានរំពួកអំពីពួកគេនៅ
ពីរទីកន្លែងនៃគម្ពីរគូរអាស នៅក្នុងបន្ទូលរបស់ទ្រង់៖

﴿وَإِذْ أَخَذْنَا مِنَ النَّبِيِّينَ مِيثَاقَهُمْ وَمِنْكَ وَمِنْ نُوحٍ وَإِبْرَاهِيمَ وَمُوسَىٰ وَعِيسَىٰ﴾

ហើយ(ចូរអ្នកនឹកឃើញ)នៅពេលដែលយើងបានទទួលយកពីបណ្តាព្យាការីទាំងឡាយនូវកិច្ចសន្យាដ៏ម៉ឺងម៉ាត់របស់ពួកគេ និង(បានទទួលយក)ពីអ្នកពិព្យាការីរឺឆ្មោត ពិព្យាការីអ៊ីព្រហ៊ីម ពិព្យាការីមូសា និងពិព្យាការីអ៊ីសា កូន ម៉ារីយ៉ា។ ហើយយើងបានទទួលយកពីពួកគេនូវកិច្ចសន្យាមួយ ដ៏មុតមាំបំផុត 7 [គម្ពីរគួរអាន ៣៣:៧]

ទ្រង់បានមានបន្ទូលទៀតថា៖

﴿شَرَعَ لَكُمْ مِنَ الدِّينِ مَا وَصَّى بِهِ نُوحًا وَالَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ وَمَا وَصَّيْنَا بِهِ إِبْرَاهِيمَ وَمُوسَى وَعِيسَى أَنْ أَقِيمُوا الدِّينَ وَلَا تَتَفَرَّقُوا فِيهِ كَبُرَ عَلَى الْمُشْرِكِينَ مَا تَدْعُوهُمْ إِلَيْهِ ۗ اللَّهُ يَجْتَبِي إِلَيْهِ مَنْ يَشَاءُ وَيَهْدِي إِلَيْهِ مَنْ يُنِيبُ ﴿١٣﴾﴾

ទ្រង់បានដាក់ចេញនូវច្បាប់បញ្ញត្តិសាសនា(អ៊ីស្លាម) សម្រាប់ពួកអ្នក

ដូចអ្វីដែលទ្រង់បានដាក់បង្គាប់រ៉ាចំពោះព្យាការីឆ្មោត នោះដែរ។

ហើយអ្វីដែលយើងបានផ្តល់វាហ៊ុំទៅកាន់អ្នក(ឱអ្នក នាំសារម្តាយម៉ាត់)

គឺដូចអ្វីដែលយើងបានដាក់បង្គាប់ចំពោះព្យាការីអ៊ីព្រហ៊ីម ព្យាការីមូសា និងព្យាការីអ៊ីសាដែរ

គឺពួកអ្នកត្រូវពង្រឹងសាសនា

និងមិនត្រូវបែកបាក់គ្នានៅក្នុងសាសនាឱ្យសោះ។

អ្វី(សាសនា)ដែលពួកអ្នកកំពុងតែអំពាវនាវពួកគេ
 ទៅកាន់នោះ គឺធ្ងន់ធ្ងរបំផុតចំពោះពួកមុស្តូវិគីន។
 អល់ឡោះជ្រើសរើសទៅកាន់សាសនារបស់ទ្រង់ចំពោះ
 ជនណាដែលទ្រង់មានចេតនា
 និងចង្អុលបង្ហាញទៅកាន់ទ្រង់ចំពោះជនណាដែលរិល
 ត្រឡប់ទៅកាន់ទ្រង់(ដោយការសារភាពកំហុស
 និងការគោរពតាមបទបញ្ជារបស់ទ្រង់)។
 [គម្ពីរគួរអាន ៤២:១៣]

ហើយចំណែកឯអ្នកដែលពួកយើងមិនស្គាល់ឈ្មោះ
 របស់គេក្នុងចំណោមពួកគេ
 គឺពួកយើងមានជំនឿលើពួកគេជាលក្ខណៈរួម។
 អល់ឡោះជាម្ចាស់ដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បានមានបន្ទូលថា៖

﴿وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلًا مِّن قَبْلِكَ مِنْهُمْ مَّن قَصَصْنَا عَلَيْكَ وَمِنْهُمْ مَّن لَّمْ نَقُصِّصْ
 عَلَيْكَ...﴾

ហើយជាការពិតណាស់
 យើងបានបញ្ជូនអ្នកនាំសារជាច្រើនមុនអ្នក(ឱអ្នក
 នាំសារមូហាំម៉ាត់)។ ក្នុងចំណោមពួកគេ
 មានអ្នកខ្លះយើងបាននិទានប្រាប់អ្នក(នូវរឿងរ៉ាវរបស់ពួកគេ)
 ហើយមានអ្នកខ្លះទៀត
 យើងមិនបាននិទានប្រាប់អ្នក(នូវរឿងរ៉ាវរបស់ពួក
 គេ)ឡើយ។ [គម្ពីរគួរអាន ៤២:១៣]

ទីបី៖

ជឿជាក់ចំពោះដំណឹងទាំងឡាយដែលត្រឹមត្រូវពីពួក
គេ។

ទីបួន៖

ការប្រតិបត្តិតាមច្បាប់បញ្ញត្តិរបស់អ្នកដែលត្រូវបាន
បញ្ជូនមកកាន់យើងក្នុងចំណោមពួកលោក
ហើយលោកគឺជាអ្នកបិទបញ្ចប់របស់ពួកលោក

គឺព្យាករិមូហាំម៉ាត់

(សូមអល់ឡោះជាម្ចាស់ប្រទានពរជ័យនិងសន្តិភាពដល់លោក)

ដែលត្រូវបានបញ្ជូនមកកាន់មនុស្សលោកទាំងអស់។
ព្រះអល់ឡោះជាម្ចាស់បានមានបន្ទូលថា៖

﴿فَلَا وَرَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّىٰ يُحَكِّمُوكَ فِيمَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ لَا يَجِدُوا فِي أَنفُسِهِمْ

حَرَجًا مِّمَّا قَضَيْتَ وَيُسَلِّمُوا تَسْلِيمًا ﴿٥٥﴾

មិនដូច្នោះឡើយ

សូមស្ងៀមនឹងព្រះជាម្ចាស់របស់អ្នក!

ពួកគេមិនមានជំនឿ(ពិតប្រាកដ)ឡើយ

លុះត្រាតែពួកគេប្រគល់ឲ្យអ្នកកាត់ក្តីនូវរាល់ការខ្វែង
គំនិតគ្នារវាងពួកគេ ក្រោយមក

ពួកគេគ្មានការចង្អៀតចង្អល់នៅក្នុងចិត្តចំពោះអ្វី
ដែលអ្នកបានវិនិច្ឆ័យ

ហើយពួកគេទទួលយកដោយការពេញចិត្ត។

[គម្ពីរគួរអាន ៤:៦៥]

ការមានជំនឿចំពោះបណ្តាអ្នកនាំសារ
គឺផ្តល់នូវផ្លែផ្កាដ៏ធំធេង,
ក្នុងចំណោមនោះមានដូចជា៖

ទីមួយ៖

ការដឹងអំពីក្តីមេត្តាករុណារបស់អល់ឡោះជាម្ចាស់
និងការយកចិត្តទុកដាក់របស់ទ្រង់ចំពោះខ្ញុំបម្រើរបស់ទ្រង់

ដោយទ្រង់បានបញ្ជូនអ្នកនាំសារជាច្រើនទៅកាន់ពួកគេ

ដើម្បីចង្អុលបង្ហាញពួកគេទៅកាន់មាគ៌ារបស់ទ្រង់
និងដើម្បីបញ្ជាក់ប្រាប់ពួកគេពីរបៀបគោរពសក្ការៈចំពោះទ្រង់

ពីព្រោះថាបញ្ហារបស់មនុស្សមិនអាចដឹងរឿងនោះដោយឯកឯងបានឡើយ។

ទីពីរ៖

ការដឹងគុណចំពោះទ្រង់ទៅលើឧបការគុណដ៏ធំធេងនេះ។

ទីបី៖ ក្តីស្រឡាញ់ចំពោះបណ្តាអ្នកនាំសារ علیهم السلام
ការលើកតម្កើងពួកលោក
និងការសរសើរពួកលោកនូវអ្វីដែលស័ក្តិសមនឹងពួកលោក៖

ដោយសារតែពួកលោកគឺជាបណ្តាអ្នកនាំសាររបស់អល់ឡោះជាម្ចាស់

ហើយបានបំពេញនូវការគោរពសក្ការៈចំពោះទ្រង់,

ការផ្សព្វផ្សាយសាររបស់ទ្រង់,
និងការទូន្មានដល់ខ្ញុំបម្រើរបស់ទ្រង់។
ពិតណាស់

ពួកដែលរឹងរូសបដិសេធបានកុហកបដិសេធនឹងប
ណ្តាអ្នកនាំសាររបស់ពួកគេ

ដោយពួកគេបានអះអាងថា

ពិតណាស់បណ្តាអ្នកនាំសាររបស់អល់ឡោះជាម្ចាស់គឺមិ
នមែនជាប្រភេទមនុស្សលោកឡើយ! ហើយពិតណាស់
អល់ឡោះជាម្ចាស់បានរំលឹកអំពីការអះអាងមួយនេះ
ហើយទ្រង់ក៏បានបដិសេធចោលវាតាមរយៈបន្ទូលរប
ស់ទ្រង់ថា៖

﴿وَمَا مَنَعَ النَّاسَ أَنْ يُؤْمِنُوا إِذْ جَاءَهُمُ الْهُدَىٰ إِلَّا أَنْ قَالُوا أَبَعَثَ اللَّهُ بَشَرًا
رَّسُولًا ﴿٤٦﴾ قُلْ لَوْ كَانَ فِي الْأَرْضِ مَلَائِكَةٌ يَمْسُونَ مَطْمَئِينَ لَنَزَّلْنَا عَلَيْهِم مِّنَ السَّمَاءِ
مَلَكًا رَّسُولًا ﴿٤٧﴾﴾

ហើយគ្មានអ្វីដែលរារាំងមនុស្សមិនឱ្យមានជំនឿនោះ
ឡើយនៅពេលដែលការចង្អុលបង្ហាញ(របស់អល់ឡោះ)
បានមកដល់ពួកគេហើយនោះ៖

ក្រៅតែពីពួកគេនិយាយថា៖

តើអល់ឡោះតែងតាំងមនុស្សលោកធ្វើជាអ្នកនាំសារ
ឬ?
ចូរអ្នក(មូហាំម៉ាត់)ប្រាប់ថា
ប្រសិនបើមានទេវតានៅលើផែនដីដើរយ៉ាងសុខសាន្ត
នោះ

យើងពិតជានឹងបញ្ជូនទេវតាមកពីមេឃធ្វើជាអ្នកនាំ

សារដែរហើយ។ [គម្ពីរគួរអាន ១៧:៩៤]

ដូច្នោះ:

អល់ឡោះទ្រង់បានបដិសេធចោលនូវការអះអាងនេះ
ដោយបញ្ជាក់ថា អ្នកនាំសារត្រូវតែជាមនុស្សលោក
ពិព្រោះគេត្រូវបានបញ្ជូនមកកាន់អ្នករស់នៅលើផែន
ដី ហើយពួកគេគឺជាមនុស្សលោក។
ហើយប្រសិនបើអ្នករស់នៅលើផែនដីគឺជាបណ្តាម៉ាឡា
អ៊ីកាត់នោះ:

អល់ឡោះប្រាកដជានឹងបញ្ឈប់អ្នកនាំសារម្នាក់ជាម៉ាឡា
អ៊ីកាត់ពីលើមេឃទៅកាន់ពួកគេជាមិនខាន
ដើម្បីឱ្យគេដូចទៅនឹងពួកគេដែរ។ ដូចគ្នានេះដែរ
ទ្រង់បានមានបន្ទូលរៀបរាប់អំពីពួកដែលបដិសេធចំ
ពោះបណ្តាអ្នកនាំសារថា:

﴿...إِنَّ أَنْتُمْ إِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُنَا تُرِيدُونَ أَنْ تَصُدُّونَا عَمَّا كَانِ يَعْبُدُونَ آبَاءَنَا فَأَنُوتَنَا
بِسُلْطَانٍ مُّبِينٍ قَالَتْ لَهُمْ رُسُلُهُمْ إِنْ نَحْنُ إِلَّا بَشَرٌ مِثْلُكُمْ وَلَكِنَّ اللَّهَ يَمُنُّ عَلَىٰ مَنْ
يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَمَا كَانَ لَنَا أَنْ نَأْتِيَكُمْ بِسُلْطَانٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ...﴾

...ពួកអ្នកគ្រាន់តែជាមនុស្សលោកធម្មតាដូចពួកយើ
ងប៉ុណ្ណោះ។

ពួកអ្នកមានបំណងចង់រារាំងពួកយើងពីអ្វីដែលដ៏ដូ
នដ៏ការបស់ពួកយើងធ្លាប់បានគោរពសក្ការៈ។

ហេតុនេះ:

ចូរពួកអ្នកនាំមកឱ្យពួកយើងនូវសញ្ញាភស្តុតាងដ៏ច្បា

សំលាស់មួយមក។

បណ្តាអ្នកនាំសាររបស់ពួកគេបានតបថា៖

ពួកយើងគ្រាន់តែជាមនុស្សលោកធម្មតាដូចពួកអ្នក
ប៉ុណ្ណោះ

ប៉ុន្តែអស់ឡោះទ្រង់លើកតម្កើងដល់នរណាម្នាក់ដែល
ទ្រង់ចេតនាក្នុងចំណោមបុគ្គលបម្រើរបស់ទ្រង់។

ហើយពួកយើងមិនអាចនាំមកឱ្យពួកអ្នកនូវសញ្ញាភ
ស្តុតាងមួយបានទេ

លើកលែងតែដោយការអនុញ្ញាតរបស់អស់ឡោះ...។

[គម្ពីរគួរអាន ១៤:១០-១១]

*

ជំនឿចំពោះថ្ងៃបរលោក

ថ្ងៃបរលោក

គឺជាថ្ងៃដែលមនុស្សជាតិទាំងអស់នឹងត្រូវរស់ឡើងវិញ
ដើម្បីជំនុំជម្រះ និងទទួលផលតបស្នង។

ហើយវាត្រូវបានគេហៅដូច្នោះ

ពីព្រោះគ្មានថ្ងៃណាមួយបន្ទាប់ពីវាទៀតឡើយ

ដោយអ្នកដែលសាងអំពើល្អនឹងបានចូលឋានសួគ៌

ហើយអ្នកដែលសាងអំពើអាក្រក់

នឹងត្រូវចូលឋាននរក។

ហើយជំនឿចំពោះថ្ងៃបរលោក រួមមានបីប្រការ៖

ទីមួយ៖ មានជំនឿចំពោះការពង្រសំឡើងវិញ

វាគឺជាការធ្វើឱ្យអ្នកស្លាប់រស់ឡើងវិញនៅពេលដែលមាន

ការផ្លុំត្រលើកទីពីរ។

ពេលនោះ

មនុស្សលោកនឹងក្រោកឈរឡើងនៅចំពោះមុខម្ចាស់
 គ្រប់គ្រងពិភពទាំងអស់
 ក្នុងសភាពជើងទទេគ្មានស្បែកជើង
 ខ្លួនអាក្រាតគ្មានសម្លៀកបំពាក់
 និងមិនទាន់កាត់ស្បែក។
 ព្រះអល់ឡោះជាម្ចាស់ទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖

﴿...كَمَا بَدَأْنَا أَوَّلَ خَلْقٍ نُعِيدُهُ ۖ وَعَدًّا عَلَيْنَا إِنَّا كُنَّا فَاعِلِينَ﴾

ដូចដែលយើងបានផ្ដើមបង្កើតពួកគេកាលពីដំបូង
 នោះដែរ គឺយើងនឹងបង្កើតពួកគេម្ដងទៀត។
 វាជាការសន្យារបស់យើងដ៏ពិតប្រាកដ។
 ជាការពិតណាស់
 យើងគឺជាអ្នកដែលធ្វើ(តាមការសន្យា)។
 [គម្ពីរគួរអាន ២១:១០៤]

ការពង្រស្រីឡើងវិញ
 គឺជាការពិតដែលត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយគម្ពីរគួរអាន
 និងស៊ុណ្ណៈ
 ហើយនិងមានការឯកភាពគ្នារបស់បណ្ដាអ្នកមូស្លីម។
 អល់ឡោះជាម្ចាស់ទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖

﴿ثُمَّ إِنَّكُمْ بَعْدَ ذَلِكَ لَمَعْتُونَ ﴿١٥﴾ ثُمَّ إِنَّكُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ تُبْعَثُونَ ﴿١٦﴾﴾

ក្រោយមក
 ពួកអ្នកពិតជានឹងត្រូវស្លាប់ទៅវិញក្រោយពីនោះ(ពេ
 លកំណត់អាយុកាល)។ បន្ទាប់មក

ពួកអ្នកនឹងត្រូវបានគេធ្វើឱ្យរស់ឡើងវិញ
នៅថ្ងៃបរលោក។

[គម្ពីរគួរអាន ២៣:១៥-១៦]

ហើយព្យាករណ៍មាំម៉ាក់
ក៏បានមានប្រសាសន៍ថា៖

«يُحْشَرُ النَّاسُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ حُفَاةً غُرَاةً غُرَاةً».

“មនុស្សលោកនឹងត្រូវគេប្រមូលផ្តុំនៅថ្ងៃបរលោកដោយគ្មានស្បែកជើងពាក់ គ្មានសម្លៀកបំពាក់ និងមិនទាន់ខតាន់”¹ រាយការណ៍ដោយ អាល់ពូខរី និងមូស្លីម។

ហើយបណ្តាអ្នកមូស្លីមបានឯកភាពគ្នាទៅលើការមានពិតរបស់វា(ការរស់ឡើងវិញ)។ ហើយវាក៏ជាការតម្រូវនៃគតិបណ្ឌិតដែលអល់ឡោះជាម្ចាស់ត្រូវបង្កើតនូវកន្លែងវិលត្រឡប់មួយសម្រាប់ម៉ាឌូកទាំងនេះ ដើម្បីនឹងតបស្នងដល់ពួកគេនៅក្នុងនោះចំពោះអ្វីដែលទ្រង់បានបញ្ញត្តិដល់ពួកគេ តាមរយៈអ្វីដែលទ្រង់បានបញ្ជូនបណ្តាអ្នកនាំសាររបស់ទ្រង់មកជាមួយវា។ ទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖

1 រាយការណ៍ដោយ មូស្លីម៖២៨៥៩

﴿أَفَحَسِبْتُمْ أَنَّمَا خَلَقْنَاكُمْ عَبَثًا وَأَنَّكُمْ إِلَيْنَا لَا تُرْجَعُونَ ﴿١١٥﴾﴾

តើពួកអ្នក(ឱមនុស្សលោក)គិតថា៖ ពិតណាស់
យើងបានបង្កើតពួកអ្នកទទេរៗ((គ្មានហេតុផល)
ហើយពួកអ្នកពិតជាមិនត្រូវបានគេនាំត្រឡប់មកកា
ន់យើងវិញ(ដើម្បីជំនុំជម្រះ)នោះឬ? [គម្ពីរគួរអាន
២៣:១១៥]

ហើយទ្រង់បានមានបន្ទូលទៅកាន់ព្យាករិរបស់ទ្រង់
☞ ថា៖

﴿إِنَّ الْآلِدَىٰ فَرَضَ عَلَيْكَ الْقُرْآنَ لَرَأْدِكَ إِلَىٰ مَعَادٍ...﴾

ពិតប្រាកដណាស់
អ្នកដែលដាក់កាតព្វកិច្ចលើអ្នក(ឲ្យផ្សព្វផ្សាយ)នូវគ
ម្ពីរគួរអាន
គឺជាអ្នកដែលត្រឡប់អ្នកទៅកាន់កន្លែងដើម(ទឹកដី
ម៉ាក្កុះឬឋានសួគ៌)វិញ។ [គម្ពីរគួរអាន ២៨:៨៥]

ទីពីរ៖ ការមានជំនឿលើការជំនុំជម្រះ
និងការតបស្នង៖
ខ្ញុំបម្រើទាំងឡាយនឹងត្រូវបានគេជំនុំជម្រះចំពោះទ
ង្វើរបស់ខ្លួន
ហើយនឹងទទួលបានការតបស្នងចំពោះវា។
ហើយរឿងនេះត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយគម្ពីរគួរអាន
ស៊ុណ្ណៈ និងការឯកភាពគ្នានៃបណ្តាអ្នកមូស្លីម។

អល់ឡោះជាម្ចាស់ទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖

﴿إِنَّ إِلَيْنَا إِيَابَهُمْ ﴿٦٥﴾ ثُمَّ إِنَّ عَلَيْنَا حِسَابَهُمْ ﴿٦٦﴾﴾

ពិតប្រាកដណាស់ ការវិលត្រឡប់របស់ពួកគេ គឺឆ្ពោះមកកាន់យើង(តែមួយគត់)។ បន្ទាប់មក ពិតប្រាកដណាស់ ការជំនុំជម្រះរបស់ពួកគេ គឺជាតួនាទីរបស់យើង។

[គម្ពីរគួរអាន ៨៨:២៥-២៦]

ទ្រង់បានមានបន្ទូលទៀតថា៖

﴿مَنْ جَاءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهُ عَشْرُ أَمْثَالِهَا ۖ وَمَنْ جَاءَ بِالسَّيِّئَةِ فَلَا يُجْزَىٰ إِلَّا مِثْلَهَا ۖ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿٦٧﴾﴾

ជនណាដែលនាំមកនូវទង្វើល្អមួយនោះគេនឹងទទួលបានការតបស្នងវិញទ្វេដងដប់។ តែជនណាដែលបាននាំមកនូវទង្វើអាក្រក់មួយវិញ គឺគេមិនតបស្នងអ្វី(ដល់រូបគេ)លើសពីទង្វើអាក្រក់ដូចគ្នានោះឡើយ ហើយពួកគេក៏មិនត្រូវបានគេបំពាននោះដែរ។

[គម្ពីរគួរអាន ៦:១៦០]

ទ្រង់បានមានបន្ទូលទៀតថា៖

﴿وَنَضَعُ الْمَوَازِينَ الْقِسْطَ لِيَوْمِ الْقِيَامَةِ ۖ فَلَا تُظْلَمُ نَفْسٌ شَيْئًا ۖ وَإِنْ كَانَ مِثْقَالَ حَبَّةٍ مِّنْ حَرْدَلٍ ۖ أَلَيْنَا بِهَا ۖ وَكَفَىٰ بِنَا حَسِيبِينَ ﴿٦٧﴾﴾

ហើយយើងនឹងដាក់ជញ្ជីងយុត្តិធម៌នៅថ្ងៃបរលោក(

ដើម្បីឆ្លងទង្វើពួកគេ)។ ដូចនេះ
 គ្មានជីវិតណាម្នាក់ត្រូវបានគេបំពានបន្តិចឡើយ
 ហើយសូម្បីតែវា(ទង្វើដែលត្រូវឆ្លង)មានទំហំតូចប៉ុន
 គ្រាប់ស្ពៃក៏ដោយ ក៏យើងនាំវាមក(ឆ្លង)ដែរ។
 គ្រប់គ្រាន់ហើយដែលយើងជាអ្នកជំនុំជម្រះ។

[គម្ពីរគួរអាន ២១:៤៧]

អំពី អ៊ុបនូអ៊ីមើរ رضي الله عنهما ពិតប្រាកដណាស់
 ណាពី ﷺ លោកបានមានប្រសាសន៍ថា៖

«إِنَّ اللَّهَ يُدْنِي الْمُؤْمِنَ، فَيَضَعُ عَلَيْهِ كَنَفَهُ - أَي سِتْرَهُ - وَيَسْتُرُهُ: فَيَقُولُ: أَنْعِرْفُ
 ذَنْبَ كَذَا؟ أَنْعِرْفُ ذَنْبَ كَذَا؟ فَيَقُولُ: نَعَمْ أَي رَبِّ، حَتَّى إِذَا قَرَّرَهُ بِذُنُوبِهِ، وَرَأَى فِي
 نَفْسِهِ أَنَّهُ هَلَكَ قَالَ: سَتَرْتُهَا عَلَيْكَ فِي الدُّنْيَا وَأَنَا أَعْفِرُهَا لَكَ الْيَوْمَ، فَيُعْطَى كِتَابَ
 حَسَنَاتِهِ، وَأَمَّا الْكُفَّارُ وَالْمُنَافِقُونَ فَيُنَادَى بِهِمْ عَلَى رُؤُوسِ الْخَلَائِقِ: هَؤُلَاءِ الَّذِينَ
 كَذَبُوا عَلَى رَبِّهِمْ، أَلَا لَعْنَةُ اللَّهِ عَلَى الظَّالِمِينَ» [١٤]

“ពិតប្រាកដណាស់

អល់ឡោះជាម្ចាស់នឹងដាក់អ្នកមានជំនឿឲ្យស្ថិតនៅជិត
 តទ្រង់ រួចទ្រង់បិទបាំង(បាបកម្ម)របស់គេ
 ហើយទ្រង់មានបន្ទូលសួរថា៖

តើអ្នកស្គាល់បាបកម្មនេះទេ?

តើអ្នកស្គាល់បាបកម្មនោះដែរទេ? គេឆ្លើយថា៖ បាទ
 បពិត្រម្ចាស់របស់ខ្ញុំ!

លុះពេលដែលទ្រង់បានឲ្យគេទទួលស្គាល់នូវបាបក
 ម្មទាំងឡាយរបស់ខ្លួន ហើយគេគិតក្នុងចិត្តថា
 ខ្លួនពិតជាត្រូវវិនាសហើយនោះ ទ្រង់ក៏មានបន្ទូលថា៖

យើងបានបិទបាំងវាឱ្យអ្នកនៅក្នុងលោកិយ
ហើយនៅថ្ងៃនេះយើងនឹងអភ័យទោសឱ្យអ្នកចំពោះវា
។ បន្ទាប់មក
គេក៏ផ្តល់ឱ្យជននោះនូវសៀវភៅកំណត់ត្រាទង្វើល្អរបស់គេ។ ចំណែកឯពួកគ្មានជំនឿ និងពួកពុតត្បាញគេនឹងប្រកាសអំពីពួកគេនៅចំពោះមុខភារៈទាំងអស់ថា៖

ពួកទាំងនេះហើយជាពួកដែលបានភូតកុហកទៅលើម្ចាស់របស់ពួកគេ។ ពិតប្រាកដណាស់
បណ្តាសារបស់អល់ឡោះ គឺស្ថិតនៅលើពួកបំពាន”។

1 រាយការណ៍ដោយ អាល់ពូខរី និងមូស្លីម។

ហើយមានសេចក្តីរាយការណ៍ត្រឹមត្រូវអំពីណាពិ ❷
លោកបានមានប្រសាសន៍ថា៖

«أَنَّ مِنْ هَمِّ مَحْسَنَةٍ فَعَمِلَهَا؛ كَتَبَهَا اللَّهُ عِنْدَهُ عَشْرَ حَسَنَاتٍ إِلَى سَبْعِ مِائَةٍ ضَعِيفٍ إِلَى أَضْعَافٍ كَثِيرَةٍ، وَأَنَّ مِنْ هَمِّ بَسِيئَةٍ فَعَمِلَهَا؛ كَتَبَهَا اللَّهُ سَيِّئَةً وَاحِدَةً».

«ជាការពិតណាស់
ជនណាដែលប៉ងប្រាថ្នាធ្វើទង្វើល្អ
រួចគេបានធ្វើវាមែន
អល់ឡោះជាម្ចាស់នឹងកត់ត្រាទុកនៅនឹងទ្រង់ឱ្យជន

---

1 អាល់ពូខរី៖ សៀវភៅ អំពើបំពាន, ជំពូក បន្តលរបស់អល់ឡោះជាម្ចាស់: لا تَلْمِزْنَا عَلَى الظَّالِمِينَ លេខ (២៣០៩), និងមូស្លីម៖ សៀវភៅ ការសុំអភ័យទោស, ជំពូក ការទទួលយកការសុំអភ័យទោសពីឃាតករ ទោះបីជាគេបានសម្លាប់មនុស្សជាច្រើនក៏ដោយ, លេខ (២៧៦៨)។

នោះនូវទង្វើល្អដប់ រហូតដល់ប្រាំពីររយ
 ឬលើសពីនេះទៀត
 ហើយជនណាដែលបំបែកប្រាថ្នាធ្វើទង្វើអាក្រក់
 រួចគេបានធ្វើវាមែន
 អល់ឡោះជាម្ចាស់នឹងកត់ត្រាឱ្យជននោះនូវទង្វើអាក្រក់
 ក៏តែមួយប៉ុណ្ណោះ»¹⁴

ហើយពិតប្រាកដណាស់
 បណ្តាអ្នកមូស្លីមបានឯកភាពគ្នាទៅលើការបញ្ជាក់អំពីការជំនុំជម្រះ និងការតបស្នងចំពោះទង្វើទាំងឡាយ
 ហើយវាគឺជារឿងដែលស្របនឹងគតិបណ្ឌិត។
 ពីព្រោះអល់ឡោះជាម្ចាស់ទ្រង់បានបញ្ជូននូវបណ្តាគម្ពីរ
 និងបានចាត់បញ្ជូននូវបណ្តាអ្នកនាំសារ
 ហើយទ្រង់បានដាក់ជាកាតព្វកិច្ចទៅលើខ្ញុំបម្រើទាំង
 ឡាយរបស់ទ្រង់ឱ្យទទួលយកនូវអ្វីដែលពួកគេ(បណ្តា
 អ្នកនាំសារ)បាននាំមកជាមួយ
 និងឱ្យគោរពប្រតិបត្តិតាមនូវអ្វីដែលជាកាតព្វកិច្ច
 ត្រូវអនុវត្តដែលមាននៅក្នុងនោះ។
 ហើយទ្រង់បានដាក់ជាកាតព្វកិច្ចឱ្យធ្វើសង្គ្រាមប្រឆាំង
 នឹងបណ្តាអ្នកដែលជំទាស់នឹងវា

---

1 រាយការណ៍ដោយ មូស្លីម៖ សៀវភៅ អ៊ីម៉ាន, ជំពូក៖
 កាលបើខ្ញុំបម្រើម្នាក់បំបែកប្រាថ្នាធ្វើទង្វើល្អត្រូវបានកត់ត្រា
 ហើយបើគេបំបែកប្រាថ្នាធ្វើទង្វើអាក្រក់ នោះនឹងមិនត្រូវបានកត់ត្រា, លេខ
 (១៣១)

ហើយទ្រង់បានអនុញ្ញាតនូវឈាមរបស់ពួកគេ
 កូនចៅរបស់ពួកគេ ស្ត្រីរបស់ពួកគេ
 និងទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ពួកគេ។ ដូច្នោះហើយ
 ប្រសិនបើគ្មានការជំនុំជម្រះ និងការតបស្នងទេនោះ
 វាក៏ជារឿងដ៏អសារបង់មួយដែលអល់ឡោះជាម្ចាស់ដ៏
 មានគតិបណ្ឌិតទ្រង់ស្អាតស្អំពីវា។
 ហើយព្រះអល់ឡោះជាម្ចាស់ទ្រង់បានចង្អុលបង្ហាញអំពី
 រឿងនេះ តាមរយៈបន្ទូលរបស់ទ្រង់ថា៖

﴿فَلَنَسْأَلَنَّ الَّذِينَ أُرْسِلَ إِلَيْهِمْ وَلَنَسْأَلَنَّ الْمُرْسَلِينَ ﴿٧٠﴾ فَلَنَقْضَنَّ عَلَيْهِمْ بِعِلْمٍ
 وَمَا كُنَّا غَائِبِينَ ﴿٧١﴾﴾

យើងពិតជានឹងសួរអ្នកទាំងឡាយ(ប្រជាជាតិ)ដែល
 យើងបានបញ្ជូន(អ្នកនាំសារ)ទៅកាន់ពួកគេ
 ហើយយើងក៏ពិតជានឹងសួរបណ្តាអ្នកនាំសារទាំងឡា
 យផងដែរ។
 យើងពិតជានឹងប្រាប់ពួកគេយ៉ាងច្បាស់(នូវអ្វីដែលពួ
 កគេបានសាង)ដោយចំណេះដឹង(របស់យើង)
 ហើយយើងមិនមែនជាអ្នកអវត្តមាន(នៅឆ្ងាយពីពួក
 គេ)ឡើយ។ [គម្ពីរគួរអាន៖ ៧:៦-៧]

ទីបី៖ មានជំនឿលើឋានសួគ៌ និងឋាននរក
 ហើយថាឋានទាំងពីរនេះ
 គឺជាទីវិលត្រឡប់ដ៏ស្ថិតស្ថេរជានិរន្តរសម្រាប់បណ្តាការ៖
 ទាំងឡាយ។

ឋានសួគ៌

គឺជាលំនៅឋាននៃឧបការគុណដែលអល់ឡោះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បានរៀបចំសម្រាប់បណ្តាអ្នកមានជំនឿដែលគោរពកោតខ្លាចទ្រង់

ដោយពួកគេមានជំនឿចំពោះអ្វីដែលអល់ឡោះបង្ហាញឱ្យពួកគេមានជំនឿ

ហើយបានគោរពប្រតិបត្តិចំពោះអល់ឡោះ និងអ្នកនាំសាររបស់ទ្រង់។

ហើយមានសេចក្តីស្មោះសរចំពោះអល់ឡោះ និងអនុវត្តតាមអ្នកនាំសាររបស់ទ្រង់។

នៅក្នុងឋានសួគ៌នោះមាននូវឧបការគុណគ្រប់បែបយ៉ាង។

﴿مَا لَا عَيْنٌ رَأَتْ، وَلَا أُذُنٌ سَمِعَتْ، وَلَا حَظَرَ عَلَى قَلْبٍ بَشَرٍ﴾ [17]

"ភ្នែកមិនធ្លាប់បានឃើញ

ត្រចៀកមិនដែលស្តាប់ឮ

ហើយចិត្តមនុស្សក៏មិនធ្លាប់ស្រមៃដល់"1

អល់ឡោះជាម្ចាស់ទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖

﴿إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ أُولَٰئِكَ هُمْ خَيْرُ الْبَرِيَّةِ ۗ جَزَاءُهُمْ عِنْدَ

1 រាយការណ៍ដោយ អាល់ពូខរី៖ សៀវភៅអាត្តាធិប្បាយ, ជំពូកបន្តលរបស់ទ្រង់៖ ﴿فَلَا تَعْلَمُ نَفْسٌ مَّا أُخْفِيَ لَهُم مِّن قُرَّةِ أَعْيُنٍ﴾ លេខ (៤៥០១), និងមូស្លីម៖ សៀវភៅឋានសួគ៌ និងការពិពណ៌នាអំពីភាពសុខសាន្តរបស់វា និងអ្នករស់នៅក្នុងវា, លេខ (២៨២៤)។

رَبِّهِمْ جَدَّتْ عَدْنٌ نَجْرِيٌّ مِنْ مَحَبَّتِهَا الْأَنْهَرُ خَلِيدِينَ فِيهَا أَبَدًا رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ
وَرَضُوا عَنْهُ ذَلِكَ لِمَنْ خَشِيَ رَبَّهُ ﴿٥﴾

ពិតប្រាកដណាស់ បណ្តាអ្នកដែលមានជំនឿ
និងបានសាងទង្វើកុសល
អ្នកទាំងនោះហើយជាការដែលល្អបំផុត។
ការតបស្នងសម្រាប់ពួកគេនៅឯព្រះជាម្ចាស់របស់ពួក
គេ គឺមានស្នូត៍អាត់និរ
ដែលមានទន្លេជាច្រើនហូរចេញពីក្រោម
ពួកគេនឹងស្ថិតនៅទីនោះជារៀងរហូត។
អល់ឡោះបានពេញចិត្តចំពោះពួកគេ
ហើយពួកគេក៏បានពេញចិត្តចំពោះទ្រង់វិញ។
ការតបស្នងនេះគឺសម្រាប់អ្នកដែលខ្លាចព្រះជាម្ចាស់
របស់គេ។ [គម្ពីរគួរអាន ៩៨ : ៧-៨]

ទ្រង់បានមានបន្ទូលទៅតថា៖

﴿فَلَا تَعْلَمُ نَفْسٌ مَّا أُخْفِيَ لَهُمْ مِّن قُرَّةِ أَعْيُنٍ جَزَاءً بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٧﴾﴾

ជាការពិតណាស់
គ្មានបុគ្គលណាម្នាក់ដឹងនោះឡើយ
នូវអ្វីដែលគេបានរក្សាទុកសម្រាប់ពួកគេ(អ្នកមានជំ
នឿ)អំពីអ្វីដែលធ្វើឱ្យពួកគេគាប់ចិត្តនោះ
ជាការតបស្នងចំពោះអ្វីដែលពួកគេបានប្រព្រឹត្ត(ក្នុង
លោកិយ)។ [គម្ពីរគួរអាន ៣២ : ១៧]

ចំណែកឯភ្លើងនរកវិញ៖
គឺជាកន្លែងនៃទណ្ឌកម្មដែលអល់ឡោះបានរៀបចំវាស

ម្រាប់ពួកដែលគ្មានជំនឿ និងពួកដែលបំពាន
 ដែលពួកគេបានប្រឆាំងនឹងទ្រង់
 និងបានល្មើសនឹងបណ្តាអ្នកនាំសាររបស់ទ្រង់។
 នៅក្នុងនោះមានគ្រប់សណ្ឋាននៃទណ្ឌកម្ម
 និងការដាក់ទោសដែលមិនអាចនឹកស្មានដល់។
 អល់ឡោះជាម្ចាស់ទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖

﴿وَاتَّقُوا النَّارَ الَّتِي أُعِدَّتْ لِلْكَافِرِينَ ۗ﴾

ហើយចូរពួកអ្នកមានការកោតខ្លាចអំពីភ្លើងនរកដែល
 លេចត្រៀមទុកសម្រាប់ពួកដែលគ្មានជំនឿ។

[គម្ពីរគួរអាន ៣:១៣១]

ទ្រង់បានមានបន្ទូលទៀតថា៖

﴿وَقُلِ الْحَقُّ مِنْ رَبِّكُمْ ۖ فَمَنْ شَاءَ فَلْيُؤْمِنْ وَمَنْ شَاءَ فَلْيُكْفُرْ ۗ إِنَّا أَعْتَدْنَا
 لِلظَّالِمِينَ نَارًا أَحَاطَ بِهِمْ سُرَادِقُهَا وَإِنْ يَسْتَعِثُوا يُعَاثُوا بِمَاءٍ كَالْمُهْلِ يَشْوِي الْوُجُوهَ
 بِئْسَ الشَّرَابُ وَسَاءَتْ مُرْتَفَقًا ۗ﴾

ហើយចូរអ្នក(ឱអ្នកនាំសារម្យមាំម៉ាត់)ពោលថា៖
 សេចក្តីពិត គឺមកពីព្រះជាម្ចាស់របស់ពួកអ្នក។ ដូច្នេះ
 ជនណាដែលមានបំណង ចូរឱ្យគេមានជំនឿចុះ។
 ជនណាដែលមានបំណងវិញ ចូរឱ្យគេប្រឆាំងចុះ។
 ពិតប្រាកដណាស់

យើងបានត្រៀមទុកសម្រាប់ពួកដែលបំពាននូវភ្លើង
 នរកដែលមានជញ្ជាំងព័ទ្ធជុំវិញពួកគេ។
 ហើយប្រសិនបើពួកគេសុំឱ្យគេផ្តល់ទឹកឱ្យ

គេនឹងផ្តល់ទឹកឱ្យពួកគេនូវទឹកដែលប្រៀបដូចជាប្រេងកំពុងពុះ ដែលធ្វើឱ្យរលាកផ្ទៃមុខ(របស់ពួកគេ)។
គ្រឿងផឹក
និងកន្លែងស្នាក់នៅរបស់ពួកគេគឺអាក្រក់បំផុត។
[អាល់កះហ្វី ១៨:២៩]

ទ្រង់បានមានបន្ទូលទៀតថា៖

﴿إِنَّ اللَّهَ لَعَنَ الْكٰفِرِيْنَ وَاَعَدَّ لَهُمْ سَعِيْرًا ﴿١٦﴾ خٰلِدِيْنَ فِيْهَا اَبَدًا لَا يَجِدُوْنَ وِلٰيًا
وَلَا نٰصِيْرًا ﴿١٧﴾ يَوْمَ تَقْلَبُ وُجُوْهُهُمْ فِي النَّارِ يَقُوْلُوْنَ يٰلَيْتَنَا اَطَعْنَا اللَّهَ وَاَطَعْنَا الرَّسُوْلًا ﴿١٨﴾﴾

ពិតប្រាកដណាស់

អល់ឡោះជាម្ចាស់ទ្រង់ដាក់បណ្តាសាពួកគ្មានជំនឿ
និងបានត្រៀមទុកសម្រាប់ពួកគេនូវភ្លើងនរកដែល
ឆេះសន្លោសន្លៅ។
ពួកគេនឹងស្ថិតនៅក្នុងនោះជារៀងរហូត។
ពួកគេនឹងគ្មានអ្នកគាំពារ និងគ្មានអ្នកជួយឡើយ។
នៅថ្ងៃដែលមុខរបស់ពួកគេត្រូវបានដាក់ផ្តាប់នៅក្នុង
ភ្លើងនរក ពួកគេនឹងនិយាយថា៖
ឱខ្លួនពួកយើងអើយ!
ពួកយើងគួរណាស់តែបានស្តាប់បង្គាប់អល់ឡោះ
និងគោរពតាមអ្នកនាំសារ។ [គម្ពីរគួរអាន ៣៣:៦៤-
៦៦]

ការមានជំនឿចំពោះថ្ងៃបរលោក
គឺផ្តល់នូវផ្លែផ្កាដ៏ធំធេង

ក្នុងចំណោមនោះមានដូចជា៖

ទីមួយ៖ ការចង់ធ្វើការគោរពប្រតិបត្តិ
និងយកចិត្តទុកដាក់លើវា

ដោយសង្ឃឹមចង់បាននូវផលគុណនៅថ្ងៃនោះ។

ទីពីរ៖ ការខ្លាចរអាអំពីការប្រព្រឹត្តអំពើបាបកម្ម
និងមិនពេញចិត្តនឹងវា

ដោយខ្លាចអំពីទណ្ឌកម្មនៃថ្ងៃនោះ។

ទីបី៖

ជាការល្អដល់លោមដល់អ្នកមានជំនឿចំពោះអ្វីដែលខ្លួន
នគរខាននៅលើលោកិយ

តាមរយៈការរំពឹងទុកនូវបរមសុខ
និងផលគុណនៅថ្ងៃបរលោក។

ហើយពួកប្រឆាំងបានបដិសេធចំពោះការពង្រឹង
ឡើងវិញបន្ទាប់ពីការស្លាប់ ដោយអះអាងថា
រឿងនោះគឺមិនអាចទៅរួចឡើយ។

ការអះអាងនេះគឺត្រូវបានប្រាសចោល
ដែលភាពមិនត្រឹមត្រូវរបស់វាត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយ
ច្បាប់សាសនា ឥន្ទ្រិយរូបារម្មណ៍ និងបញ្ហា។

ចំពោះផ្នែកច្បាប់សាសនាវិញ
អល់ឡោះជាម្ចាស់ទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖

﴿رَعَمَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَنْ لَنْ يُبْعَثُوا قُلْ بَلَىٰ وَرَبِّي لَتُبْعَثُنَّ ثُمَّ لَتُنَبَّؤُنَّ بِمَا عَمِلْتُمْ
وَذَلِكَ عَلَىٰ اللَّهِ يَسِيرٌ ﴿٧﴾﴾

ពួកដែលគ្មានជំនឿបានអះអាងថា៖
 ជាការពិតណាស់
 ពួកគេនឹងមិនត្រូវបានគេបង្កើតឱ្យរស់ឡើងវិញឡើយ។
 ចូរអ្នក(ឱអ្នកនាំសារម្យហាំម៉ាត់)ពោលថា៖
 មិនដូច្នោះឡើយ! សូមស្ងៀមនឹងព្រះជាម្ចាស់របស់ខ្ញុំ!
 ទ្រង់ប្រាកដជានឹងបង្កើតពួកអ្នកឱ្យរស់ឡើងវិញជាមិនខាន។ បន្ទាប់មក
 គេពិតជានឹងប្រាប់ពួកអ្នកនូវអ្វីដែលពួកអ្នកធ្លាប់
 បានប្រព្រឹត្ត។ ហើយនោះ
 គឺជារឿងងាយស្រួលបំផុតចំពោះអល់ឡោះ។
 [គម្ពីរគួរអាន ៦៤:៧]

គ្រប់គម្ពីរដែលបញ្ជូនពីលើមេឃមកទាំងអស់បានឯកភាពគ្នាទៅលើរឿងនេះ។
 ចំណែកឯភស្តុតាងជាក់ស្តែងវិញនោះ
 គឺអល់ឡោះជាម្ចាស់ពិតជាបានបង្ហាញដល់ខ្ញុំបម្រើរបស់ទ្រង់នូវការពង្រឹងអ្នកដែលស្លាប់ឱ្យរស់ឡើងវិញនៅក្នុងលោកិយនេះ។
 ហើយនៅក្នុងជំពូក(ស៊ីរ៉េ)អាល់ប៉ាក៍រ៉ោះ
 មានឧទាហរណ៍ចំនួនប្រាំអំពីរឿងនោះគឺ៖

ឧទាហរណ៍ទីមួយ៖
 ក្រុមមនុស្សរបស់ព្យាការីមូសា(ម៉ូសេ)
 នៅពេលដែលពួកគេបាននិយាយទៅកាន់លោកថា៖

﴿لَنْ نُؤْمِنَ لَكَ حَتَّىٰ نَرَى اللَّهَ جَهْرَةً...﴾

ពួកយើងនឹងមិនជឿលើអ្នកជាដាច់ខាត
 លុះត្រាតែពួកយើងបានឃើញអល់ឡោះផ្ទាល់នឹងភ្នែក
 ។ [គម្ពីរគួរអាន ២:៥៥]
 រួចមកអល់ឡោះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បានធ្វើឱ្យពួកគេស្លាប់
 បន្ទាប់មកទ្រង់បានធ្វើឱ្យពួកគេរស់ឡើងវិញ។
 ហើយនៅក្នុងនោះ
 ព្រះអល់ឡោះជាម្ចាស់ទ្រង់បានមានបន្ទូលទៅកាន់អ
 ម្បរអ៊ីស្រាអែលថា៖

﴿وَإِذْ قُلْتُمْ يَا مُوسَىٰ لَنْ نُؤْمِنَ لَكَ حَتَّىٰ نَرَىٰ اللَّهَ جَهْرَةً فَأَخَذْنَاكُم مِّنْ الصَّعِقَةِ
 وَأَنْتُمْ تَنْظُرُونَ ﴿٥٥﴾ ثُمَّ بَعَثْنَاكُم مِّنْ بَعْدِ مَوْتِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٥٦﴾﴾

ហើយចូរពួកអ្នក(អម្បរអ៊ីស្រាអែលមានការចងចាំ)
 នៅពេលដែលពួកអ្នកបាននិយាយថា៖ ឱមូសា!
 ពួកយើងនឹងមិនជឿលើអ្នកជាដាច់ខាត
 លុះត្រាតែពួកយើងបានឃើញអល់ឡោះផ្ទាល់នឹងភ្នែក
 ។ ពេលនោះរន្ទះបានធ្លាក់យកជីវិតពួកអ្នកភ្លាមៗ
 ខណៈដែលពួកអ្នកមើលឃើញ(ផ្ទាល់នឹងភ្នែក)។
 បន្ទាប់មក ពួកយើងបានបង្កើតពួកអ្នកឡើងវិញ
 បន្ទាប់ពីការស្លាប់របស់ពួកអ្នក
 ដើម្បីឱ្យពួកអ្នកដឹងគុណ។
 [គម្ពីរគួរអាន ២:៥៥-៥៦]

ឧទាហរណ៍ទីពីរ៖
 នៅក្នុងរឿងរ៉ាវនៃអ្នកដែលត្រូវបានគេសម្លាប់

ដែលពួកអ៊ីស្រាអែលបានមានវិវាទគ្នាទៅវិញទៅមក
អំពីរឿងរបស់គេនោះ

ពេលនោះអល់ឡោះជាម្ចាស់បានបញ្ជាពួកគេឱ្យសម្តែង
មេគោមួយក្បាល

រួចយកផ្នែកណាមួយរបស់វាវាយទៅលើសាកសពនោះ

ដើម្បីឱ្យគេ(អ្នកស្លាប់)ប្រាប់ពួកគេពីឃាតករដែលបាន
សម្លាប់រូបគេ។

ហើយអំពីរឿងរ៉ាវនេះ

អល់ឡោះជាម្ចាស់បានមានបន្ទូលថា៖

﴿وَإِذ قَتَلْتُمْ نَفْسًا فَادْرَأْتُمْ فِيهَا وَاللَّهُ مُخْرِجٌ مَّا كُنْتُمْ تَكْتُمُونَ ﴿٧٦﴾ فَلَمَّا

أَصْرَبُوا بِبَعْضِهَا كَذَلِكَ يُخِي اللَّهُ الْمَوْتَى وَيُرِيكُمْ ءَايَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٧٧﴾﴾

ហើយ(ចូរពួកអ្នកចងចាំ)នៅពេលដែលពួកអ្នកបាន
សម្លាប់មនុស្សម្នាក់

រួចពួកអ្នកបានទម្លាក់កំហុសឱ្យអ្នកដទៃក្នុងរឿង
នោះ។

តែអល់ឡោះជាអ្នកលាតត្រដាងនូវអ្វីដែលពួកអ្នកបាន
លាក់បាំង(ពីអំពើឃាតកម្មនោះ)។

បន្ទាប់មកយើងបានបញ្ជាថា

ចូរយកផ្នែកណាមួយនៃមេគោនេះវាយទៅលើសាកស
ពនោះ។

ដូច្នោះដែរ

អល់ឡោះបានធ្វើឱ្យអ្នកស្លាប់រស់ឡើងវិញ

ហើយបង្ហាញសញ្ញានៃទ្រង់ដល់ពួកអ្នក

ដើម្បីឱ្យពួកអ្នកចេះគិតពិចារណា។

[គម្ពីរគួរអាន ២:៧២-៧៣]

ឧទាហរណ៍ទី៣៖

នៅក្នុងរឿងរ៉ាវរបស់ពួកដែលបានចាកចេញពីលំនៅ
ឋានរបស់ពួកគេដើម្បីរត់គេចពីសេចក្តីស្លាប់
ខណៈដែលពួកគេមានគ្នារាប់ពាន់នាក់ ពេលនោះ
អល់ឡោះជាម្ចាស់ដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ក៏បានធ្វើឱ្យពួកគេស្លាប់
ក្រោយមក ទ្រង់ក៏បានប្រោសពួកគេឱ្យរស់ឡើងវិញ។
ហើយពាក់ព័ន្ធនឹងរឿងនេះ
អល់ឡោះជាម្ចាស់បានមានបន្ទូលថា៖

﴿أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ خَرَجُوا مِن دِيَارِهِمْ وَهُمْ أُلُوفٌ حَذَرَ الْمَوْتِ فَقَالَ لَهُمُ اللَّهُ
مُوتُوا ثُمَّ أَحْيَاهُمْ إِنَّ اللَّهَ لَذُو فَضْلٍ عَلَى النَّاسِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَشْكُرُونَ

តើអ្នក(ព្យាករិមូហាំម៉ាត់)មិនបានដឹងអំពីរឿងរ៉ាវរបស់
ពួកដែលបានចាកចេញពីលំនៅដ្ឋានរបស់ពួកគេ
ខណៈដែលពួកគេមានគ្នាច្រើនរាប់ពាន់នាក់
ដោយការភ័យខ្លាចពីសេចក្តីស្លាប់ទេឬ? ពេលនោះ
អល់ឡោះជាម្ចាស់ក៏បានមានបន្ទូលទៅកាន់ពួកគេ
ថា៖ ចូរពួកអ្នកស្លាប់ចុះ។ ក្រោយមក
ទ្រង់ក៏បានប្រោសពួកគេឱ្យរស់ឡើងវិញ។
ពិតប្រាកដណាស់
អល់ឡោះជាអ្នកដែលមានការប្រោសប្រទានបំផុតចំ
ពោះមនុស្សលោក។ ក៏ប៉ុន្តែ
មនុស្សលោកភាគច្រើនមិនដឹងគុណឡើយ។

[គម្ពីរគួរអាន ២:២៤៣]

ឧទាហរណ៍ទីបួន:

គឺរឿងរ៉ាវរបស់អ្នកដែលបានឆ្លងកាត់ភូមិមួយដែល
បានវិនាសហិនហោច

ហើយគេបានសង្ស័យពីសមត្ថភាពរបស់អល់ឡោះជា
ម្ចាស់ក្នុងការធ្វើឱ្យភូមិនោះរស់ឡើងវិញ។ ហេតុនេះ
អល់ឡោះជាម្ចាស់ក៏បានធ្វើឱ្យគេស្តាប់រយៈពេលមួយ
យឆ្នាំ ក្រោយមក

ទ្រង់ក៏បានប្រោសគេឱ្យរស់ឡើងវិញ។

ហើយអំពីរឿងនេះ:

អល់ឡោះជាម្ចាស់បានមានបន្ទូលថា:

﴿أَوْ كَالَّذِي مَرَّ عَلَى قَرْيَةٍ وَهِيَ خَاوِيَةٌ عَلَى عُرُوشِهَا قَالَ أَنَّى يُحْيِي هَذِهِ اللَّهُ بَعْدَ
مَوْتِهَا فَأَمَاتَهُ اللَّهُ مِائَةَ عَامٍ ثُمَّ بَعَثَهُ قَالَ كَمْ لَبِثْتَ قَالَ لَبِثْتُ يَوْمًا أَوْ بَعْضَ يَوْمٍ
قَالَ بَلْ لَبِثْتَ مِائَةَ عَامٍ فَانظُرْ إِلَى طَعَامِكَ وَشَرَابِكَ لَمْ يَتَسَنَّهْ وَانظُرْ إِلَى حِمَارِكَ
وَلِتَجْعَلَكَ آيَةً لِلنَّاسِ وَانظُرْ إِلَى الْعِظَامِ كَيْفَ نُنشِزُهَا ثُمَّ نَكْسُوهَا لَحْمًا فَلَمَّا
تَبَيَّنَ لَهُ قَالَ أَعْلَمُ أَنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٤٣﴾

ឬប្រៀបជាដូចអ្នក(អ្វីហ្សែរ)ដែលបានឆ្លងកាត់ភូមិមួយ
ដែលត្រូវបានបំផ្លាញខ្ទេចខ្ទីអស់(ទាំងមនុស្ស
ទាំងលំនៅឋាន)។ គេនោះបានសួរថា:

តើអល់ឡោះធ្វើឱ្យអ្នកភូមិនេះរស់ឡើងវិញយ៉ាងដូចម្តេច
ទៅ ក្រោយពីពួកគេបានស្តាប់ហើយនោះ?
ពេលនោះ:

អល់ឡោះក៏បានធ្វើឱ្យគេស្លាប់រយៈពេលមួយរយឆ្នាំ។
ក្រោយមក ទ្រង់បានប្រោសគេឱ្យរស់ឡើងវិញ។
ទ្រង់បានសួរថា៖
តើអ្នកស្នាក់នៅទីនេះរយៈពេលប៉ុន្មានហើយ?
គេបានឆ្លើយថា៖

ខ្ញុំនៅទីនេះរយៈពេលមួយថ្ងៃ ឬក៏ចជាងមួយថ្ងៃ។
ទ្រង់ក៏បានតបវិញថា៖ ផ្ទុយទៅវិញ
អ្នកនៅទីនេះរយៈពេលមួយរយឆ្នាំហើយ។
ចូរអ្នកមើលទៅកាន់ម្ហូបអាហារ និងភេសជ្ជៈរបស់អ្នក
តើវាមានប្រែប្រួលទេ?
ហើយចូរអ្នកមើលទៅកាន់សត្វលាវរបស់អ្នក។
(យើងធ្វើដូច្នោះ) គឺដើម្បីយើងយកអ្នកធ្វើជាភស្តុតាង
សម្រាប់មនុស្សលោក។

ហើយចូរអ្នកមើលទៅឆ្អឹងទាំងនោះ៖
តើយើងផ្គុំវាចូលគ្នាយ៉ាងដូចម្តេច
បន្ទាប់ពីយើងស្រោបវាដោយសាច់វិញនោះ?

នៅពេលដែលការពិតបានបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ដល់
គេបែបនេះ គេក៏និយាយថា៖
(ពេលនេះ) ខ្ញុំដឹងហើយថា ពិតប្រាកដណាស់
អល់ឡោះទ្រង់មានអានុភាពលើអ្វីៗទាំងអស់។

[គម្ពីរគួរអាន ២:២៥៩]

ឧទាហរណ៍ទីប្រាំ៖
នៅក្នុងរឿងរ៉ាវរបស់ព្យាការីអ៊ីប្រហឹម
ដែលជាមិត្តសម្លាញ់របស់អល់ឡោះ

នៅពេលដែលគាត់បានសួរអល់ឡោះជាម្ចាស់ដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់

សុំឱ្យទ្រង់បង្ហាញគាត់ថា តើទ្រង់ប្រោសអ្នកស្លាប់ឱ្យរស់ឡើងវិញដោយរបៀបណា? ពេលនោះ

អល់ឡោះជាម្ចាស់បានបញ្ជាឱ្យគាត់សំឡះសត្វបក្សីចំនួនបួនក្បាល

រួចបំបែកពួកវាជាបំណែកៗដាក់នៅលើភ្នំនានានាដែលនៅជុំវិញគាត់ បន្ទាប់មកឱ្យគាត់ស្រែកហៅពួកវា។

នោះបំណែកទាំងនោះក៏បានរួមផ្គុំចូលគ្នាវិញ ហើយពួកវាក៏បានហើរមកកាន់អ៊ុំព្រហ៊ីមយ៉ាងលឿន។

ហើយអំពីរឿងនោះ

អល់ឡោះជាម្ចាស់បានមានបន្ទូលថា៖

﴿وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّ أَرِنِي كَيْفَ تُحْيِي الْمَوْتَىٰ قَالَ أَوَلَمْ تُؤْمِنْ قَالَ بَلَىٰ وَوَكِنٌ لَّيْطَمِينَ قُلِي قَالَ فَخُذْ أَرْبَعَةً مِّنَ الطَّيْرِ فَصُرْهُنَّ إِلَيْكَ ثُمَّ أَجْعَلْ عَلَىٰ كُلِّ جَبَلٍ مِّنْهُنَّ جُزْءًا ثُمَّ أَدْعُهُنَّ يَأْتِينَكَ سَعْيًا وَاعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٥٧﴾﴾

ហើយ(ចូរចងចាំ)នៅពេលដែលព្យាការីអ៊ុំព្រហ៊ីមបានពោលថា៖ ឱព្រះជាម្ចាស់!

សូមទ្រង់មេត្តាបង្ហាញឱ្យខ្ញុំបានឃើញផង ថា តើទ្រង់ប្រោសអ្នកស្លាប់ឱ្យរស់ឡើងវិញដោយរបៀបណា?

ទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖ តើអ្នកមិនទាន់ជឿ(លើរឿងនេះ)ទេឬ? គាត់ឆ្លើយថា៖

មិនដូច្នោះឡើយ ប៉ុន្តែ គឺដើម្បីឱ្យចិត្តរបស់ខ្ញុំកាន់តែមានភាពនឹងនរ(ជឿ)ជា

ក៏ថែមទៀតប៉ុណ្ណោះ។ ទ្រង់ក៏បានមានបន្ទូលថា៖
 ដូច្នោះ ចូរអ្នកយកសត្វបក្សីចំនួនបួនក្បាល
 ហើយចិញ្ចៀនវាបញ្ចូលគ្នា រួចមក
 ចូរអ្នកយកបំណែកនីមួយៗអំពីសាច់នោះទៅដាក់តា
 មភ្នំនីមួយៗ(ផ្សេងៗគ្នា)។ បន្ទាប់មក
 ចូរអ្នកស្រែកហៅពួកវាចុះ
 នោះពួកវានឹងហើរមកកាន់អ្នកវិញជាមិនខាន។
 ហើយចូរអ្នក(ឱអ៊ីព្រហ៊ីម)ដឹងចុះថា ពិតប្រាកដណាស់
 អល់ឡោះមហាខ្លាំងពូកែ មហាគតិបណ្ឌិត។
 [គម្ពីរគួរអាន ២:២៦០]

ទាំងនេះគឺជាឧទាហរណ៍ជាក់ស្តែងដែលបានកើត
 ឡើងពិតៗ
 ដែលបញ្ជាក់ពីលទ្ធភាពនៃការពង្រីកស្រស់អ្នកស្លាប់ឲ្យរស់
 ឡើងវិញ។
 ហើយកន្លងមកក៏មានការបញ្ជាក់រួចមកហើយដែរអំពី
 អច្ឆរិយភាពដែលអល់ឡោះជាម្ចាស់បានប្រទានឱ្យ
 ព្យាការីអ៊ីសា កូនប្រុសរបស់នាងម៉ារីយ៉ា
 នៅក្នុងការពង្រីកស្រស់អ្នកស្លាប់ឲ្យរស់ឡើងវិញ
 និងការបញ្ចេញពួកគេចេញពីក្នុងផ្ទះរបស់ពួកគេ
 ដោយមានការអនុញ្ញាតពីអល់ឡោះជាម្ចាស់។

ចំណែកឯភស្តុតាងផ្នែកលើបញ្ហា គឺមានពីរយ៉ាង៖
 ទីមួយគឺ៖
 អល់ឡោះជាម្ចាស់ជាអ្នកដែលបានផ្តើមបង្កើតមេឃ
 ជាច្រើនជាន់និងផែនដី

ព្រមទាំងអ្វីៗដែលមាននៅក្នុងវាទាំងពីរដោយគ្មានគំរូពីមុនឡើយ។

ហើយអ្នកដែលមានអានុភាពលើការផ្ដើមបង្កើត(លើកដំបូង)នោះ

គឺមិនអស់មត្តភាពក្នុងការបង្កើតវាឡើងវិញម្តងទៀតឡើយ។ អល់ឡោះជាម្ចាស់ដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់មានបន្ទូលថា៖

﴿وَهُوَ الَّذِي يَبْدَأُ الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ وَهُوَ أَهْوَنُ عَلَيْهِ...﴾

ហើយទ្រង់គឺជាអ្នកផ្ដើមបង្កើតសត្វលោក។
បន្ទាប់មក ទ្រង់បានបង្កើតវាឡើងវិញម្តងទៀត
ហើយវាជារឿងងាយស្រួលបំផុតសម្រាប់ទ្រង់។

[គម្ពីរគួរអាន ៣០:២៧]

ទ្រង់បានមានបន្ទូលទៀតថា៖

﴿...كَمَا بَدَأْنَا أَوَّلَ خَلْقٍ نُعِيدُهُ وَعَدَا عَلَيْنَا إِنَّا كُنَّا فَاعِلِينَ﴾

ដូចដែលយើងបានផ្ដើមបង្កើតពួកគេកាលពីដំបូង
នោះដែរ យើងនឹងបង្កើតពួកគេម្តងទៀត។
ជាការសន្យារបស់យើងដ៏ពិតប្រាកដ។

ជាការពិតណាស់

យើងគឺជាអ្នកដែលធ្វើ(តាមការសន្យា)។

[គម្ពីរគួរអាន ២១:១០៤]

ហើយទ្រង់បានមានបន្ទូលបញ្ជាឱ្យឆ្លើយតបទៅកាន់
អ្នកដែលបានប្រឆាំងនឹងការធ្វើឱ្យឆ្អឹងរស់ឡើងវិញ
ខណៈដែលវាបានពុកផុយថា៖

﴿قُلْ يُحْيِيهَا الَّذِي أَنْشَأَهَا أَوَّلَ مَرَّةٍ وَهُوَ بِكُلِّ خَلْقٍ عَلِيمٌ ﴿٧٦﴾﴾

ចូរអ្នក(ឱព្យាការីមូហាំម៉ាត់)តបថា៖

អ្នកដែលអាចឱ្យរស់ឡើងវិញនោះ៖

គឺអ្នកដែលបានបង្កើតវាពីដំបូងនោះឯង។

ហើយទ្រង់មហាដឹងបំផុតនូវរាល់ភារៈទាំងអស់។

[គម្ពីរគួរអាន ៣៦:៧៨-៧៩]

ទីពីរ៖

គឺដ៏ដែលស្លាប់គ្មានជីវិត

ដោយគ្មានរុក្ខជាតិបៃតងដុះនៅលើវាសោះឡើយ

រួចទ្រង់ក៏បានបញ្ជាទឹកភ្លៀងមកលើវា

ហើយវា(ដី)ក៏រស់រានមានជីវិតឡើងវិញ

និងមានរុក្ខជាតិបៃតងស្រស់ស្អាតគ្រប់ប្រភេទដុះលូ

តលាស់នៅលើវា។

ហើយអ្នកដែលមានសមត្ថភាពធ្វើឱ្យវា(ដី)រស់ឡើងវិញ

បន្ទាប់ពីវាបានស្លាប់ហើយនោះ៖

ក៏ជាអ្នកដែលមានសមត្ថភាពធ្វើឱ្យមនុស្សស្លាប់រស់

ឡើងវិញដែរ។

អល់ឡោះជាម្ចាស់ដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បានមានបន្ទូលថា៖

﴿وَمِنْ آيَاتِهِ أَنْ تَرَى الْأَرْضَ خَالِيَةً فَإِذَا أَنْزَلْنَا عَلَيْهَا الْمَاءَ اهْتَزَّتْ وَرَبَتْ ﴿٧٧﴾﴾

﴿إِنَّ الَّذِي أَحْيَاهَا لُمُحْيِي أَيُّهَا اللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٧٨﴾﴾

ហើយក្នុងចំណោមសញ្ញាកសាងរបស់ទ្រង់ផងដែរ

គឺពិតណាស់អ្នកបានឃើញផែនដីរាំងស្ងួត។

តែនៅពេលដែលយើងបានបញ្ជាទឹកភ្លៀងទៅលើវា

វាក៏រស់រានមានជីវិត និងមានរុក្ខជាតិដុះឡើង។
ពិតប្រាកដណាស់

អ្នកដែលអាចធ្វើឱ្យវា(ដី)មានជីវិតឡើងវិញ(មានរុក្ខ
ជាតិដុះ)

គឺពិតជាអ្នកដែលអាចធ្វើឱ្យអ្នកដែលស្លាប់រស់ឡើងវិ
ញផងដែរ។ ពិតប្រាកដណាស់

ទ្រង់មហាមានអានុភាពលើអ្វីៗទាំងអស់។

[គម្ពីរគួរអាន ៤១:៣៩]

ទ្រង់បានមានបន្ទូលទៅតថាៈ

﴿وَنَزَّلْنَا مِنَ السَّمَاءِ مَاءً مُّبْرَكًا فَأَنْبَتْنَا بِهِ جِبْتًا وَحَبَّ الْحَصِيدِ ﴿١٠﴾ وَالنَّخْلَ
بَاسِقَاتٍ لَهَا طَلْعٌ نَضِيدٌ ﴿١١﴾ رِزْقًا لِلْعِبَادِ وَأَحْيَيْنَا بِهِ بَلْدَةً مَيْتًا كَذَلِكَ الْخُرُوجُ ﴿١٢﴾﴾

ហើយយើងបានបញ្ជូនពិលើមេឃនូវទឹក(ភ្លៀង)ដែល
ប្រកបដោយពរជ័យ។ ហើយតាមរយៈទឹកភ្លៀងនេះ

យើងបានបណ្តុះចេញនូវចម្ការដំណាំជាច្រើន
និងគ្រាប់ធញ្ញជាតិដែលអាចច្រូតកាត់(ប្រមូលផល)

បាន។ និងដើមល្វើដ៏ខ្ពស់
ដែលមានចង្កោមផ្លែជាច្រើន ចាក់ស្រែលើគ្នាជាដួរ។

ជាលាភសក្ការៈសម្រាប់ខ្ញុំរបស់អល់ឡោះ។

ហើយយើងបានធ្វើឱ្យដីដែលស្លាប់(គ្មានជីជាតិ)មាន
ជីវិត(មានជីជាតិ)ឡើងវិញតាមរយៈវា។ ដូច្នោះដែរ

យើងបានធ្វើឱ្យពួកអ្នករស់ឡើងវិញ(នៅថ្ងៃបរលោក)
។ [គម្ពីរគួរអាន ៥០:៩-១១]

ហើយអ្វីដែលជាប់ទាក់ទងជាមួយនិងជំនឿចំពោះ
ថ្ងៃបរលោកនោះគឺ
ការជឿចំពោះអ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលនឹងកើតឡើងបន្ទាប់
ពីការស្លាប់ ដូចជា៖

(ក) ភាពរីករក្ខត្តងផ្ស ៖ ពោលគឺ
ការសួរចម្លើយអ្នកស្លាប់អំពីម្ចាស់របស់គេ
សាសនារបស់គេ និងអ្នកនាំសាររបស់គេ
បន្ទាប់ពីគេបញ្ចុះសពរួច។ ពេលនោះ
អល់ឡោះនឹងពង្រឹងដល់បណ្តាអ្នកដែលមានជំនឿនិ
ងពាក្យពេចន៍ដែលរឹងមាំ
នោះរូបគេនឹងអាចឆ្លើយថា ៖
«ម្ចាស់របស់ខ្ញុំគឺអល់ឡោះ
សាសនារបស់ខ្ញុំគឺសាសនាគ្រិស្តសាសនា
និងអ្នកនាំសាររបស់ខ្ញុំគឺមូហាំម៉ាត់
(សូមអល់ឡោះប្រទានពរជ័យ
និងសុខសន្តិភាពដល់លោក)»។
ហើយអល់ឡោះធ្វើឱ្យពួកដែលបំពានវង្វេង
រួចអ្នកដែលគ្មានជំនឿក៏និយាយថា៖ ហ្ន៎.. ហ្ន៎..
ខ្ញុំមិនដឹងទេ ហើយអ្នកពុតត្បូត(មូណាហ្វិក)
ឬអ្នកដែលមានការស្នាក់ស្នើរក៏និយាយថា៖
ខ្ញុំមិនដឹងទេ
ខ្ញុំបានឮពួកមនុស្សនិយាយនូវរឿងអ្វីមួយ
ខ្ញុំក៏បាននិយាយតាមដែរ។

(ខ) ទណ្ឌកម្ម និងបរមសុខនៅក្នុងផ្ទះ

ដែល(ទណ្ឌកម្ម)គឺសម្រាប់ពួកអ្នកបំពានដែលជាពួក
ពុតត្បិត និងពួកប្រឆាំង។
អល់ឡោះជាម្ចាស់ដ៏បានមានបន្ទូលថា៖

﴿...وَلَوْ تَرَىٰ إِذِ الظَّالِمُونَ فِي غَمَرَاتِ الْمَوْتِ وَالْمَلَائِكَةُ بَاسِطُوٓآءِ أَيْدِيهِمْ أَخْرَجُوا
أَنفُسَهُمُ الْيَوْمَ تُجْرُونَ وَعَذَابُ أَلْهُونَ بِمَا كُنتُمْ تَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ غَيْرَ الْحَقِّ وَكُنتُمْ
عَن ءَايَاتِهِ تَسْتَكْبِرُونَ﴾

ហើយប្រសិនបើអ្នក(ឱអ្នកនាំសារម្នូហាំម៉ាត់)បានឃើ
ញពួកបំពានទាំងនោះក្នុងពេលដែលពួកគេជិតស្លាប់
ខណៈម៉ាឡាអ៊ីកាត់លូកដៃរបស់ពួកគេទៅកាន់ពួក
នោះ(ដើម្បីដកហូតព្រលឹង)។

(ម៉ាឡាអ៊ីកាត់បាននិយាយថា៖)

ចូរពួកឯង(ព្រលឹង)ចេញពីខ្លួនមក! នៅថ្ងៃនេះ
គេនឹងតបស្នងដល់ពួកអ្នកនូវទណ្ឌកម្មដ៏អាម៉ាស់បំផុ
តដោយសារតែអ្វីដែលពួកអ្នកធ្លាប់បាននិយាយ(ប្រឌិ
តកុហក)ទៅលើអល់ឡោះខុសពីការពិត

ហើយពួកអ្នកធ្លាប់បានក្ដេងក្ដាង(មិនជឿ)ចំពោះប
ណ្តាកស្ថតាងទាំងឡាយរបស់ទ្រង់។ [គម្ពីរគួរអាន
៦:៩៣]

ទ្រង់បានមានបន្ទូលអំពីក្រុមមនុស្សរបស់ហ្វែររោ
នថា៖

﴿النَّارُ يُعْرَضُونَ عَلَيْهَا غُدُوًّا وَعَشِيًّا وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ أَدْخِلُوا آلَ فِرْعَوْنَ

(ក្រោយពេលពួកគេស្លាប់) ភ្លើងនរកត្រូវបានគេយកមកបង្ហាញពួកគេទាំងព្រឹកទាំងល្ងាច។ ហើយនៅថ្ងៃដែលថ្ងៃបរលោកកើតឡើង (អល់ឡោះបានបញ្ជាម៉ាឡាអ៊ីកាត់ថា៖) ចូរពួកអ្នកបញ្ចូលបក្សពួកហ្វៀរអោនទៅក្នុងទណ្ឌកម្មដ៏ធ្ងន់ធ្ងរបំផុតចុះ។ [គម្ពីរគួរអាន ៤០:៤៦]

ហើយនៅក្នុងសហេស មូស្លីម អំពី ហ្សេទ ពិន សាពិត عنه رضي الله លោកបានមានប្រសាសន៍ថា៖ «فَلَوْلَا أَنْ لَا تَدَاقِنُوا لَدَعَوْتُ اللَّهَ أَنْ يُسْمِعَكُمْ مِنْ عَذَابِ الْقَبْرِ الَّذِي أَسْمَعُ مِنْهُ»

“បើមិនខ្លាចថាពួកអ្នកនឹងមិនបញ្ចុះសពគ្នាទៅវិញទៅមកទេនោះ ខ្ញុំពិតជាបានបួងសួងសុំចំពោះអល់ឡោះឲ្យទ្រង់ធ្វើឱ្យពួកអ្នកបានឆឺនូវទារុណកម្មក្នុងផ្ទះដែលខ្ញុំកំពុងលឺរានោះ។ បន្ទាប់មក លោកបានបែរមុខហើយបានមានប្រសាសន៍ថា៖

«تَعَوَّذُوا بِاللَّهِ مِنْ عَذَابِ النَّارِ».

«ចូរពួកអ្នកសុំការជ្រកកោនពីអល់ឡោះអំពីទណ្ឌកម្មនៃភ្លើងនរក»។ ពួកគេបាននិយាយថា៖

«យើងខ្ញុំសូមជ្រកកោននឹងអល់ឡោះឱ្យរួចផុតពីទារុណកម្មនរក»។ លោកបានមានបន្ទូលថា៖

«تَعَوَّدُوا بِاللَّهِ مِنْ عَذَابِ الْقَبْرِ»

“ចូរពួកអ្នកសុំពីអល់ឡោះឱ្យបញ្ចៀសពីទណ្ឌកម្មនៅក្នុងផ្ទះ” ពួកគេបានពោលថា៖

យើងខ្ញុំសូមជ្រកកោននឹងអល់ឡោះជាម្ចាស់ឱ្យផុតអំពីទណ្ឌកម្មក្នុងផ្ទះ។ លោកបានតបថា៖

«تَعَوَّدُوا بِاللَّهِ مِنَ الْفِتَنِ، مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَمَا بَطَّنَ»

«ចូរពួកអ្នកសុំការបញ្ចៀសពីអល់ឡោះឱ្យរួចផុតពីបណ្តាភាពរីករទាំងដែលវាកើតឡើងជាចំហ និងកំបាំង» ពួកគេបានពោលថា៖

«ពួកយើងសុំពីអល់ឡោះឱ្យទ្រង់បញ្ចៀសពីភាពរីករទាំងឡាយ ទាំងដែលជាក់ស្តែង និងដែលលាក់កំបាំង»។ លោកបានពោលថា៖

«تَعَوَّدُوا بِاللَّهِ مِنْ فِتْنَةِ الدَّجَالِ»

«ចូរពួកអ្នកសុំពីអល់ឡោះឱ្យបញ្ចៀសពីភាពរីកររបស់ហ្វាច់ហ្វាល» ពួកគេបាននិយាយថា៖

យើងខ្ញុំសុំពីអល់ឡោះឱ្យទ្រង់បញ្ចៀសពីភាពរីករនៃអា

តំហ្មាចំហ្មាល់។

ចំណែកឯបរមសុខនៅក្នុងផ្លូវវិញ
គឺសម្រាប់បណ្តាអ្នកដែលមានជំនឿយ៉ាងពិតប្រាកដ។
អល់ឡោះបានមានបន្ទូលថា៖

﴿إِنَّ الَّذِينَ قَالُوا رَبُّنَا اللَّهُ ثُمَّ اسْتَقَمُوا تَتَنَزَّلُ عَلَيْهِمُ الْمَلَائِكَةُ أَلَّا تَخَافُوا وَلَا تَحْزَنُوا وَأَبْشِرُوا بِالْجَنَّةِ الَّتِي كُنتُمْ تُوعَدُونَ ﴿٣٠﴾﴾

ពិតប្រាកដណាស់ បណ្តាអ្នកដែលនិយាយថា៖
“ព្រះជាម្ចាស់របស់ពួកយើង គឺអល់ឡោះ”
ក្រោយមកគេបានប្រកាន់ខ្ជាប់យ៉ាងខ្ជាប់ខ្ជួន(តាម
ក្បួនច្បាប់របស់ទ្រង់)នោះ
ម៉ាឡាអ៊ីកាត់នឹងចុះមកកាន់ពួកគេ(នៅពេលហៀប
នឹងស្លាប់ ដោយពោលថា៖) សូមពួកអ្នកកុំខ្លាច
និងកុំមានទុក្ខព្រួយឱ្យសោះ។
ហើយសូមពួកអ្នករីករាយនឹងឋានសួគ៌ដែលគេធ្លាប់
បានសន្យាសម្រាប់ពួកអ្នកចុះ។

[គម្ពីរគួរអាន ៤១:៣០]

ទ្រង់បានមានបន្ទូលទៀតថា៖

1 រាយការណ៍ដោយ មូស្លីម៖ សៀវភៅស្តីពីឋានសួគ៌ ភាពសុខសាន្ត
និងអ្នករស់នៅក្នុងវា,
ជំពូកស្តីពីការបង្ហាញទឹកនៃរូងរបស់អ្នកស្លាប់ក្នុងឋានសួគ៌ឬឋាននរក,
ការបញ្ជាក់ពីទារុណកម្មក្នុងផ្លូវ និងការសុំកិច្ចការពារចំពោះអល់ឡោះអំពីវា,
លេខ (២៨៦៧)។

﴿فَلَوْلَا إِذَا بَلَغَتِ الْحُلُقُومَ ﴿٨٦﴾ وَأَنْتُمْ حِينِيذٍ تَنْظُرُونَ ﴿٨٧﴾ وَنَحْنُ أَقْرَبُ إِلَيْهِ مِنْكُمْ ﴿٨٨﴾ وَلَا كِنَ لَا تُبْصِرُونَ ﴿٨٩﴾ فَلَوْلَا إِنْ كُنْتُمْ غَيْرَ مَدِينِينَ ﴿٩٠﴾ تَرْجِعُونَهَا إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٩١﴾ فَأَمَّا إِنْ كَانَ مِنَ الْمُقَرَّبِينَ ﴿٩٢﴾ فَرَوْحٌ وَرَيْحَانٌ وَجَنَّتْ نَعِيمٌ ﴿٩٣﴾﴾

ហេតុអ្វីបានជាពួកអ្នកមិន(ធ្វើឱ្យជីវិតត្រឡប់មកវិញ)នៅពេលដែលវាបានទៅដល់បំពង់ក
 ខណៈពេលដែលពួកអ្នកកំពុងសម្លឹងមើលនោះ?
 ហើយម៉ាឡាអ៊ីកាត់របស់យើងនៅជិតគេជាងពួកអ្នក
 ទៅទៀត ប៉ុន្តែពួកអ្នកមើលមិនឃើញឡើយ។
 ដូច្នោះប្រសិនបើពួកអ្នកធ្លាប់គិតថា
 គ្មានការជំនុំជំរះទេនោះ ហេតុអ្វីបានជាពួកអ្នក
 មិនធ្វើឱ្យវាត្រឡប់ទៅក្នុងខ្លួនវិញ
 ប្រសិនបើពួកអ្នកជាអ្នកដែលនិយាយការពិតនោះ
 ហើយប្រសិនបើអ្នកស្លាប់នោះនៅជិតនឹងអល់ឡោះ
 ក្តីមេត្តាករុណា និងលាភសក្ការៈដ៏ល្អប្រពៃ ហើយនិង
 ឋានសួគ៌ណាអ៊ីម(គឺសម្រាប់ពួកគេ)។
 [គម្ពីរគួរអាន ៥៦:៨៣-៨៩]

អំពី អាល់ហ្គារីក ពិន អាហ្សិប رضي الله عنه ពិតណាស់
 ណាពី ❷
 លោកបានមានប្រសាសន៍ទាក់ទងនឹងអ្នកមានជំនឿ
 នៅពេលដែលរូបគេបានឆ្លើយតបនឹងម៉ាឡាអ៊ីកាត់
 ទាំងពីរនៅក្នុងផ្ទះរបស់គេថា៖

﴿يُنَادِي مُنَادٍ مِنَ السَّمَاءِ: أُنْ صَدَقَ عَبْدِي، فَأَفْرِشُوهُ مِنَ الْجَنَّةِ، وَالْأَيْسُوهُ مِنَ

الْحَيَّةَ، وَاَفْتَحُوا لَهُ بَابًا إِلَى الْجَنَّةِ، قَالَ: فَيَأْتِيهِ مِنْ رَوْحِهَا وَطَبِيبُهَا، وَيُفْسَخُ لَهُ فِي قَبْرِهِ
مَدَّ بَصَرَهُ»

«មានអ្នកប្រកាសម្នាក់បានប្រកាសពីលើមេឃមកថា
៖ ខ្ញុំបម្រើរបស់យើងបានឆ្លើយត្រឹមត្រូវហើយ។
ចូរពួកអ្នកក្រាលកម្រាលពីឋានសួគ៌ឱ្យគេ
ហើយស្លៀកពាក់ឱ្យគេនូវសម្លៀកបំពាក់ពីឋានសួគ៌
និងបើកទ្វារមួយទៅកាន់ឋានសួគ៌ឱ្យគេ។
(ព្យាការី)លោកបានមានប្រសាសន៍បន្តថា៖ ពេលនោះ
ខ្យល់ត្រជាក់និងក្លិនដ៏ក្រអូបពីឋានសួគ៌ក៏បានមក
ដល់គេ
ហើយផ្ទុររបស់គេក៏ត្រូវបានគេពង្រីកឱ្យធំទូលាយមា
នចំងាយដែលកែវភ្នែករបស់គេសម្លឹងទៅដល់»

រាយការណ៍ដោយ៖ អះម៉ាត់ និងអាពូហ្សារូទ
នៅក្នុងហាទីស្តដ៏វែងមួយ។

ហើយពិតណាស់ ក្រុមមួយចំនួនបានរង្វេង
ដោយពួកគេបានបដិសេធនិងទណ្ឌកម្មនៅក្នុងផ្ទះ
និងភាពសុខសាន្តនៅក្នុងនោះ ដោយអះអាងថា
រឿងនោះគឺមិនអាចទៅរួចឡើយ
ដោយសារតែវាផ្ទុយនឹងការពិតជាក់ស្តែង។
ពួកគេបាននិយាយថា៖ ពិតប្រាកដណាស់
ប្រសិនបើគេគាស់សាកសពនៅក្នុងផ្ទះរបស់គេឡើង

1 រាយការណ៍ដោយ អាពូហ្សារូទ៖ ៤៧៥៣, អះម៉ាត់៖ ១៨៥៣៤

មើល

គេនឹងប្រទះឃើញវាស្ថិតនៅក្នុងសភាពដើមរបស់វាដដែល

ហើយផ្លូវនោះក៏មិនបានប្រែប្រួលទៅជាជំនួលាយ ឬក៏ចង្អៀតនោះឡើយ។

ការអះអាងនេះគឺត្រូវបានច្រានចោល តាមច្បាប់សាសនា ឥន្ទ្រិយរូបារម្មណ៍ និងបញ្ជា៖

តាមច្បាប់សាសនាវិញ

គឺមានអត្ថបទភស្តុតាងជាច្រើនបានបញ្ជាក់រួចមក ហើយអំពីទណ្ឌកម្ម និងបរមសុខនៅក្នុងផ្លូវ។

ហើយនៅក្នុងសៀវភៅសហេស ពូខរី ពិហាទីស្តរបស់លោក អ៊ីបនូ អាប៊ុន អាប៊ុន (សូមអល់ឡោះប្រទាននូវការពេញចិត្តចំពោះលោកទាំងពីរ) បានរៀបរាប់ថា៖ «ណាពី លោកបានចេញពីសួនច្បារមួយកន្លែងនៃទីក្រុងម៉ាឌីណា៖

រួចលោកបានឮសំឡេងមនុស្សពីរនាក់ដែលកំពុងត្រូវបានគេដាក់ទណ្ឌកម្មនៅក្នុងផ្លូវរបស់ពួកគេទាំងពីរ»

។ ហើយលោកបានរៀបរាប់ហាទីសនោះបន្តទៀត ដែលនៅក្នុងនោះមានលើកឡើងថា៖

«أَنَّ أَحَدَهُمَا كَانَ لَا يَسْتَتِرُ مِنَ الْبَوْلِ»

ម្នាក់ក្នុងចំណោមពួកគេទាំងពីរ គឺមិនការពារខ្លួនពីទឹកនោមឡើយ។

រីឯក្នុងសេចក្តីរាយការណ៍ផ្សេងទៀត៖

«مِنْ بَوْلِهِ»

ពីទឹកនោមរបស់គេ។

«وَأَنَّ الْأَخَرَ كَانَ يَمْشِي بِاللَّيْمَةِ»

ចំណែកឯម្នាក់ទៀត គឺតែងតែដើរនិយាយចាក់រុក
ញុះញង់។

ចំណែកឯនៅក្នុងសេចក្តីរាយការណ៍របស់មូស៊ីមវិញ៖

«لَا يَسْتَنْزُهُ مِنَ الْبَوْلِ» [19]

“រូបគេមិនបានសម្អាតខ្លួនពីទឹកនោមទេ”។¹

ចំណែកឯផ្នែកតន្ត្រីយូបាម្ពណ៍វិញ

គឺអ្នកគេងលក់យល់សប្តិឃើញថា

ខ្លួនស្ថិតនៅក្នុងទឹកនៃងមួយដ៏ធំទូលាយគួរឱ្យរីករា

យ ហើយកំពុងតែសប្បាយរីករាយនៅទីនោះ៖

ឬក៏ខ្លួនស្ថិតនៅក្នុងទឹកនៃងមួយដ៏ចង្អៀតគួរឱ្យខ្លា

ច

ហើយកំពុងតែឈឺចាប់នៅទីនោះ៖

ហើយជួនកាលគេក៏ភ្ញាក់ពីដំណេកដោយសារតែអ្វីដែល

លខ្លួនបានឃើញនោះ។

ទោះបីជាយ៉ាងនោះក៏ដោយ

ក៏រូបគេនៅតែស្ថិតនៅលើគ្រែនៅក្នុងបន្ទប់របស់គេ

ដដែល

ហើយការគេងលក់គឺជាបងប្អូននឹងសេចក្តីស្តាប់

1 រាយការណ៍ដោយ អាល់ពូឌរី ២១៥

ដោយហេតុនេះហើយ អល់ឡោះជាម្ចាស់បានហៅវាថា
“ជាការស្លាប់” ដូចដែលទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖

﴿اللَّهُ يَتَوَفَّى الْأَنْفُسَ حِينَ مَوْتِهَا وَالَّتِي لَمْ تَمُتْ فِي مَنَامِهَا فَيُمْسِكُ الَّتِي قَضَىٰ
عَلَيْهَا الْمَوْتَ وَيُرْسِلُ الْأُخْرَىٰ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى...﴾

អល់ឡោះជាម្ចាស់ជាអ្នកដកយកជីវិតទាំងឡាយនៅ
ពេលដែលគេស្លាប់
ហើយ(ជាអ្នកដកយកជីវិត)អ្នកដែលមិនទាន់ស្លាប់
នៅពេលដែលគេគេងលង់លក់ផងដែរ
ដោយទ្រង់ឃាត់ទុកព្រលឹងទាំងឡាយណាដែលទ្រង់បាន
កំណត់ឱ្យគេស្លាប់
ហើយទ្រង់បញ្ជូន(ព្រលឹង)ព្រលឹងផ្សេងទៀត(ដែលមិន
ទាន់កំណត់ឱ្យស្លាប់)
រហូតដល់ពេលវេលាដែលបានកំណត់... [គម្ពីរគួរអាន
៣៩:៤២]

ចំណែកឯបញ្ហាវិញ៖ ពិតណាស់
អ្នកដែលគេងលក់នៅក្នុងដំណេករបស់ខ្លួន
គឺយល់សប្តិឃើញសុបិនពិតដែលស្របទៅនឹងការពិត
ជាក់ស្តែង
ហើយជួនកាលគេក៏យល់សប្តិឃើញព្យាការី(ស.អ.វ)ក្នុង
ងទម្រង់ពិតរបស់លោក។

ហើយអ្នកណាដែលបានឃើញលោកក្នុងទម្រង់ពិតរបស់លោក
គឺពិតជាបានឃើញលោកពិតប្រាកដមែន។
ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ
អ្នកដែលកំពុងគេងនោះគឺស្ថិតនៅក្នុងបន្ទប់របស់
គេ នៅលើគ្រែរបស់គេ
ដែលឆ្ងាយពីអ្វីដែលគេបានឃើញ។

ដូច្នោះ

ប្រសិនបើរឿងនេះអាចទៅរួចនៅក្នុងកិច្ចការលោកិយទៅហើយ

តើវាមិនអាចទៅរួចនៅក្នុងកិច្ចការថ្ងៃបរលោកទេឬ?

ចំណែកឯការដែលពួកគេពឹងផ្អែកទៅលើការអះអាងរបស់ពួកគេនោះ គឺ(ការដែលពួកគេអះអាង)ថា
ប្រសិនបើគេធ្វើការពិនិត្យមើលអ្នកដែលស្លាប់នៅក្នុង
ផ្ទះរបស់គេ

គេនឹងឃើញរូបគេស្ថិតក្នុងសភាពដូចដើមដដែល
ហើយផ្ទះនោះក៏មិនមានការប្រែប្រួលទៅជាធំទូលាយ
ឬក៏ចង្អៀតនោះឡើយ។ ដូចនេះ

ចម្លើយឆ្លើយតបទៅនឹងការអះអាងនេះគឺមានច្រើន
ផ្នែក ដែលក្នុងនោះរួមមាន៖

ទីមួយ៖

មិនត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យប្រឆាំងនឹងអ្វីដែលច្បាប់សម្រាប់
ស្នាមបានចែងដោយផ្អែកលើភាពមិនច្បាស់លាស់ដែល
គ្មានមូលដ្ឋានទាំងនេះឡើយ
ដែលប្រសិនបើអ្នកប្រឆាំងបានពិចារណាយ៉ាងល្អិតល្អន

ន់នូវអ្វីដែលច្បាប់ឥស្លាមបានចែង
នោះគេពិតជានឹងដឹងអំពីភាពមិនត្រឹមត្រូវនៃភាព
មិនច្បាស់លាស់ទាំងនេះ។

ហើយត្រូវបានគេនិយាយថា៖

ហើយមានអ្នកបន្ទោសនូវពាក្យសម្តីដ៏ត្រឹមត្រូវជា
ច្រើន

ហើយគុណវិបត្តិរបស់វាគឺបណ្តាលមកពីការយល់ដឹង
ដ៏ខ្សោយ។

ទីពីរ៖

ពិតណាស់

ស្ថានភាពនភក្ត្រទីបើរហ្សៈ(ទីឃុំវិញ្ញាណ)
គឺស្ថិតក្នុងចំណោមបណ្តាប្រការអាថ៌កំបាំងដែលឥន្ទ្រី
យរូបារម្មណ៍មិនអាចស្វែងយល់បានឡើយ។

ហើយប្រសិនបើវាអាចត្រូវបានគេស្វែងយល់តាមរយៈ
ឥន្ទ្រីយរូបារម្មណ៍បាន

នោះផលប្រយោជន៍នៃការមានជំនឿនឹងប្រការអាថ៌
កំបាំងពិតជានឹងបាត់បង់

ហើយបណ្តាអ្នកមានជំនឿនឹងប្រការអាថ៌កំបាំង
និងពួកអ្នកបដិសេធ

ក៏នឹងក្លាយជាស្មើគ្នាក្នុងការជឿជាក់ចំពោះវាដែរ។

ទីបី៖ ពិតណាស់ ទណ្ឌកម្ម បរមសុខ ភាពធំទូលាយ
និងភាពចង្អៀតនៅក្នុងផ្លូវ

គឺមានតែសព្វប៉ុណ្ណោះដែលអាចដឹងបាន

ដោយអ្នកផ្សេងទៀតមិនអាចដឹងបានឡើយ។

ហើយរឿងនេះគឺប្រៀបដូចជាមនុស្សដែលកំពុងដេក
លក់បានយល់សប្តិឃើញថា
ខ្លួនស្ថិតនៅក្នុងទឹកនៃមួយដំបូង
និងគួរឱ្យខ្លាច ឬនៅក្នុងទឹកនៃមួយដំបូងទូលាយ
និងរីករាយ ខណៈដែលអ្នកដែលនៅជុំវិញគេវិញ
គឺមិនបានឃើញហើយក៏មិនមានអារម្មណ៍ដឹងពីរឿង
នោះដែរ។ ជាការពិតណាស់ ណាពី ៖

លោកធ្លាប់ទទួលបានវ៉ាហ៊ី
ខណៈដែលលោកស្ថិតនៅក្នុងចំណោមក្រុមសហការី
បស់លោក ដោយលោកបានឮវ៉ាហ៊ីនោះ
ក៏ប៉ុន្តែក្រុមសហការីមិនបានឮវាឡើយ។
ហើយជួនកាល
ម៉ាឡាអ៊ីកាត់បានតំណែងខ្លួនជាបុរសម្នាក់
រួចនិយាយទៅកាន់លោក
ខណៈដែលក្រុមសហការីមិនបានឃើញម៉ាឡាអ៊ីកាត់
នោះ ហើយក៏មិនបានឮ(សំឡេងរបស់)គេដែរ។

ទីបួន៖
ការយល់ដឹងរបស់ភារៈដែលទ្រង់បង្កើតគឺមានដែនកំ
ណត់ត្រឹមតែអ្វីដែលអល់ឡោះជាម្ចាស់បានផ្តល់លទ្ធភា
ពឱ្យពួកគេយល់ដឹងតែប៉ុណ្ណោះ
ហើយពួកគេមិនអាចយល់ដឹងនូវរាល់អ្វីដែលមានទាំង
អស់បានឡើយ។ ដូចនេះ មេឃទាំងប្រាំពីរជាន់
ផែនដី និងអ្វីៗដែលមាននៅក្នុងវា
ហើយនិងអ្វីៗទាំងអស់គឺសុទ្ធតែលើកសរសើរតម្កើងស
រសើរចំពោះអល់ឡោះជាម្ចាស់យ៉ាងពិតប្រាកដ

ដោយអល់ឡោះជាម្ចាស់ទ្រង់ធ្វើឱ្យអ្នកណាដែលទ្រង់មាន
 បំណងនៅក្នុងចំណោមភារៈដែលទ្រង់បង្កើតបាន
 ស្តាប់ព្យាណាពេលខ្លះ។ ទោះបីយ៉ាងនេះក្តី
 ទ្រង់ត្រូវបានបិទបាំងពីពួកយើង។ ចំពោះប្រការនេះ
 ព្រះអល់ឡោះជាម្ចាស់ទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖

﴿تَسْبِخُ لَهُ السَّمَوَاتُ السَّبْعُ وَالْأَرْضُ وَمَنْ فِيهِنَّ وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ
 وَلَكِنْ لَا تَفْقَهُونَ تَسْبِيحَهُمْ...﴾

មេឃទាំងប្រាំពីរជាន់និងផែនដី
 ព្រមទាំងអ្វីដែលមាននៅក្នុងវាសុទ្ធតែលើកតម្កើងចំ
 ពោះទ្រង់ទាំងអស់។
 ហើយគ្មានអ្វីមួយដែលមិនលើកតម្កើងដោយការកោ
 តសរសើរចំពោះទ្រង់នោះឡើយ
 ក៏ប៉ុន្តែពួកអ្នកមិនយល់ពីរបៀបនៃការលើកតម្កើងរ
 បស់ពួកវាឡើយ។ [គម្ពីរគួរអាន ១៧:៤៤]

ដូចគ្នានេះដែរ ពួកស្តែកន
 និងពួកជិនតែងតែធ្វើដំណើរនៅលើផែនដីចុះឡើងៗ
 ហើយជាការពិតណាស់
 ពួកជិនបានទៅជួបអ្នកនាំសាររបស់អល់ឡោះ ៀ
 ហើយបានស្តាប់ការសូត្រគម្ពីរគួរអានរបស់លោក
 និងបាននៅស្ងៀមស្ងាត់
 រួចក៏បានត្រឡប់ទៅកាន់ក្រុមរបស់ពួកគេវិញ
 ដើម្បីធ្វើជាអ្នកដាស់តឿនព្រមាន។
 ទោះបីយ៉ាងនេះក៏ដោយ
 គឺពួកគេត្រូវបានបាំងពីពួកយើងដែរ។

ហើយនៅក្នុងរឿងនេះ

អល់ឡោះជាម្ចាស់បានមានបន្ទូលថា៖

﴿يَبْنَىٰٓءَادَمَ لَا يَفْتِنَنَّكُمُ الشَّيْطٰنُ كَمَا اَخْرَجَ اٰبَوٰٓءَكُم مِّنَ الْجَنَّةِ يَنزِعُ عَنْهُمَا لِبَاسَهُمَا لِيُرِيَهُمَا سَوْءَاتِهِمَا اِنَّهُ يَرٰكُمْ هُوَ وَقَبِيْلُهُ مِنْ حَيْثُ لَا تَرَوْنَهُمْ اِنَّا جَعَلْنَا الشَّيْطٰنَ اَوْلِيَآءَ لِلَّذِيْنَ لَا يُؤْمِنُوْنَ ﴿٥٧﴾﴾

ឱកូនចៅអាហ្នាំ!

ចូរកុំឱ្យស្តែតនបោកបញ្ឆោតពួកអ្នក

ដូចដែលវាធ្លាប់បានធ្វើឱ្យឪពុកម្តាយទាំងពីរបស់ពួក

អ្នកចេញពីឋានសួគ៌ឱ្យសោះ

ដោយវាបានធ្វើឱ្យសម្លៀកបំពាក់របស់គាត់ទាំងពីរ

បូតចេញពីគាត់ទាំងពីរ

ដើម្បីលាតត្រដាងឱ្យឃើញនូវកេរខ្មាសរបស់គាត់ទាំង

ពីរ(ស្ថិតក្នុងភាពអាក្រាត)។ ជាការពិតណាស់

វានឹងបក្សពួករបស់វាអាចមើលឃើញពួកអ្នក

ខណៈដែលពួកអ្នកមិនអាចមើលឃើញពួកវាឡើយ។

ពិតប្រាកដណាស់

យើងបានធ្វើឱ្យស្តែតនក្លាយជាមេដឹកនាំសម្រាប់ពួក

ដែលគ្មានជំនឿ។ [គម្ពីរគួរអាន ៧:២៧]

ប្រសិនបើបណ្តាភារៈដែលទ្រង់បង្កើតមិនអាចដឹងនូវ

អ្វីៗទាំងអស់ដែលមានអត្ថិភាពបានទេ

នោះពួកគេក៏មិនត្រូវបដិសេធនូវប្រការអាថ៌កំបាំង

ដែលបានបញ្ជាក់ច្បាស់លាស់

ដែលពួកគេមិនបានដឹងនោះឡើយ។

*

ការមានជំនឿចំពោះការកំណត់ព្រេងវាសនា

ព្រេងវាសនា(កទើរ)៖

គឺជាការកំណត់របស់អល់ឡោះជាម្ចាស់ចំពោះភារៈទាំងឡាយដែលទ្រង់បានបង្កើត

ស្របតាមចំណេះដឹងរបស់ទ្រង់ដែលមានពីមុនមក និងស្របតាមអ្វីដែលប្រាជ្ញាញាណរបស់ទ្រង់បានតម្រូវ
។

ជំនឿលើព្រេងវាសនាមាន ៤ ប្រការគឺ៖

ទីមួយ៖

មានជំនឿថាព្រះអល់ឡោះជាម្ចាស់ទ្រង់ដឹងនូវអ្វីៗទាំងអស់ ទាំងសរុបរួម និងទាំងលម្អិតតាំងពីដើមរៀងមក និងជារៀងរហូតទោះបីជារឿងនោះពាក់ព័ន្ធនឹងសកម្មភាពរបស់ទ្រង់ ឬក៏សកម្មភាពរបស់បណ្តាខ្ញុំបម្រើរបស់ទ្រង់ក៏ដោយ។

ទីពីរ៖ មានជំនឿថា ពិតណាស់

ព្រះអល់ឡោះជាម្ចាស់ទ្រង់បានកត់ត្រាប្រការនោះនៅក្នុងសៀវភៅកំណត់ត្រាឡារហ៊ុលម៉ៈហ្វិស ហើយនៅក្នុងប្រការទាំងពីរនេះ

ព្រះអល់ឡោះជាម្ចាស់ទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖

﴿أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ إِنَّ ذَلِكَ فِي كِتَابٍ إِنَّ ذَلِكَ عَلَى

﴿اللَّهُ يَسِيرٌ ﴿٧٠﴾﴾

តើអ្នក(ឱអ្នកនាំសារមូហាំម៉ាត់)មិនបានដឹងទេឬថា
 ពិតប្រាកដណាស់
 អល់ឡោះទ្រង់ដឹងបំផុតនូវអ្វីដែលមាននៅលើមេឃ
 និងផែនដីនោះ? ពិតប្រាកដណាស់ ទាំងអស់នោះ
 គឺមាននៅក្នុងសៀវភៅកំណត់ត្រា(ឡាហ៊ុលម៉ៈហ្វីស)។
 ពិតប្រាកដណាស់ រឿងទាំងអស់នោះ
 គឺជា រឿងងាយស្រួលបំផុតសម្រាប់អល់ឡោះ។
 [គម្ពីរគួរអាន ២២:៧០]

ហើយនៅក្នុងសហេស មូស្លីម អំពី អាប័នុលឡោះ
 ពិន អាំរ ពិន អាល់អាស *رضي الله عنهما* បាននិយាយថា៖
 ខ្ញុំបានឮរស្មីលុលឡោះ ﷺ
 លោកបានមានប្រសាសន៍ថា៖

«كَتَبَ اللَّهُ مَقَادِيرَ الْخَلَائِقِ قَبْلَ أَنْ يُخْلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ مِائَتَيْ أَلْفِ
 سَنَةٍ».

“អល់ឡោះជាម្ចាស់ទ្រង់បានកត់ត្រាព្រេងវាសនាការ៖
 ដែលទ្រង់បង្កើត(ម៉ាខ្លួក)ទាំងឡាយមុននឹងទ្រង់ប
 ង្កើតមេឃនិងផែនដីប្រាំម៉ឺនឆ្នាំ”។

ទីបី៖   ការមានជំនឿថា   ការទាំងឡាយ
 គឺមិនអាចកើតមានឡើងបានឡើយ

---

1 រាយការណ៍ដោយ មូស្លីម៖២៦៥៣

លើកលែងតែដោយចេតនារបស់អល់ឡោះជាម្ចាស់តែ
មួយគត់
ទោះបីជាវាពាក់ព័ន្ធនឹងសកម្មភាពរបស់ទ្រង់ក្តី
ឬពាក់ព័ន្ធនឹងសកម្មភាពរបស់បណ្តាភារៈក្តី។
អល់ឡោះជាម្ចាស់ទ្រង់បានមានបន្ទូល
ពាក់ព័ន្ធនឹងសកម្មភាពរបស់ទ្រង់ថា៖

﴿وَرَبُّكَ يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ...﴾

ហើយព្រះជាម្ចាស់របស់អ្នកទ្រង់បង្កើត
និងជ្រើសរើសនូវអ្វីដែលទ្រង់មានចេតនា។
[គម្ពីរគួរអាន ២៨:៦៨]
ហើយទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖

﴿...وَيَفْعَلُ اللَّهُ مَا يَشَاءُ﴾

ហើយអល់ឡោះទ្រង់ធ្វើនូវអ្វីដែលទ្រង់មានចេតនា។
[គម្ពីរគួរអាន ១៤:២៧]
ហើយទ្រង់បានមានបន្ទូលទៀតថា៖

﴿هُوَ الَّذِي يُصَوِّرُكُمْ فِي الْأَرْحَامِ كَيْفَ يَشَاءُ...﴾

ទ្រង់គឺជាអ្នកដែលបានបង្កើតរូបរាងពួកអ្នកនៅក្នុង
ផ្ទៃម្តាយទៅតាមអ្វីដែលទ្រង់មានចេតនា។
[គម្ពីរគួរអាន ៣:៦]
ចំណែកឯទង្វើរបស់ភារៈទាំងឡាយវិញ

ទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖

﴿...وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَسَلَّطْنَاهُمْ عَلَيْكُمْ فَلَقَاتَلَوْكُمْ...﴾

ហើយប្រសិនបើអល់ឡោះជាម្ចាស់មានចេតនា
ទ្រង់ពិតជានឹងធ្វើឱ្យពួកគេ(ពួកពុតត្បាត)រួតត្រាលើ
ពួកអ្នក

ពេលនោះពួកគេនឹងធ្វើសង្គ្រាមឈ្នះពួកអ្នកជាមិន
ខាន។ [គម្ពីរគួរអាន ៤:៩០]

ហើយទ្រង់បានមានបន្ទូលទៀតថា៖

﴿...وَلَوْ شَاءَ رَبُّكَ مَا فَعَلُوهُ فَذَرْهُمْ وَمَا يَفْتَرُونَ﴾

ហើយប្រសិនបើព្រះជាម្ចាស់របស់អ្នកមានចេតនា
ពួកគេក៏មិនអាចធ្វើដូច្នោះបាននោះដែរ។ ហេតុនេះ
ចូរអ្នកបណ្តោយពួកគេ

និងអ្វីដែលពួកគេបានប្រឌិតកុហកនោះចុះ។

[គម្ពីរគួរអាន ៦:១១២]

ទីបួន៖ ការមានជំនឿថា រាល់ភាវៈទាំងអស់
សុទ្ធតែត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយអល់ឡោះជាម្ចាស់
ទាំងរូបរាងរបស់វា លក្ខណៈរបស់វា នឹងចលនារបស់វា។
ព្រះអល់ឡោះជាម្ចាស់បានមានបន្ទូលថា៖

﴿اللَّهُ خَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ وَكِيلٌ﴾

អល់ឡោះជាម្ចាស់ជាអ្នកដែលបង្កើតរាល់អ្វីៗទាំងអស់
។ ហើយទ្រង់ជាអ្នកថែរក្សានូវរាល់អ្វីៗទាំងអស់។

[គម្ពីរគួរអាន ៣៩:៦២]

ហើយទ្រង់បានមានបន្ទូលទៀតថា៖

﴿...وَوَخَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ فَقَدَرَهُ تَقْدِيرًا﴾

ហើយទ្រង់បានបង្កើតអ្វីៗទាំងអស់ដោយទ្រង់បានកំណត់(ក្រឹត្យក្រមរបស់វា)យ៉ាងជាក់លាក់។

[គម្ពីរគួរអាន ២៥:២]

ហើយទ្រង់បានមានបន្ទូលប្រាប់ពីរឿងរបស់ព្យាការី
របស់ទ្រង់អ៊ីព្រហ៊ីមថា ពិតណាស់
លោកបាននិយាយទៅកាន់ក្រុមរបស់លោកថា៖

﴿وَاللَّهُ خَلَقَكُمْ وَمَا تَعْمَلُونَ﴾

ខណៈដែលអស់ឡោះជាអ្នកដែលបានបង្កើតពួកអ្នក
និងអ្វីដែលពួកអ្នកកំពុងធ្វើនោះឬ? [គម្ពីរគួរអាន
៣៧:៩៦]

ហើយជំនឿចំពោះការកំណត់ព្រេងវាសនា -
ដូចដែលយើងបានរៀបរាប់ -
គឺមិនផ្ទុយនឹងការដែលមនុស្សមានចេតនា
និងសមត្ថភាពទៅលើសកម្មភាពដែលខ្លួនជ្រើសរើស
នោះទេ ពីព្រោះថាច្បាប់សាសនា
និងការពិតជាក់ស្តែង
សុទ្ធតែជាភស្តុតាងដែលបញ្ជាក់អំពីរឿងនេះសម្រាប់

គេ។

ចំពោះច្បាប់បញ្ញត្តិ៖
អល់ឡោះជាម្ចាស់ទ្រង់បានមានបន្ទូលស្តីពីព្រះបំណង
ថា៖

﴿...فَمَنْ شَاءَ أَخَذْ إِلَىٰ رَبِّهِ مَآبًا﴾

ដូច្នោះ ជនណាដែលចង់ទទួលបានជោគជ័យ
ចូរឱ្យគេជ្រើសកន្លែងវិលត្រឡប់ទៅកាន់ព្រះជាម្ចាស់
បស់គេចុះ។ [គម្ពីរគួរអាន ៧៨:៣៩]

ហើយទ្រង់បានមានបន្ទូលទៀតថា៖

﴿...فَأَنزَلْنَا حَرَكَكُمْ أَلَىٰ شِئْتُمْ...﴾

...ចូរពួកអ្នកមករកកម្ពុលរបស់ពួកអ្នក(ពោលគឺទ្វារមា
ស)តាមដែលពួកអ្នកពេញចិត្តចុះ... [គម្ពីរគួរអាន
២:២២៣]

ទ្រង់បានមានបន្ទូលអំពីសមត្ថភាពទៀតថា៖

﴿فَاتَّقُوا اللَّهَ مَا اسْتَطَعْتُمْ وَأَسْمِعُوا وَأَطِيعُوا...﴾

ដូច្នោះ
ចូរពួកអ្នកកោតខ្លាចអល់ឡោះតាមលទ្ធភាពរបស់ពួ
កអ្នក។ ហើយចូរពួកអ្នកស្តាប់ និងប្រតិបត្តិតាម...
[គម្ពីរគួរអាន ៦៤:១៦]

ហើយទ្រង់បានមានបន្ទូលទៀតថា៖

﴿لَا يُكَلِّفُ اللَّهُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا لَهَا مَا كَسَبَتْ وَعَلَيْهَا مَا اكْتَسَبَتْ...﴾

អល់ឡោះជាម្ចាស់ទ្រង់មិនដាក់បន្ទុកលើនរណាម្នាក់ហួសពីលទ្ធភាពរបស់គេឡើយ។
ជនណាដែលបានសាងអំពើល្អ
គឺទទួលបានផលបុណ្យនៃទង្វើនោះ
ហើយជនណាដែលបានសាងអំពើអាក្រក់
គឺនឹងទទួលបានផលអាក្រក់នៃបាបកម្មនោះ។
[គម្ពីរគួរអាន ២:២៨៦]

វិធីនៅក្នុងភាពជាក់ស្តែងវិញ ពិតណាស់
មនុស្សគ្រប់រូបដឹងថា ពួកគេមានចេតនា
និងសមត្ថភាព ដែលពួកគេប្រព្រឹត្ត
ឬបោះបង់អ្វីមួយតាមរយៈវាទាំងពីរ។
ហើយពួកគេបែងចែករវាងអ្វីដែលកើតឡើងដោយ
ចេតនារបស់ពួកគេ ដូចជាការដើរ
និងអ្វីដែលកើតឡើងដោយគ្មានចេតនារបស់ពួកគេ
ដូចជាការញ័រខ្លួន។ ប៉ុន្តែ
ការចង់និងចេតនារបស់មនុស្ស
ព្រមទាំងសមត្ថភាពរបស់ពួកគេ
គឺសុទ្ធតែកើតឡើងដោយចេតនារបស់អល់ឡោះជាម្ចាស់
និងអានុភាពរបស់ទ្រង់
ព្រោះអល់ឡោះជាម្ចាស់ទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖

﴿لَمَنْ شَاءَ مِنْكُمْ أَنْ يَسْتَقِيمَ ① وَمَا تَشَاءُونَ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ﴾

សម្រាប់ជនណាក្នុងចំណោមពួកអ្នកដែលមានបំណង
ចង់ស្ថិតនៅលើមាតិកាត្រឹមត្រូវ។

ហើយពួកអ្នកមិនអាចមានបំណងបានទេ

លុះត្រាតែអល់ឡោះដែលជាម្ចាស់គ្រប់គ្រងពិភពទាំង
អស់មានចេតនាប៉ុណ្ណោះ។ [គម្ពីរគួរអាន ៨១:២៨-
២៩]

ហើយដោយសារតែចក្រវាលទាំងមូលគឺជាកម្មសិទ្ធិរបស់
អល់ឡោះ: ហេតុនេះហើយ

គ្មានអ្វីមួយកើតឡើងនៅក្នុងកម្មសិទ្ធិរបស់ទ្រង់
ដោយគ្មានការដឹង និងឆន្ទៈរបស់ទ្រង់ឡើយ។

ហើយការមានជំនឿចំពោះការកំណត់ព្រេងវាសនា
-ដូចដែលពួកយើងបានរៀបរាប់-

គឺមិនអាចផ្តល់ជាលេសដល់ខ្ញុំបម្រើចំពោះអ្វីដែលគេ
បានបោះបង់ចោលនូវកាតព្វកិច្ច(វ៉ាជិប)ទាំងឡាយ

ឬបានប្រព្រឹត្តនូវអំពើល្មើសទាំងឡាយនោះឡើយ។
អាស្រ័យហេតុនេះ:

ការលើកហេតុផលរបស់គេដោយយោងលើវា(ការកំណត់
ព្រេងវាសនា) គឺមោឃៈ

ដោយផ្អែកលើទន្ទឹករណ៍ជាច្រើនដូចខាងក្រោម:

ទីមួយ គឺអល់ឡោះជាម្ចាស់ទ្រង់បានមានបន្ទូលថា:

﴿سَيَقُولُ الَّذِينَ أَشْرَكُوا لَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا أَشْرَكْنَا وَلَا آبَاءُنَا وَلَا حَرَمْنَا مِن شَيْءٍ

كَذَلِكَ كَذَّبَ الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ حَتَّىٰ ذَاقُوا بَأْسَنَا قُلْ هَلْ عِندَكُمْ مِّنْ عِلْمٍ
فَتُخْرِجُوهُ لَنَا إِن تَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَإِنَّ أَنْتُمْ إِلَّا تَخْرُصُونَ ﴿١٤٨﴾

ពួកដែលធ្វើស្តីវិកនឹងនិយាយថា៖

ប្រសិនបើអល់ឡោះមានចេតនា ពួកយើង
និងជំនួនជីវិតរបស់ពួកយើងនឹងមិនធ្វើស្តីវិកឡើយ
ហើយពួកយើងក៏មិនដាក់បម្រាមចំពោះអ្វីមួយ(ដែល
ទ្រង់បានអនុញ្ញាត)នោះដែរ។ ក៏ដូច្នោះដែរ
អ្នកជំនាន់មុនពួកគេក៏បានបដិសេធ(នឹងបណ្តាអ្នក
នាំសារ)ដូចគ្នាដែរ

រហូតដល់ពួកគេបានភ្នាក់នូវទណ្ឌកម្មរបស់យើង។
ចូរអ្នក(ឱអ្នកនាំសារម្នាក់ៗ)
តើពួកអ្នកមានចំណេះដឹង(ភស្តុតាងដែលបញ្ជាក់លើ
សម្តីរបស់ពួកអ្នក)ដែរឬទេ?

សូមពួកអ្នកបញ្ចេញវាឲ្យពួកយើងមក?
ជាការពិតណាស់

ពួកអ្នកគ្មានតាមអ្វីក្រៅពីការស្មាននោះឡើយ
ហើយពួកអ្នកក៏គ្មានអ្វីក្រៅពីការភូតកុហកនោះដែរ។
[គម្ពីរគួរអាន ៦:១៤៨]

ហើយប្រសិនបើពួកគេមានភស្តុតាងអំពីការកំណត់វា
សនា

នោះអល់ឡោះពិតជាមិនបានឲ្យពួកគេភូតកុហកនូវទណ្ឌក
ម្មរបស់ទ្រង់ឡើយ។

ទីពីរ គឺអល់ឡោះជាម្ចាស់ទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖

﴿رُسُلًا مُّبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ لِئَلَّا يَكُونَ لِلنَّاسِ عَلَى اللَّهِ حُجَّةٌ بَعْدَ الرُّسُلِ وَكَانَ اللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمًا﴾

(យើងបានបញ្ជូន)បណ្តាអ្នកនាំសារជាច្រើនដើម្បីធ្វើ
 ជាអ្នកផ្តល់ដំណឹងវិករាយ និងជាអ្នកព្រមានបន្តាច
 ដើម្បីកុំឱ្យមនុស្សលោកមានលេសតវ៉ាចំពោះអល់ឡោះ
 បន្ទាប់ពី(ទ្រង់បានបញ្ជូន)បណ្តាអ្នកនាំសារហើយ
 នោះ។ ហើយអល់ឡោះជាម្ចាស់មហាខ្លាំងពូកែ
 មហាគតិបណ្ឌិត។ [គម្ពីរគួរអាន ៤:១៦៥]

ប្រសិនបើការកំណត់(របស់អល់ឡោះ)ជាលេសសម្រាប់
 បណ្តាអ្នកដែលប្រឆាំងមែននោះ
 ការបញ្ជូនបណ្តាអ្នកនាំសារក៏មិនអាចបំបាត់នូវលេស
 នោះបានដែរ។
 ពីព្រោះថាការប្រឆាំងបន្ទាប់ពីការបញ្ជូនពួកគេ(អ្នក
 នាំសារ)មក
 គឺសុទ្ធតែកើតឡើងតាមការកំណត់របស់អល់ឡោះ។

ទីបី: អ្វីដែលត្រូវបានរាយការណ៍ដោយ ពូខរី
 និងមូស្លីម (ហើយនេះជាពាក្យពេចន៍របស់ ពូខរី) អំពី
 អាឡី ពិន អាពីត៍ឡីប **رضي الله عنه** ថា ណាពី ❶
 លោកបានមានប្រសាសន៍ថា:

«مَا مِنْكُمْ مِنْ أَحَدٍ إِلَّا قَدْ كَتَبَ مَقْعَدُهُ مِنَ النَّارِ أَوْ مِنَ الْجَنَّةِ»
 “គ្មាននរណាម្នាក់នៅក្នុងចំណោមពួកអ្នកឡើយ

លើកលែងតែកន្លែងរបស់ខ្លួនត្រូវបានគេកត់ត្រាទុក
រួចជាស្រេច ថា តើនៅឋាននរក ឬនៅឋានសួគ៌”។

ពេលនោះ:

មានបុរសម្នាក់ក្នុងចំណោមពួកគេបានសួរថា:
ឱវិស្វលុលឡោះ! តើយើងគួរពឹងផ្អែកលើការពិតនេះ
ហើយលះបង់ការងារដែរឬទេ?
លោកបានមានប្រសាសន៍ថា:

﴿لَا، اَعْمَلُوا فَكُلُّ مَيْسَرٌ﴾

“ទេ

ចូរបន្តធ្វើអំពើល្អ

ព្រោះថាមនុស្សគ្រប់រូបគឺត្រូវបានផ្តល់ភាពងាយស្រួល
ចំពោះការធ្វើអំពើដែលនឹងនាំគេទៅកាន់កន្លែងដែល
ត្រូវបានកំណត់”។

បន្ទាប់មក លោកបានសូត្រថា:

﴿فَأَمَّا مَنْ أَعْطَى وَاتَّقَى ﴿٥﴾﴾

វិញអ្នកដែលបានបរិច្ចាគ

និងកោតខ្លាច(អល់ឡោះ) [គម្ពីរគួរអាន ៩២:៥]

ចំណែកឯក្នុងសេចក្តីរាយការណ៍របស់មូស្លីមវិញ:

﴿فَكُلُّ مَيْسَرٌ لِّمَا خُلِقَ لَهُ﴾ [២១]

“ដូច្នោះហើយបុគ្គលម្នាក់ៗ

មនុស្សគ្រប់រូបគឺត្រូវបានផ្តល់ភាពងាយស្រួលក្នុងការ
ធ្វើអំពើបែបនេះ:(

ដែលនឹងនាំគេទៅកាន់កន្លែងកំណត់របស់គេ)ដែលគេត្រូវបានបង្កើតឡើង”។

1 ដូច្នោះ ណាពី ៖ លោកបានបញ្ជាឱ្យធ្វើសកម្មភាព និងបានហាមឃាត់មិនឱ្យមានការពឹងផ្អែកទៅលើវាសនា។

ទី៤: ព្រះអល់ឡោះជាម្ចាស់បានបង្គាប់ប្រើ និងហាមឃាត់ខ្ញុំរបស់ទ្រង់ ហើយទ្រង់មិនបានដាក់បន្តកលើគេនូវអ្វីដែលលើសពីសមត្ថភាពរបស់គេឡើយ។ ព្រះអល់ឡោះជាម្ចាស់បានមានបន្ទូលថា:

﴿فَاتَّقُوا اللَّهَ مَا اسْتَظَعْتُمْ وَاسْمَعُوا وَأَطِيعُوا...﴾

ដូច្នោះ ចូរពួកអ្នកកោតខ្លាចអល់ឡោះតាមលទ្ធភាពរបស់ពួកអ្នក។ ហើយចូរពួកអ្នកស្តាប់ និងប្រតិបត្តិតាម... [គម្ពីរគួរអាន ៦៤:១៦] ហើយទ្រង់បានមានបន្ទូលទៀតថា:

﴿لَا يَكْفِيكَ اللَّهُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا...﴾

---

1 រាយការណ៍ដោយ អាល់ពូខរី ក្នុងសៀវភៅការកំណត់វាសនា ជំពូក «ហើយបញ្ជារបស់អល់ឡោះ គឺត្រូវបានកំណត់ទុកជាស្រេច» លេខ (៦៦០៥), និងមូស្លីម ក្នុងសៀវភៅការកំណត់វាសនា ជំពូក «របៀបនៃការបង្កើតមនុស្សលោកនៅក្នុងផ្ទៃម្តាយរបស់គេ និងការកត់ត្រានូវលក អាយុកាល ទង្វើ ភាពអពមង្គល និងសុភមង្គលរបស់គេ» លេខ (២៦៤៧)។

អល់ឡោះជាម្ចាស់ទ្រង់មិនដាក់បន្តុកលើនរណាម្នាក់ហួសពីលទ្ធភាពរបស់គេឡើយ។ [គម្ពីរគួរអាន ២:២៨៦]

ប្រសិនបើខ្ញុំបម្រើអល់ឡោះត្រូវបានគេបង្ខិតបង្ខំឲ្យប្រព្រឹត្តទង្វើណាមួយ នោះមានន័យថាគេត្រូវបានដាក់បន្តុកឲ្យធ្វើនូវអ្វីដែលគេគ្មានលទ្ធភាពអាចគេចវេសពីវាបានឡើយ ហើយប្រការនេះគឺមិនត្រឹមត្រូវឡើយ។ ហេតុដូច្នោះហើយ នៅពេលដែលរូបគេបានប្រព្រឹត្តនូវអំពើបាបកម្មដោយមិនដឹង ឬភ្លេច ឬត្រូវគេបង្ខិតបង្ខំ នោះរូបគេនឹងមិនទទួលបានបាបកម្មអ្វីឡើយ ពីព្រោះរូបគេមានហេតុផលដែលត្រូវបានគេអនុគ្រោះ។

ទីប្រាំ៖

ការកំណត់ព្រៀងវាសនារបស់អល់ឡោះជាម្ចាស់គឺជាអាថ៌កំបាំងដែលត្រូវបានលាក់បាំងដែលមិនអាចដឹងបានឡើយ លុះត្រាតែអ្វីដែលត្រូវបានកំណត់នោះបានកើតឡើងរួច។ ហើយចេតនារបស់មនុស្សចំពោះអ្វីដែលខ្លួនធ្វើគឺកើតមានមុនសកម្មភាពរបស់ខ្លួន។ ដូច្នោះចេតនារបស់គេក្នុងការធ្វើសកម្មភាពនោះគឺមិនមែនផ្អែកលើការដឹងរបស់គេអំពីព្រៀងវាសនារបស់អល់ឡោះនោះឡើយ។ នៅពេលនោះ

លេសរបស់គេដោយយោងលើព្រៀងវាសនាគឺមិនអាច
យកជាការបានឡើយ
ព្រោះថាមនុស្សម្នាក់មិនអាចយកអ្វីដែលខ្លួនមិនដឹង
មកធ្វើជាលេសបានទេ។

ទីប្រាំមួយ៖

យើងសង្កេតឃើញថាមនុស្សលោកតែងតែខិតខំប្រឹង
ប្រែងចំពោះអ្វីដែលផ្តល់ផលប្រយោជន៍ដល់ខ្លួនក្នុងកិ
ច្ចការលោកិយ រហូតទាល់តែគេសម្រេចបានវា
ហើយគេមិនងាករចេញពីវាទៅរកអ្វីដែលមិនផ្តល់ផ
លប្រយោជន៍ដល់ខ្លួនឡើយ។

ចុះហេតុអ្វីបានជាគេបែរជាងាកចេញពីអ្វីដែលផ្តល់ផ
លប្រយោជន៍ដល់ខ្លួនក្នុងកិច្ចការសាសនា
ទៅរកអ្វីដែលបង្កគ្រោះថ្នាក់ដល់ខ្លួនទៅវិញ
រួចហើយយកលេសពីការកំណត់(កខេីរ)ទៅវិញ?
តើករណីទាំងពីរនេះមិនដូចគ្នាទេឬ?

ដើម្បីឱ្យបញ្ហានេះកាន់តែច្បាស់

យើងសូមលើកឧទាហរណ៍មួយសម្រាប់អ្នក៖

ប្រសិនបើនៅចំពោះមុខមនុស្សម្នាក់មានផ្លូវពីរ៖
ផ្លូវទីមួយ

គឺនាំគេទៅកាន់ដែនដីមួយដែលពោរពេញទៅដោយ
ភាពរីករ មានដូចជា ការសម្លាប់ ការប្តូរ
ការរំលោភបំពានកិត្តិយស ភាពភ័យខ្លាច
និងភាពអត់ឃ្លាន។ រីឯផ្លូវទីពីរ

គឺនាំគេទៅកាន់ដែនដីមួយដែលពោរពេញទៅដោ
យសណ្តាប់ធ្នាប់ សុខសន្តិភាពពេញលេញ

ការរស់នៅដ៏សុខស្រួល
ព្រមទាំងការគោរពដល់អាយុជីវិត
ទ្រព្យសម្បត្តិ។
តើគេនឹងជ្រើសរើសដើរលើផ្លូវមួយណា?

និងបរិបូណ៌
កិត្តិយស
ដូច្នោះ

ពិតប្រាកដណាស់
រូបគេនឹងដើរតាមមាត់ទីពីរដែលនឹងនាំគេទៅកាន់
ដែនដីប្រកបដោយសណ្តាប់ធ្នាប់ និងសុវត្ថិភាព
ហើយក៏មិនអាចទៅរួចជាដាច់ខាតឡើយសម្រាប់អ្នក
ដែលមានបញ្ហាញណាក្នុងការដើរតាមមាត់នៃដែនដី
ដែលប្រកបដោយភាពរីករវ និងភាពភ័យខ្លាច
ព្រមទាំងយកការកំណត់ព្រេងវាសនាមកធ្វើជាសំអា
ងនោះ។

ចុះហេតុអ្វីបានជាចំពោះកិច្ចការថ្ងៃបរលោក
គេដើរតាមផ្លូវទៅកាន់ឋាននរក
មិនមែនផ្លូវទៅកាន់ឋានសួគ៌
ហើយយកការកំណត់ព្រេងវាសនាមកធ្វើជាលេស?

ជាឧទាហរណ៍មួយទៀត៖
យើងឃើញអ្នកជំងឺត្រូវបានគេបង្កាប់ឱ្យលេបថ្នាំ
ហើយគេក៏លេបវា ទោះបីជាក្នុងចិត្តមិនចង់ក៏ដោយ
ហើយត្រូវបានគេហាមឃាត់មិនឱ្យបរិភោគអាហារដែល
លបង្កគ្រោះថ្នាក់ដល់រូបគេ
ហើយគេក៏បោះបង់វាចោល
ទោះបីជាក្នុងចិត្តចង់បានវាក៏ដោយ។

ទាំងអស់នេះគឺដើម្បីស្វែងរកការព្យាបាលឱ្យជាសះស្បើយ និងមានសុវត្ថិភាព។
ហើយគេមិនអាចបដិសេធមិនលេបថ្នាំ
ឬបរិភោគអាហារដែលបង្កគ្រោះថ្នាក់ដល់រូបគេ
ដោយយកបញ្ញត្តិ(ការកំណត់ព្រេងវាសនា)មកធ្វើ
ជាលេសបានឡើយ។

ដូច្នោះ
ហេតុអ្វីបានជាមនុស្សបោះបង់ចោលនូវអ្វីដែលអស់
ឡោះ និងអ្នកនាំសាររបស់ទ្រង់បានបញ្ជា
ឬប្រព្រឹត្តនូវអ្វីដែលអស់ឡោះ
និងអ្នកនាំសាររបស់ទ្រង់បានហាមឃាត់
រួចបែរជាយកលេសនឹងការកំណត់ព្រេងវាសនាទៅវិញ
?

ទីប្រាំពីរ៖
អ្នកដែលលើកយកការកំណត់ព្រេងវាសនាមកធ្វើជា
ហេតុផលចំពោះការដែលខ្លួនបានបោះបង់ចោលកា
តព្វកិច្ច ឬបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបនោះ
ប្រសិនបើមាននរណាម្នាក់បំពានមកលើរូបគេវិញ
ដោយយកទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គេ
ឬរំលោភលើកិត្តិយសរបស់គេ
រួចហើយជននោះក៏លើកយកការកំណត់វាសនាមកធ្វើ
ជាហេតុផលដូចគ្នា ដោយនិយាយថា
«សូមកុំស្តីបន្ទោសខ្ញុំ
ព្រោះការបំពានរបស់ខ្ញុំគឺដោយសារការកំណត់របស់អ
ល់ឡោះ»

នោះរូបគេផ្ទាល់នឹងមិនព្រមទទួលយកហេតុផលនោះ
ឡើយ។

ម្តេចក៏គេមិនទទួលយកលេសលើការកំណត់ព្រេងវាស
នា ក្នុងការបំពានរបស់អ្នកដទៃមកលើខ្លួន
ប៉ុន្តែបែរជាយកវាមកសំអាងសម្រាប់ខ្លួនឯងទៅវិញ
ក្នុងការបំពានលើសិទ្ធិរបស់អល់ឡោះជាម្ចាស់នោះ?

ហើយដូចដែលមានគេរៀបរាប់ថា
មានចោរម្នាក់ដែលស័ក្តិសមនឹងទទួលទោសកាត់ដៃ
ត្រូវបានគេនាំខ្លួនទៅកាន់មេដឹកនាំនៃបណ្តាអ្នកមា
នជំនឿ អ៊ូមើរ ពិន អាល់ខត្តប។ ពេលនោះ
គាត់ក៏បានបញ្ជាឱ្យកាត់ដៃរបស់ចោរនោះ។
ពេលនោះចោរនោះក៏បាននិយាយថា៖

«សូមមេក្តាបង្អង់សិន
ឱមេដឹកនាំនៃបណ្តាអ្នកមានជំនឿអើយ! ពិតណាស់
ខ្ញុំបានលួចនេះគឺដោយសារតែការកំណត់របស់អល់
ឡោះ»។ ពេលនោះ អ៊ូមើរក៏បានតបវិញថា៖
«ហើយពួកយើងក៏កាត់ដៃនេះដោយការកំណត់របស់
អល់ឡោះដែរ»។

ហើយជំនឿចំពោះការកំណត់ព្រេងវាសនា
គឺមានផ្ទៃផ្ទាដ៏ធំធេងជាច្រើន ដែលក្នុងនោះមាន៖
ទីមួយ៖
ត្រូវពឹងផ្អែកលើអល់ឡោះជាម្ចាស់នៅពេលធ្វើនូវមូល

ហេតុ

ដោយមិនត្រូវពឹងផ្អែកលើមូលហេតុនោះផ្ទាល់ឡើយ
ពីព្រោះអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងគឺកើតឡើងដោយការកំណត់របស់
អស់អល់ឡោះជាម្ចាស់។

ទីពីរ៖

បុគ្គលម្នាក់មិនត្រូវមានមោទនភាពចំពោះខ្លួនឯង
នៅពេលដែលសម្រេចបាននូវបំណងប្រាថ្នារបស់ខ្លួន
ឡើយ។ ពីព្រោះថា

ការសម្រេចបាននោះគឺជាឧបការគុណមួយពីអល់
ឡោះជាម្ចាស់

តាមរយៈអ្វីដែលទ្រង់បានកំណត់នូវបណ្តាមធ្យោបាយ
នៃភាពល្អប្រសើរនិងភាពជោគជ័យ

ហើយការដែលគេមានមោទនភាពចំពោះខ្លួនឯង
នេះ

គឺធ្វើឱ្យគេភ្លេចនូវការដឹងគុណចំពោះឧបការគុណ
នេះ។

ទីបី៖

ភាពស្ងប់ក្នុងចិត្ត

និងភាពសុខស្រួលផ្លូវចិត្តចំពោះអ្វីដែលកើតឡើងម
កលើខ្លួនតាមការកំណត់របស់អល់ឡោះជាម្ចាស់

ដូច្នោះគេមិនមានការព្រួយបារម្ភចំពោះការបាត់បង់
នូវអ្វីដែលជាទីស្រឡាញ់

ឬការកើតឡើងនូវអ្វីដែលមិនគាប់ចិត្តឡើយ
ព្រោះថារឿងទាំងអស់នោះ

គឺកើតឡើងដោយការកំណត់របស់អល់ឡោះ
ដែលទ្រង់ជាម្ចាស់គ្រប់គ្រងមេឃទាំងឡាយ

និងផែនដី

ហើយវាក៏ជារឿងដែលត្រូវតែកើតឡើងជាក់ជាមិនខាន។ ហើយពាក់ព័ន្ធនឹងរឿងនេះ

អល់ឡោះជាម្ចាស់មានបន្ទូលថា៖

﴿مَا أَصَابَ مِنْ مُصِيبَةٍ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي أَنْفُسِكُمْ إِلَّا فِي كِتَابٍ مِنْ قَبْلِ أَنْ نَبْرَأَهَا إِنَّ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ ﴿٢٢﴾ لِكَيْلَا تَأْسَوْا عَلَىٰ مَا فَاتَكُمْ وَلَا تَفْرَحُوا بِمَا آتَاكُمْ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ كُلَّ مُخْتَالٍ فَخُورٍ ﴿٢٣﴾﴾

គ្មានគ្រោះណាមួយកើតមាននៅលើផែនដី

ហើយក៏គ្មានគ្រោះណាមួយកើតមានក្នុងខ្លួនពួកអ្នកនោះឡើយ

លើកលែងតែវាសុទ្ធតែ(ត្រូវបានគេកត់ត្រាទុក)នៅក្នុងសៀវភៅកំណត់ត្រា(ឡារហ៊ុលម៉ៈហ្វិស)មុនពេលដែលយើងបង្កើតវាមកម្ល៉េះ។ ពិតប្រាកដណាស់

ទាំងនោះគឺជារឿងងាយស្រួលបំផុតចំពោះអល់ឡោះ។

ដើម្បីកុំឱ្យពួកអ្នកមានការព្រួយបារម្ភចំពោះអ្វីដែលបានបាត់បង់

ហើយចូរពួកអ្នកកុំសប្បាយហួសប្រមាណចំពោះអ្វីដែលគេបានប្រទានឱ្យពួកអ្នកឱ្យសោះ។

ហើយអល់ឡោះមិនស្រឡាញ់ពួកដែលក្រអឺតក្រទម

និងអួតអាងនោះឡើយ។ [គម្ពីរគួរអាន ៥៧:២២-២៣]

ហើយព្យាករិម្មហាំម៉ាត់ ❶ បានមានប្រសាសន៍ថា៖

«عَجَبًا لِأَمْرِ الْمُؤْمِنِ إِنَّ أَمْرَهُ كُلَّهُ خَيْرٌ، وَلَيْسَ ذَاكَ لِأَحَدٍ إِلَّا لِلْمُؤْمِنِ، إِنَّ أَصَابَتَهُ سَرَاءً شَكَرَ فَكَانَ خَيْرًا لَهُ، وَإِنْ أَصَابَتَهُ صَرَاءٌ صَبَرَ فَكَانَ خَيْرًا لَهُ».

“ពិតជាអស្ចារ្យណាស់ កិច្ចការរបស់អ្នកមានជំនឿ!
 ដោយសារកិច្ចការរបស់គេទាំងអស់សុទ្ធតែល្អ
 ហើយប្រការនេះមិនមានចំពោះអ្នកណាម្នាក់ក្រៅពីអ្នក
 មានជំនឿឡើយ។
 ប្រសិនបើប្រការល្អកើតមានចំពោះគេ
 គឺគេថ្លែងអំណរគុណ ដូចនេះ
 វាជាការប្រសើរសម្រាប់គេ។
 ហើយប្រសិនបើប្រការអាក្រក់កើតមានចំពោះគេ
 គឺគេអត់ធ្មត់ ដូចនេះ
 វាក៏ជាការល្អប្រសើរសម្រាប់គេដែរ»¹⁴

ហើយពិតប្រាកដណាស់
 គឺមានពីរក្រុមដែលបានរង្វេងនៅក្នុងបញ្ហាការកំណត់
 តំរាសនានេះ៖
 ក្រុមទីមួយគឺ៖ ពួក ហ្គាប់រីយ៉េ ដែលបាននិយាយថា
 ជាការពិតណាស់
 ខ្ញុំបម្រើត្រូវបានគេបង្ខិតបង្ខំចំពោះទង្វើរបស់ខ្លួន
 ហើយរូបគេគ្មានឆន្ទៈ
 ហើយក៏គ្មានលទ្ធភាពអ្វីដែរនៅក្នុងធ្វើទង្វើនោះ។
 ក្រុមទីពីរ៖ ក្រុមពួក កទើរីយ៉េ
 ដែលពួកគេបានអះអាងថា៖ ពិតណាស់
 ខ្ញុំបម្រើគឺជាអ្នកសម្រេចអំពើរបស់ខ្លួនដោយឯករាជ្យ
 ទាំងក្នុងចេតនា និងសមត្ថភាព

---

1 រាយការណ៍ដោយ មូស្លីម៖ ២៩៩៩

ហើយចេតនារបស់អល់ឡោះជាម្ចាស់
និងអានុភាពរបស់ទ្រង់
គឺគ្មានឥទ្ធិពលទៅលើទង្វើរបស់គេនោះឡើយ។
ការបដិសេធចំពោះក្រុមទីមួយ (ពួកហ្គាប់រិយៈ)
ដោយភស្តុតាងពីបទបញ្ញត្តិសាសនា
និងភាពជាក់ស្តែង៖
ចំណែកឯក្បួនច្បាប់វិញ៖
អល់ឡោះជាម្ចាស់ទ្រង់បានបញ្ជាក់ឱ្យខ្ញុំបម្រើនូវការមា
នបំណង និងចេតនា
ហើយទ្រង់បានផ្តល់នូវការធ្វើសកម្មភាពលើពួកគេ។
ទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖

﴿...مِنْكُمْ مَّن يُرِيدُ الدُّنْيَا وَمِنْكُمْ مَّن يُرِيدُ الآخِرَةَ...﴾

ក្នុងចំណោមពួកអ្នក
គឺមានអ្នកដែលប្រាថ្នាចង់បានលោកិយ(ទ្រព្យជ័យក
ណ្ណ)។ ហើយក្នុងចំណោមពួកអ្នក
ក៏មានអ្នកដែលចង់បាន(ផលបុណ្យ)បរលោកផងដែរ
។ [គម្ពីរគួរអាន ៣:១៥២]
ទ្រង់បានមានបន្ទូលទៀតថា៖

﴿وَقُلِ الْحَقُّ مِن رَّبِّكُمْ ۖ فَمَن شَاءَ فَلْيُؤْمِن وَمَن شَاءَ فَلْيُكْفُرْ ۗ إِنَّا أَعْتَدْنَا
لِلظَّالِمِينَ نَارًا أَحَاطَ بِهِمْ سُرَادِقُهَا...﴾

الآية

ហើយចូរអ្នក(ឱអ្នកនាំសារម្យហាំម៉ាត់)ពោលថា៖
សេចក្តីពិត គឺមកពីព្រះជាម្ចាស់របស់ពួកអ្នក។ ដូច្នេះ

ជនណាដែលមានបំណង ចូរឱ្យគេមានជំនឿចុះ។
ជនណាដែលមានបំណងវិញ ចូរឱ្យគេប្រឆាំងចុះ។
ពិតប្រាកដណាស់

យើងបានត្រៀមទុកសម្រាប់ពួកដែលបំពាននូវភ្លើង
ឯនរកដែលមានជញ្ជាំងព័ន្ធជុំវិញពួកគេ។...

[គម្ពីរគួរអាន ១៨:២៩]

ទ្រង់បានមានបន្ទូលទៅតថា៖

﴿مَنْ عَمِلَ صَالِحًا فَلِنَفْسِهِ ۖ وَمَنْ أَسَاءَ فَعَلَيْهَا ۚ وَمَا رَبُّكَ بِظَلَّامٍ لِّلْعَبِيدِ ۝﴾

ជនណាដែលបានសាងទង្វើកុសល
វាក៏សម្រាប់ខ្លួនគេផ្ទាល់។
ហើយជនណាដែលបានសាងអំពើអាក្រក់
វាក៏នឹងធ្លាក់លើរូបគេដូចគ្នា។
ហើយព្រះជាម្ចាស់របស់អ្នកមិនមែនជាអ្នកដែលបំពាន
លើខ្ញុំបម្រើទាំងឡាយ(របស់ទ្រង់)ឡើយ។

[គម្ពីរគួរអាន ៤១:៤៦]

ចំណែកឯនៅក្នុងភាពជាក់ស្តែងវិញ៖
ជាការពិតណាស់
មនុស្សលោកគ្រប់រូបដឹងពីភាពខុសគ្នារវាងទង្វើដែល
ខ្លួនជ្រើសរើសធ្វើដោយចេតនារបស់ខ្លួន ដូចជា
ការបរិភោគ ការទទួលទាន ការលក់ និងការទិញ
និងរវាងអ្វីដែលកើតឡើងមកលើខ្លួនដោយគ្មានតាំង
ចេតនារបស់ខ្លួន ដូចជា
ការញ័រខ្លួនដោយសារជំងឺគ្រុនក្តៅ

និងការធ្លាក់ពីលើដំបូល។

ដូចនេះ

នៅក្នុងករណីទីមួយ

គេគឺជាអ្នកប្រព្រឹត្តដោយការជ្រើសរើសតាមចេតនា

របស់ខ្លួន ដោយគ្មានការបង្ខិតបង្ខំនោះឡើយ។

ចំណែកៗនៅក្នុងករណីទីពីរវិញ

គេមិនមែនជាអ្នកជ្រើសរើស

ហើយក៏មិនមានចេតនាចំពោះអ្វីដែលបានកើតឡើ

ងមកលើខ្លួននោះដែរ។

ការតបទៅកាន់ក្រុមទីពីរ (ពួកកទើរិយៈ)

តាមរយៈបទបញ្ញត្តិសាសនា និងបញ្ជា៖

ចំណែកៗភស្តុតាងតាមច្បាប់ឥស្លាមវិញ៖

គឺអល់ឡោះជាម្ចាស់ទ្រង់គឺជាអ្នកដែលបានបង្កើតរាល់

អ្វីៗទាំងអស់

ហើយរាល់អ្វីៗទាំងអស់គឺកើតឡើងដោយចេតនារប

ស់ទ្រង់។

ហើយទ្រង់បានបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់នៅក្នុងគម្ពីរថា

រាល់ទង្វើរបស់ខ្ញុំបម្រើទាំងឡាយ

គឺកើតឡើងដោយចេតនារបស់ទ្រង់

ដូចទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖

﴿...وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا أَفْتَتَلْنَا الَّذِينَ مِنَ بَعْدِهِمْ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُمْ النَّبِيُّتْ

وَلَكِنْ اٰخْتَلَفُوْا فَمِنْهُمْ مَّنْ ءَامَنَ وَمِنْهُمْ مَّنْ كَفَرَ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا أَفْتَتَلُوْا وَلَكِنْ

﴿اللَّهُ يَفْعَلُ مَا يُرِيدُ﴾

ហើយប្រសិនបើអល់ឡោះមានចេតនា

នោះអ្នកជំនាន់ក្រោយពួកគេនឹងមិនកាប់សម្លាប់គ្នា

ឡើយ

បន្ទាប់ពីភស្តុតាងនានាដ៏ច្បាស់លាស់បានមកដល់ពួកគេហើយនោះ។ ក៏ប៉ុន្តែពួកគេបានខ្វែងគំនិតគ្នា។

ដូច្នោះ មួយចំនួននៃពួកគេ បានជឿ(ចំពោះអល់ឡោះ)

ហើយមួយចំនួនទៀតនៃពួកគេ

គឺគ្មានជំនឿ(ចំពោះទ្រង់)។

ហើយប្រសិនបើអល់ឡោះមានចេតនា

ប្រាកដជាពួកគេនឹងមិនកាប់សម្លាប់គ្នាឡើយ។

ក៏ប៉ុន្តែ អល់ឡោះទ្រង់ធ្វើនូវអ្វីដែលទ្រង់មានចេតនា។

[គម្ពីរគួរអាន ២:២៥៣]

ទ្រង់បានមានបន្ទូលទៀតថា៖

﴿وَلَوْ شِئْنَا لَآتَيْنَا كُلَّ نَفْسٍ هُدًىهَا وَلَٰكِن حَقَّ الْقَوْلُ مِنِّي لَأَمْلَأَنَّ جَهَنَّمَ مِن

الْحِنَّةِ وَالنَّاسِ مُجْمَعِينَ ﴿١٣﴾

ហើយប្រសិនបើយើងមានចេតនា

យើងនឹងផ្តល់ឱ្យបុគ្គលគ្រប់រូបនូវការចង្អុលបង្ហាញជាមិនខាន។

ប៉ុន្តែបន្ទូលរបស់យើងបានសម្រេចរួចទៅហើយថា៖

យើងពិតជានឹងដាក់បំពេញនរកដើហាន់ណាំពីពួក

ជិន និងមនុស្សលោកជាមួយគ្នាទាំងអស់។

[គម្ពីរគួរអាន ៣២:១៣]

ចំណែកឯបញ្ហាវិញ ៖ ពិតណាស់ ចក្រវាលទាំងមូល គឺជាកម្មសិទ្ធិរបស់អល់ឡោះជាម្ចាស់

ហើយមនុស្សដែលជាផ្នែកមួយនៃចក្រវាលនេះ

ក៏ជាកម្មសិទ្ធិរបស់អល់ឡោះជាម្ចាស់ផងដែរ។

ហើយអ្វីដែលត្រូវបានគ្រប់គ្រងជាកម្មសិទ្ធិ

គឺមិនអាចចាត់ចែងអ្វីដែលជាទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ម្ចាស់បានឡើយ

លុះត្រាតែមានការអនុញ្ញាត

និងចេតនាពីទ្រង់។

*

គោលបំណងនៃគោលជំនឿអ៊ីស្លាម

គោលបំណង (តាមន័យភាសា)៖

សំដៅលើអត្ថន័យជាច្រើន ក្នុងនោះមាន៖

(គោលដៅដែលគេតាំងឡើងដើម្បីគ្រប់ទៅកាន់វា

និងគ្រប់អ្វីៗដែលគេផ្ដោតទៅលើ)។

គោលបំណងនៃគោលជំនឿអ៊ីស្លាម

គឺជាគោលដៅនិងបំណងដ៏ថ្លៃថ្លាដែលកើតចេញពីការ

ប្រកាន់ខ្ជាប់ចំពោះវា(គោលជំនឿ)

ហើយវាមានច្រើននិងចម្រុះ

ក្នុងចំណោមនោះមានដូចជា៖

ទីមួយ៖ មានភាពជ្រះថ្លា(អៀងខ្លឹម)ក្នុងចេតនា

និងការគោរពសក្ការៈចំពោះអល់ឡោះជាម្ចាស់តែមួយ

គត់ ពីព្រោះទ្រង់គឺជាអ្នកបង្កើត

ហើយទ្រង់គ្មានដៃគូឡើយ ហេតុនេះ

គោលបំណងនិងការគោរពសក្ការៈគឺចាំបាច់ត្រូវតែស

ម្រាប់ទ្រង់តែមួយគត់។

ទីពីរ៖

ការរំដោះបញ្ហា

និងការគិតពីការរីករវ្រៃប្រកបប្របល់
ដែលបណ្តាលមកពីដួងចិត្តរបស់គេទទេស្អាតពីគោល
ជំនឿមួយនេះ។ ពីព្រោះថា
អ្នកណាដែលដួងចិត្តរបស់គេទទេពីគោលជំនឿនេះ
គេអាចជាអ្នកដែលគ្មានគោលជំនឿអ្វីទាំងអស់
ហើយគោរពបូជាចំពោះតែរូបធាតុប៉ុណ្ណោះ
ឬក៏ជាអ្នកដែលកំពុងរងនៅក្នុងគោលជំនឿខុស
ឆ្គង និងអបិយជំនឿផ្សេងៗ។

ទីបី៖ ភាពសុខស្រួលផ្លូវចិត្ត និងផ្លូវគំនិត
គឺគ្មានការព្រួយបារម្ភក្នុងចិត្ត
និងគ្មានភាពប្រកបប្របល់ក្នុងការគិតឡើយ។
ពីព្រោះគោលជំនឿនេះបានភ្ជាប់អ្នកមានជំនឿទៅនឹង
អ្នកបង្កើតរបស់គេ
គេក៏ពេញចិត្តទទួលយកទ្រង់ធ្វើជាម្ចាស់ដែលគ្រប់គ្រង
ចាត់ចែង និងជាអ្នកតាក់តែងច្បាប់
ហើយចិត្តរបស់គេក៏ស្ងប់ទៅនឹងការកំណត់របស់ទ្រង់
ហើយផ្តល់ឱ្យចិត្តរបស់គេមានភាពបើកទូលាយចំពោះ
សាសនាអ៊ីស្លាម
និងមិនស្វែងរកអ្វីផ្សេងមកជំនួសវាឡើយ។

ទីបួន៖ មានសុវត្ថិភាពផ្នែកចេតនា និងទង្វើ
នៅក្នុងការគោរពសក្ការៈចំពោះអល់ឡោះជាម្ចាស់
ឬក្នុងការប្រាស្រ័យទាក់ទងជាមួយបណ្តាភារៈដែលទ្រង់
បង្កើត។
ពីព្រោះក្នុងចំណោមមូលដ្ឋានគ្រឹះរបស់វាគឺការមានជំនឿ
នឹងបណ្តាអ្នកនាំសារ

ដែលរួមបញ្ចូលនូវការអនុវត្តតាមមាតិកាសំរាប់សំពះពួកលោក
ក ដែលប្រកបដោយសុវត្ថិភាពផ្នែកចេតនា
និងទង្វើ។

ទីប្រាំ៖

ការមានភាពម៉ឺងម៉ាត់និងមោះមុតក្នុងកិច្ចការទាំង
ឡាយ

ដោយមិនបណ្តោយឱ្យបាត់បង់ឱកាសធ្វើអំពើល្អណា
មួយឱ្យកន្លងផុតទៅឡើយ

ពោលគឺតែងតែឆ្លៀតធ្វើវាជានិច្ចដើម្បីសង្ឃឹមទទួល
បានផលបុណ្យ

ហើយនៅពេលឃើញទឹកនៃងនៃអំពើបាប

គេក៏ចៀសចេញឱ្យឆ្ងាយពីវា

ដោយសារតែខ្លាចទណ្ឌកម្ម

ព្រោះថាអំពើគ្រឹះនៃដំនើរនេះគឺ

ការជឿជាក់ទៅលើការរស់ឡើងវិញ

និងការតបស្នងលើរាល់ទង្វើទាំងឡាយ។

អល់ឡោះជាម្ចាស់ទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖

﴿وَلِكُلِّ دَرَجَاتٍ مِّمَّا عَمِلُوا وَمَا رَبُّكَ بِغَفِيلٍ عَمَّا يَعْمَلُونَ ﴿١٣٦﴾﴾

ហើយសម្រាប់ពួកគេម្នាក់ៗមានឋានៈ(ឋានសួគ៌
ឬឋាននរក)រៀងៗខ្លួន

អាស្រ័យទៅតាមទង្វើរបស់ពួកគេ។

ហើយព្រះជាម្ចាស់របស់អ្នកទ្រង់មិនធ្វេសប្រហែសចំ

ពោះអ្វីដែលពួកគេបានប្រព្រឹត្តនោះឡើយ។

[គម្ពីរគួរអាន ៦:១៣២]

ហើយព្យាករវិម្មហាំម៉ាត់
 ពិតជាបានជំរុញទៅលើគោលបំណងនេះ
 តាមរយៈប្រសាសន៍របស់លោកថា៖

«الْمُؤْمِنُ الْقَوِيُّ خَيْرٌ وَأَحَبُّ إِلَى اللَّهِ مِنَ الْمُؤْمِنِ الضَّعِيفِ، وَفِي كُلِّ خَيْرٍ، أَحْرَضَ عَلَى مَا يَنْفَعُكَ، وَاسْتَعِينُ بِاللَّهِ، وَلَا تَعْجِزْ، وَإِنْ أَصَابَكَ شَيْءٌ فَلَا تَقُلْ: لَوْ أَنِّي فَعَلْتُ كَذَا كَانَ كَذَا وَكَذَا، وَلَكِنْ قُلْ: قَدَّرَ اللَّهُ وَمَا شَاءَ فَعَلَ؛ فَإِنَّ (لَوْ) تَفْتَحُ عَمَلَ الشَّيْطَانِ».

«អ្នកមានជំនឿដែលខ្លាំង គឺល្អប្រសើរ និងជាទីស្រឡាញ់ទៅចំពោះអល់ឡោះជាងអ្នកមានជំនឿដែលទន់ខ្សោយ ហើយពួកគេម្នាក់ៗគឺសុទ្ធតែល្អ។ ចូរប្រឹងប្រែងធ្វើអ្វីដែលមានប្រយោជន៍ដល់អ្នក ហើយសុំជំនួយពីអល់ឡោះ ហើយកុំធ្វើជាមនុស្សអសមត្ថភាពទន់ខ្សោយឡើយ។ ហើយប្រសិនបើមានអ្វីមួយកើតឡើងចំពោះអ្នក ចូរកុំនិយាយថា៖ ‘បើសិនជាខ្ញុំបានធ្វើបែបនេះ វានឹងទៅជាបែបនោះ’ ផ្ទុយទៅវិញ ចូរនិយាយថា៖ ‘នេះជាការកំណត់របស់អល់ឡោះ ហើយអ្វីដែលទ្រង់ប្រាថ្នា ទ្រង់បានធ្វើ’ ពិព្រោះពិតណាស់ពាក្យថា ‘បើសិន’ គឺជាការបើកផ្លូវដល់ទង្វើរបស់ស្ដេចន»។ រាយការណ៍ដោយ មូស្លីម ។

ទីប្រាំមួយ៖ កសាងប្រជាជាតិមួយដ៏ខ្លាំងក្លា
 ដែលលះបង់នូវអ្វីៗគ្រប់បែបយ៉ាងដើម្បីតម្កល់សាស
 នារបស់ខ្លួន និងពង្រឹងមូលដ្ឋានគ្រឹះរបស់វា
 ដោយមិនខ្វល់ខ្វាយពីអ្វីដែលនឹងកើតមានឡើងចំ
 ពោះខ្លួនក្នុងមាត់នោះ។ ហើយក្នុងរឿងនេះ
 អល់ឡោះជាម្ចាស់ដ៏មហាខ្ពង់ខ្ពស់មានបន្ទូលថា៖

﴿إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ لَمْ يَرْتَابُوا وَجَاهَدُوا بِأَمْوَالِهِمْ
 وَأَنْفُسِهِمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أُولَٰئِكَ هُمُ الصَّادِقُونَ ﴿١٥﴾﴾

តាមពិត បណ្តាអ្នកដែលមានជំនឿ
 គឺជាអ្នកដែលមានជំនឿចំពោះអល់ឡោះ
 និងអ្នកនាំសាររបស់ទ្រង់។ បន្ទាប់មក
 ពួកគេគ្មានការមន្ទិលសង្ស័យឡើយ
 ហើយពួកគេបានតស៊ូដោយទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ពួកគេ
 និងខ្លួនប្រាណរបស់ពួកគេក្នុងមាត់របស់អល់ឡោះ។
 អ្នកទាំងនោះហើយ
 គឺជាអ្នកដែលមានជំនឿយ៉ាងពិតប្រាកដ។
 [គម្ពីរគួរអាន ៤៩:១៥]

ទីប្រាំពីរ៖

1 រាយការណ៍ដោយ មូស្លីម៖ ក្នុងសៀវភៅ ការកំណត់វាសនា,
 ជំពូកស្តីពីបទបញ្ជាឱ្យមានភាពខ្លាំង, លះបង់ភាពកម្សាយ,
 សុំជំនួយពីអល់ឡោះ, និងប្រគល់វាសនាចំពោះអល់ឡោះ, លេខ (២៦៦៤)។

ការឈានទៅដល់សុភមង្គលនៃលោកិយនិងបរលោក
តាមរយៈការកែទម្រង់បុគ្គល និងសង្គម
និងការទទួលបាននូវផលបុណ្យនិងការលើកតម្កើង។
ហើយពាក់ព័ន្ធនឹងរឿងនេះ
អល់ឡោះជាម្ចាស់មានបន្ទូលថា៖

﴿مَنْ عَمِلَ صَالِحًا مِّن ذَكَرٍ أَوْ أَنفَىٰ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَلَنُحْيِيَنَّهٗ حَيٰوةً طَيِّبَةً
وَلَنَجْزِيَنَّهُمْ أَجْرَهُم بِأَحْسَنِ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٧﴾﴾

ជនណាដែលបានសាងទង្វើកុសលក្នុងចំណោមបុរស
ឬស្ត្រី ហើយគេជាអ្នកដែលមានជំនឿទៀតនោះ
យើងពិតជានឹងផ្តល់ឲ្យគេនូវជីវិតរស់នៅដ៏ល្អប្រសើរ(ក្នុងលោកិយ)
ហើយយើងពិតជានឹងតបស្នងដល់ពួកគេនូវផលបុ
ណ្យរបស់ពួកគេ(នៅថ្ងៃបរលោក)ដែលល្អប្រសើរលើស
ពីអ្វីដែលពួកគេបានសាងទៅទៀត។ [គម្ពីរគួរអាន
១៦:៩៧]

នេះគឺជាគោលបំណងមួយចំនួននៃគោលជំនឿអ៊ី
ស្លាម។ យើងសូមប្តូរស្តង់ដារអល់ឡោះជាម្ចាស់
សង្ឃឹមទ្រង់សម្រេចនូវគោលបំណងទាំងនេះសម្រាប់
ពួកយើង និងសម្រាប់ជនមូស្លីមទាំងអស់។ ពិតណាស់
ទ្រង់ជាម្ចាស់ដ៏សប្បុរស និងឧត្តមឧត្តមបំផុត។
ហើយសូមសរសើរចំពោះអល់ឡោះជាម្ចាស់នៃពិភព
លោក។

សូមពរជ័យ
និងសុខសុវត្ថិភាពកើតមានដល់ព្យាការីរបស់យើង
មូហាំម៉ាត់ ព្រមទាំងក្រុមគ្រួសាររបស់លោក
និងបណ្តាសហប្តាភ័របស់លោកទាំងអស់។
បានបញ្ចប់ការនិពន្ធចរាល់

មូហាំម៉ាត់ អាល់សឡេ: អាល់អ៊ូសែមីន

***

Index

សេចក្តីបកស្រាយសង្ខេបអំពីគោលជំនឿឥស្លាម	2
សេចក្តីផ្តើម	2
សាសនាឥស្លាម	5
គោលគ្រឹះនៃសាសនាអ៊ីស្លាម	15
មូលដ្ឋានគ្រឹះនៃគោលជំនឿឥស្លាម	21
ជំនឿចំពោះអល់ឡោះជាម្ចាស់	23
ជំនឿចំពោះបណ្តាម៉ាឡាអ៊ីកាត់	58
ជំនឿចំពោះបណ្តាគម្ពីរ	69
ជំនឿចំពោះបណ្តាអ្នកនាំសារ	72
ជំនឿចំពោះថ្ងៃបរលោក	89
ការមានជំនឿចំពោះការកំណត់ព្រេងវាសនា	129
គោលបំណងនៃគោលជំនឿឥស្លាម	153

***

kmY\y\, ២ - ០៦/០៩/២០២៦

رسالة الحرمين

Message of The Two Holy Mosques

Guidance content for the visitors of the Holy Mosque
and the Prophet's Mosque in languages

978-603-517-242-4

